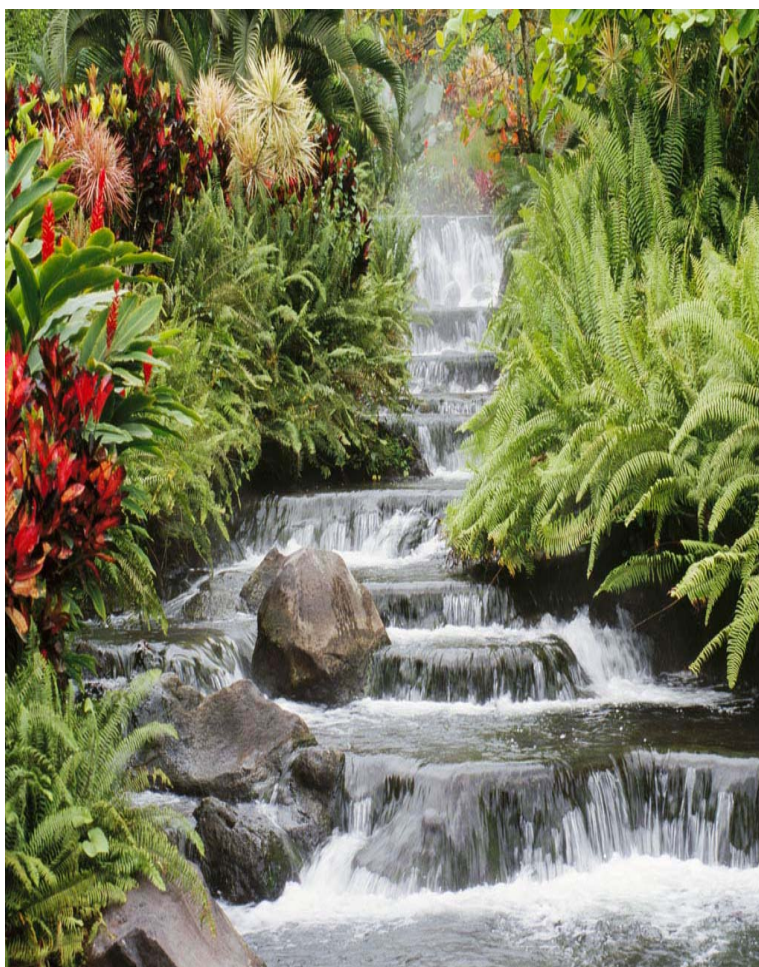

Hoàng Thu Dung

Ngõ Vắng Mênh Mông

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Ngõ Vắng Mênh Mông

Chương 1

Buổi tối !

Dãy lầu ba tầng yên lặng, đèn sáng rực cả khuôn viên trường đại học.

Lúc này vào mùa thi nên các phòng học đông nghẹt, tưởng như không chứa nổi số sinh viên từ ký túc xá đổ ra.

"Ăn trộm ! Ăn trộm!"

Tiếng hét xé toang không gian yên tĩnh, như một luồng điện lan rộng đến mọi nơi . Tất cả sinh viên ở các dãy lầu túa ra hành lang.

Dưới sân, nhóm người đã bắt đầu quay quanh tên trộm, một sinh viên túm lấy ngực áo của hắn, quát lên :

- Ai cho phép mày lấy xe tao ? Tại sao mày dám vào đây ?

Tên trộm lắp bắp :

- Em... em...

Những tiếng bàn tán xôn xao, rồi là những tiếng thét giận dữ :

- Đánh một trận cho nó chừa !

- Đồ ăn cắp !

- Đưa nó ra công an đi !

- Không có đưa, đập một trận cho nó biết thân.

Tên ăn trộm sợ sệt, nhìn những gương mặt tức giận xung quanh, hắn cúi gục đầu, dáng điệu cúm rúm.

Tử Lan đứng yên một góc, quan sát cảnh tượng trước mắt, khuôn mặt xinh

đẹp của cô đầy vẻ căng thẳng.

Tử Lan đã nghe nói nhiều về số phận của những tên trộm bị bắt . Thường trước khi đội bảo vệ của trường giao họ cho công an, họ đã mềm như trái chuối.

Một tiếng "hự" làm Tử Lan ngẩng đầu lên . Cô rùng mình, một sinh viên từ ngoài lách vào, phóng tới đá vào ngực tên trộm, như trút tất cả cơn giận dồn nén bấy lâu . Tên trộm đảo người rồi cố gượng dậy . Ngay lúc đó, một sinh viên khác nhào tới, túm tóc hắn, tung ra một quả đấm vào giữa mặt, máu từ mũi hắn tứa ra.

Tử Lan nhắm mắt sợ hãi . Rồi cô chột lao đến, đứng chắn trước mặt tên trộm , hét lên :

- Không được đánh người ta như vậy.

Đám sinh viên càng thêm nhốn nháo, gã con trai giận dữ đẩy Tử Lan ra :

- Bênh nó hả, đi chỗ khác !

- Không, không được quyền đánh người ta !.

Tử Lan vẫn cố lao tới, đẩy gã sinh viên ra, hấn hắt cô qua một bên, làm cô loạng choạng . Tử Lan quắc mắt nhìn hắn :

- Sao anh ác quá vậy ?

- Cô chưa bị mất đồ nên đâu biết tức, tránh ra.

Xung quanh những tiếng thét giận dữ phản đối Tử Lan , một vài sinh viên nhào tới, kéo tên rộm ra . Một trận mưa đấm đá đổ xuống . Tử Lan càng kinh hãi, cô hét khan cả giọng :

- Các anh không được đánh người như vậy, các anh không có tình người sao ?

Không ai thèm nghe tiếng cô... vẫn đấm... vẫn đá... Tử Lan liều mình cố lao vào đẩy họ ra . Chợt cánh tay cô bị kéo lại, rồi một giọng nói khô lạnh vang lên :

- Đừng có điên rồ như vậy, đi ra ngoài đi !

Tử Lan không thèm nghe, không cần biết ai đã cản, cô cố rút tay lại, mắt vẫn hướng về đám đông, vẫn la lạc giọng :

- Không được đánh người như vậy, chết người thì sao ?

Người con trai dùng cả sức mạnh, kéo Tử Lan một cái, cô ngã chúi vào lòng hắn . Tử Lan ngẩng đầu lên , định phản đối, nhưng cô khép miệng, mở lớn mắt nhìn vào mặt gã con trai . Cô nhận ra Vũ Nguyên.

Một phút ngạc nhiên trôi qua, rồi Tử Lan lấp bắp :

- Anh... anh đến cản họ đi, anh khỏe hơn tôi, phản cản lại... chứ không người ta chết mất.

Vũ Nguyên không thèm trả lời, chàng kéo Tử Lan về phía hành lang, ở đây hoàn toàn vắng lặng.

Tử Lan đứng tựa vào cột, thở dốc, vẫn lải nhải :

- Tại sao anh không cản họ ? Anh không biết là...

Vũ Nguyên cắt ngang :

- Đừng nói nữa . Liệu cô có cản nổi ai không ?

- Nhưng mà... bị đánh như vậy người ta chết mất.

Vũ Nguyên lạnh lùng :

- Cô dễ lòng thương người đi hoang rồi đó, không đúng đối tượng đâu . Tốt hơn cô nên im cái miệng lại, và đừng quan tâm đến hắn nữa.

Tử Lan trở mắt kinh ngạc, Nguyên không có tình người sao chứ, cô bậm môi :

- Anh khó ưa lắm, tôi không thèm nói chuyện với anh.

Cô quay người bỏ đi . Vũ Nguyên kéo cô lại :

- Cô đi đâu ? Ra đó cản nữa hả ? Làm chuyện điên khùng, đồ ngốc ?

Tử Lan cố gỡ tay chàng :

- Anh có buông tôi ra không ? Tôi đi đâu mặc tôi, anh thô bạo và độc ác nữa.

- Được rồi, giữ cô lại đây cũng không ích gì, nhưng cô cho tôi hỏi, cô có cảm
nỗi mấy người đó không ? Cô giải ra bảo vệ thằng ăn trộm đi, đi đi . Nhưng
coi chừng, nếu có bị đòn thì đừng trách tại sao tôi không can.

Rồi không thèm nhìn Tử Lan , Vũ Nguyên bỏ đi lên lầu.

Tử Lan đứng yên, phân vân.

Cô hiểu rằng không cách nào can được những cái đầu đang phùng phùng
phản nộ . Bọn sinh viên không ai cố ý làm tên ăn trộm bị thương tích, họ chỉ
cần tát một cái, đá một cái cho hả cơn giận . Lúc ấy không ai nghĩ rằng hàng
trăm cái tát như thế sẽ làm thiệt mạng một con người mà tội không lớn lắm.
Trách sao được họ, cuộc đời sinh viên nghèo khổ hơn cả người chạy xích lô
. Có được một chiếc xe đạp là có cả một gia tài, mất chiếc xe là bị tước mất
phương tiện đi học và kiếm sống . Một vài cái đám đá đã thấm vào đâu.

Ở ngoài trường tên ăn trộm bị đẩy vào tường, dưới chân ngọn đèn . Đội bảo
vệ đang cố đẩy đám sinh viên ra ngoài, những tiếng kêu giải tán hòa lẫn
những tiếng hét cuồng nộ... Rồi đám đông cũng dần ra dần dần.

Tử Lan chạy bay ra sân, cố chen đến tìm tên trộm . Bày ra trước mắt cô một
hình ảnh kinh hoàng . Mặt hắn lúc này đã biến dạng khủng khiếp, nhiều chỗ
bị tím bầm, máu từ miệng, mũi vẫn tứa ra, chảy dài xuống cổ, thấm vào
chiếc áo sơ mi xộc xệch.

Tử Lan nhắm mắt lại, một cảm giác buồn nôn cuộn cuộn trong cổ họng .

Người cô nhộn nhạo, choáng váng . Cô cố lê bước về phía bờ hồ khuất trong
bóng tối . Được vài bước cô khụy xuống.

Người con trai ở đâu đã choàng qua người Tử Lan , diu cô ngồi xuống bậc
thềm, đặt đầu cô tựa vào vai, một tay vuốt đều đều trên cổ cô . Cho đến khi
Tử Lan qua cơn choáng váng, cô nhìn lên . Lại cũng là Vũ Nguyên . Cô
không hiểu tại sao hắn ở đây , sau khi đã ném cho cô những câu nói thô bạo
rồi bỏ đi như thế.

Thấy Tử Lan ngồi thẳng người lên, hoàn toàn tỉnh táo . Vũ Nguyên cười mỉa :

- Chưa kịp làm người hùng đã ngất xỉu rồi à ?

Tử Lan yên lặng, đầu óc lơ mơ . Cô chưa hiểu hết ý của câu nói nên ngần ngừ nhìn Vũ Nguyên, chàng ngồi nhích ra :

- Tối nay cô hành động một cách ngốc nghếch, lúc này tôi giúp cô tránh tai họa do cái tính ngốc nghếch của cô gây ra đó, về mà suy nghĩ lại việc làm của mình.

Đầu óc Tử Lan chậm chạp hoạt động, cô thấy bất mãn :

- Sao anh cứ mắng tôi hoài vậy ? Bộ anh không nói năng lịch sự được sao ?

Vũ Nguyên nhún vai không trả lời.

Tử Lan âm ức :

- Anh khó ưa lắm !

Giọng chàng hờ hững :

- Ồ, tôi hay có thói quen nói thẳng điều mình nghĩ.

Tử Lan kêu lên :

- Như vậy là bất lịch sự.

Vũ Nguyên nhướn mắt lên :

- Thế nào mới là lịch sự thưa cô ? Nghĩa là tôi phải ca tụng, động viên sự liều lĩnh trẻ con của cô hả ?

Tử Lan im lặng . Trong thâm tâm cô mang máng cảm thấy chàng đã làm đúng . Nếu Vũ Nguyên không kéo cô ra ngoài, có lẽ cô bị đòn lay rồi, mà bị đánh như thế thì vô lý quá.

Ở đằng kia, đám đông đã dẫn ra, tên trộm bị giải về phòng bảo vệ, cuối cùng, khoảng sân trở lại yên lặng.

Vũ Nguyên quay lại Tử Lan , giọng khô khan :

- Cô vào học đi.

Cảm thấy tự ái, Tử Lan đứng lên :

- Chào anh.

Rồi cô bỏ đi, Vũ Nguyên vẫn ngồi yên, trong bóng tối, khuôn mặt chàng bí ẩn, nghiêm lạnh.

Tử Lan trở vào phòng học . Lòng vẫn bưng bưng xúc động về những việc vừa xảy ra . Rồi nhớ lại cử chỉ của Vũ Nguyên, đây là lần thứ hai cô tiếp xúc với chàng, vậy mà thái độ chàng chẳng ân cần hơn bao nhiêu . Nhớ lại vẻ mặt lạnh lùng và những câu nói cộc lốc của chàng, cô thấy tức tức.

Tử Lan biết Vũ Nguyên từ giữa năm thứ nhất, nhưng chưa bao giờ nói chuyện với nhau . Cô biết chàng học khoa kinh tế, cả hai thường gặp nhau ở hành lang, hay trên đường về ký túc xá . Chẳng hiểu vì sao vẻ nghiêm lạnh của Vũ Nguyên lại thu hút sự chú ý của cô . Trong trí tưởng tượng của Tử Lan , chàng giống như một hòn đảo cô đơn, biệt lập giữa một quần đảo . Lúc nào vẻ mặt cũng khó đoán với chút phớt đời, khó hiểu, lúc nào cũng sẵn sàng gây gổ với đời, với người.

Lúc này đây thái độ tình bơ của chàng làm Tử Lan tức mình.

"Mới được một nhóm tuổi đã làm ra vẻ ông cụ, thật là thấy ghét".

Vậy mà Vũ Nguyên lại có nhiều bạn, kỳ lạ thế đó . Và đám bạn của chàng lại toàn những ông con trai vui nhộn, hoạt bát . Hình như Vũ Nguyên thích khác người thì phải, hay là muốn "làm nổi" ?

Mỗi lần kéo vào nhà ăn, giữa đám bạn trai nói cười rộn rã, Vũ Nguyên chỉ im lặng, ngó đăm đăm vào một khoảng không, như bất cần xung quanh . Giá mà biết được những ý nghĩ ẩn sau vẻ mặt khô khan ấy ! Thật khó hiểu !

Tử Lan nhớ có một lần tan học . Trời mưa, đám sinh viên đứng ở hành lang chờ mưa tạnh . Hôm ấy Hải Trâm và Tử Lan kéo xuống lầu một . Đằng kia một nhóm con trai đang quây quần dưới chân cầu thang, cười nói ầm ĩ . Tử Lan thấy Vũ Nguyên đứng yên tay tì lên lan can, nhìn đăm đăm vào góc

tường . Cô lên quan sát chàng không ngớt . Hình như cảm thấy bị nhìn trộm, Vũ Nguyên quay lại, đôi mắt khô lạnh nhìn cô như muốn hỏi "nhìn cái gì ?" Tử Lan hoảng hồn quay đi nơi khác, trong bụng thấy tức tức, sao anh gai góc quá vậy ?

Nhưng đó chỉ là chuyện lúc trước . Lúc ấy chỉ thấy nhau thôi, bây giờ tiếp xúc như thế, vậy mà chàng vẫn không tỏ ra dễ chịu hơn . Có đáng tự ái không chứ ?

Tử Lan nhớ lại lần gặp tuần trước ở cung thiếu nhi, cô đã có cảm tình với Vũ Nguyên biết bao, lần ấy chàng tỏ ra rất mềm mỏng dễ mến.

Sáng hôm ấy Hải Trâm về quê, Tử Lan một mình lang thang vào cung thiếu nhi, cô chọn một gốc cây vắng vẻ trên thảm cỏ mướt . Tử Lan thoáng thấy một gã con trai ở gốc cây gần đó, đang cúi mũi vào quyển sách, cô không ngờ đó là Vũ Nguyên . Cô quăng chiếc giỏ trên nền cỏ, rồi lôi quyển tiểu thuyết ra đọc ngấu nghiến.

Thế rồi, "Độc" một cái gọn nhẹ, chú sâu đen thui, to tướng rơi vào giữa trang sách . Cô hét lên một tiếng, quăng quyển sách ra xa . Chưa kịp hoàn hồn, đã thấy thêm vài chú sâu lơ lửng giữa không trung . Trong cơn hồn phi phách lạc . Tử Lan quay người chạy bay ra khỏi thảm cỏ, cả người run lên bần bật.

Cô ngồi phịch xuống bậc thềm, tim đập như trống đánh, đầu cúi gục xuống khóc . Lúc ấy một giọng nói nhẹ nhàng vang lên :

- Cô làm sao vậy ?

Tử Lan ngẩng đầu lên, Vũ Nguyên đang ngồi trước mặt nhìn cô đăm đăm .

Tử Lan run rẩy :

- Sâu, ở đằng kia có sâu, nhiều lắm, nó treo lủng lẳng thấy ghê.

Miệng cô méo xệch, rồi nước mắt thi nhau tuôn lũ chã . Tử Lan cũng không hiểu tại sao mình khóc, cô quá bấn loạn.

Hình như trên môi Vũ Nguyên thoáng một nụ cười, rồi mặt chàng trở lại bình thản:

- Mùa này mấy cây me tây hay có sâu lắm . Buổi sáng nó hay rơi xuống đất, tại cô không để ý.

Rồi chàng nhìn lên đầu Tử Lan , từ tốn bắt xuống một chú sâu cũng to tướng . Con sâu ngo ngoậy... ngo ngoậy... Tử Lan mở to mắt khiếp đảm.

Cô quệt nước mắt, và lại khóc thút thít :

- Tôi còn để tập vở trong đó, tôi không dám vô lấy.

Vũ Nguyên dỗ dành :

- Thôi, cô nín đi, để tôi lấy cho.

Tử Lan ngồi yên, đợi chàng, bắt đầu nín khóc . Khi Vũ Nguyên trở ra, cô gượng cười :

- Cảm ơn anh nhiều lắm !

- Không có gì.

Chàng lại cười cười :

- Nhìn cô như vậy, ai ngờ nhất quá . Sao cô không ở trường học mà ra đây ?

- Tại tôi thích ra đây chơi, tôi chưa thi mà.

Rồi Tử Lan tò mò :

- Nãy giờ anh ngồi đó mà không bị sâu đeo à ?

- Có chứ.

Tử Lan tròn xoe mắt kinh ngạc :

- Vậy mà... anh vẫn ở đó, không sợ sao ?

- Sâu là cái gì mà tôi phải sợ ? Tôi không sợ ?

- Ôi, ghê quá, tôi chưa thấy con gì ghê như vậy.

Vũ Nguyên nhìn cô cười ân cần :

- Thôi, bây giờ cô về trường học đi, ở đây học không được đâu . Lớp cô sắp thi chưa ?

- Chưa !

- Vậy à, còn khỏe nhỉ.

Tử Lan tò mò :

- Anh học khoa kinh tế phải không ?

Vũ Nguyên gật đầu, nhìn cô dò xét , Tử Lan liếm môi :

- Anh có biết anh Vinh không ?

- Biết, cùng lớp.

Cô hỏi ngớ ngẩn :

- Thế anh Vinh có biết anh không ?

Vũ Nguyên khôi hài :

- Học chung lâu như vậy, chắc hẳn cũng không nhớ quên tôi.

Tử Lan hơi ngượng, cô im lặng . Vũ Nguyên trở lại vẻ mặt nghiêm nghị :

- Thôi, cô về đi, chúc cô vui vẻ.

Rồi chàng lững thững trở về chỗ cũ . Tử Lan quay về trường, lòng thấy hơi tức . Chưa bao giờ có người con trai chủ động chia tay với cô . Lần đầu tiên cô cảm thấy mình bị xem thường.

Hải Trâm đi chơi về, cô lôi trong giỏ một hộp kẹo, thả lên giường Tử Lan :

- Của anh Hải gửi !

Tử Lan cau mặt :

- Sao Trâm nhận chi vậy ?

- Nhỏ này vô duyên quá, chẳng lẽ mình từ chối.

- Thôi mình không nhận đâu, Trâm trả lại anh Hải đi.

- Đừng có vô duyên như vậy.

Tử Lan im lặng, cảm thấy tức Hải Trâm, cô biết Hải Trâm cố ý gán ghép cô cho Việt Hải, bạn của Khang, mà cô thì không cách gì làm vừa lòng Hải Trâm được.

Việt Hải học bên khoa Y . Hiền lành như con gái, không chừng con gái hơn

cả cô nữa . Việt Hải đeo đuổi cô từ lúc cô mới vào học ở trường . Ban đầu cô có thấy một chút rung động, dần dần cảm giác đó biến mất . Cô thích mẫu con trai ngang tàng, cứng rắn . Còn Việt Hải thì hiền đến độ chắc không dám giết chết cả con kiến . Mẫu con trai như vậy chỉ gợi cảm giác bình yên, tin tưởng . Cảm giác đó đâu có nhen lên cho trái tim ngọn lửa.

Hài Trâm thay đồ, rồi nàng nằm lăn xuống giường, gác tay qua Tử Lan rủ rỉ :

- Lan chịu anh Hải đi Lan, anh Hải thân với anh Khang, mình thân với Lan, như vậy cho vui, Lan thấy vui không.

- Sao Trâm nghĩ cái gì cũng đơn giản hết vậy ?

Hài Trâm nhăn mặt :

- Chứ khó khăn như Lan, có ngày thành bà cụ.

Tử Lan ngập ngừng :

- Nói ra thì sợ thiên hạ nghĩ mình kêu ngạo, nhưng mình thấy sao con trai như một thể thống nhất, muốn tìm một gien trội cũng không gặp, ai đến nói với mình cũng hiền hiền, quy lụy, mình chịu không nổi.

Hài Trâm định lên tiếng thì Hoài Khanh ở cửa thò đầu vào :

- Mỹ Ngân về chưa quý vị ?

- Chưa.

Hoài Khanh đứng ngần ngừ một lát, rồi tặc lưỡi đến nằm queo trên giường Mỹ Ngân, tay gác lên trán râu rĩ . Hài Trâm kiếc nhìn Hoài Khanh cười rúc rích nói nhỏ :

- Si tình dữ.

Tử Lan không trả lời, cô hoài Hoài Khanh :

- Tối nay Khanh không đi chơi sao ?

Im lặng một lát, rồi từ phía giường đối diện, một giọng nói buồn não ruột vang lên :

- Mình đi chơi với ai bây giờ . Ở nhà cho xong.

Không nén được, Tử Lan dúi đầu vào vai Hải Trâm, cười khúc khích . Cô cảm thấy buồn cười về tình bạn lạ lùng giữa Mỹ Ngân với Hoài Khanh, và thấy một chút tội nghiệp Khanh.

Hoài Khanh học bên khoa sinh . Mỹ Ngân học khoa toán, năm thứ nhất cả hai ở cùng phòng, rất thân nhau . Đến năm thứ hai, ban quản lý làm một cuộc cách mạng trong khu nội trú, thế là đôi "uyên ương" đành phải chia tay nhau . Mỹ Ngân ở phòng sáu, còn Hoài Khanh ở tí phòng một.

Thế nhưng, "chỉ có cái chết mới chia lìa lứa đôi". Hoài Khanh hầu như ở suốt ngày bên phòng sáu . Trừ những lúc phải lên lớp, còn thì Hoài Khanh bám riết Mỹ Ngân như... chàng trai si tình . Nhưng con trai dù có si tình mấy cũng chỉ có ít thời gian ở bên người yêu . Còn Hoài Khanh thì thoải mái, cả hai đi học chung, đi ăn cơm chung, ngủ chung... Tóm lại là cái gì cũng chung.

Cái chung ấy chỉ bắt đầu bị phá vỡ khi có sự xuất hiện của Hồng Quân, một sinh viên khoa Y, cùng lớp với Minh Khanh của Hải Trâm . Hồng Quân vô cùng dũng cảm và gan dạ, chàng phớt lờ những cái liếc sắc như dao găm, những câu nói cay cú nghe mà nổi gai ốc của Hoài Khanh . Và... điều này mới đáng tội nghiệp, Hồng Quân còn kiên nhẫn tấn công vào thành trì đầy những tên độc của Hoài Khanh bằng những món quà xinh xắn, những bông hoa, những hộp kẹo, những tấm thiệp lịch sự... Thế mà, hình như cái đó chỉ làm siêu lòng bọn con gái nhẹ dạ, còn chí khí "nam nhi" của Hoài Khanh thì chẳng tiêu hóa mấy cái vớ vẩn ấy . Cho nên, dù có cố gắng đến mấy, Hồng Quân vẫn cứ là kẻ thù số một của Hoài Khanh, một loại kẻ thù mà, nếu cắt phăng bầu trời ra làm đôi, Hoài Khanh đã cắt phăng để khỏi phải đội trời chung với anh ta.

Trong mắt bạn bè, Hồng Quân bị ghét bỏ như vậy thật oan ức vì chàng

chẳng làm cho ai ghét được cả . Tính chàng rất dễ mến, sâu sắc và tế nhị .
Hồng Quân chẳng phạm tội gì ngoài tội dám yêu Mỹ Ngân của Hoài Khanh .
Và cái tội ấy càng nặng hơn vì chàng làm cho Mỹ Ngân cũng yêu lại say
đắm . Thương đế sắp đặt thật kỳ . Bở vậy, càng nghĩ Hoài Khanh càng ghét
lây cả thương đế.

Như lúc này đây, nằm gác tay lên trán, có lẽ Hoài Khanh đang lặng lẽ nén lại
con bực tức ứ đầy lên ngực . Mà tim Hoài Khanh cũng chắc thật, chứ không
có lẽ nó đã nổ tung ra rồi . Tim thường chẳng chịu nổi áp lực của sự tức tối
bị nén như vậy đâu . Tội quá đi mất !

Ngoài hành lang có tiếng guốc cao gót nện lóc cóc . Mỹ Ngân về đấy . Hải
Trâm nhìn Tử Lan, đôi mắt lóe lên một tia háo hức như chờ xem một màn
kịch vui, ngộ nghĩnh ra trò !

Hoài Khanh ngồi dựa tường, tay bó gối , mặt lăm lì, môi bặm lại... Nhìn mà
phát ngán.

Mỹ Ngân ngồi cạnh giường, lôi ra một nắm kẹo, rụt rè :

- Anh Quân gởi Khanh nè !

Hoài Khanh đứng đưng nhìn những chiếc kẹo, đôi mắt kinh khinh như muốn
bảo: "Minh thềm vào mớ kẹo của anh ta, bảo anh ta đem mấy thứ quý này
chui vào mềm mà gặm nhấm đi, mình mà làm được là mình nhét cả kẹo lẫn
giấy vào miệng anh ta cho bỏ ghét ".

Thấy Hoài Khanh không trả lời, Mỹ Ngân dịu dàng :

- Khanh không thích kẹo này hả ?

- Thích con khi !

Hải Trâm thì thầm với Tử Lan :

- Vậy là mai một anh Quân phải mua khi cho nó . Ngán thật, khi mắc lắm !

Cả hai cười rung cả chiếc giường, cười lên thôi, nhỏ thôi, không dám cười
hết ga đâu, ai lại bất lịch sự như thế.

Ở bên giường kia, Mỹ Ngân trách móc :

- Khanh kỳ quá, sao Khanh ghét anh Quân quá vậy ?

Bên đây, Hoài Khanh nhăn mũi :

- Mình không thương cũng không ghét ai hết, hoài hơi mà ghét thiên hạ !

- Mình thấy rõ ràng là Khanh không ưa anh Quân, lúc trước Khanh đâu có như vậy, bây giờ Khanh kỳ quá.

- Xí, Ngân thương anh ta thì thương một mình đi, lôi kéo cả mình thương nữa à . Xin lỗi, để tình cảm đó mình thương con vịt sượng hơn.

Hài Trâm cười rúc rích :

- Trời, nó khoái nuôi vịt.

Tử Lan phì cười, rồi nhăn mặt bắt Hài Trâm nằm im.

Bên kia yên lặng, Mỹ Ngân lặng lẽ lấy đồ đi thay, rồi nằm xuống cạnh Hoài Khanh, buồn buồn . Hoài Khanh đặt đầu Mỹ Ngân lên cánh tay, một tay vuốt ve tóc Ngân, nhìn thật chẳng ra làm sao cả, bạn gái vậy rõ là giống "pêđê".

Mỹ Ngân nằm im, vẫn bần khoản :

- Khanh làm mình khó xử quá, mà anh Quân cũng đại nữa . Tự nhiên dạo sau này Khanh không thềm nói chuyện với anh Quân, Khanh không sợ anh Quân giận hả ?

Hoài Khanh cao giọng :

- Mình không sợ gì hết, sao mấy người này hay xét nét thái độ của tui quá, kỳ vậy ?

- Thôi mình đừng nói chuyện đó nữa, mỗi lần nói đến mình thấy khó chịu thêm thôi.

Rồi cả hai bắt đầu rủ rỉ nói chuyện, chuyện gì thì có trời biết . Nhưng trời thì ở quá xa, cuối cùng chuyện của họ thì họ biết, thật không sao hiểu được.

Hài Trâm quay lại ôm Tử Lan, Lan đừng có người yêu nghe, mình ghen lắm,

khổ mình lắm !

Cô đẩy Hà Trâm ra :

- Con khi, làm trò gì vậy ?

Hà Trâm úp mặt trong gối, cười rúc rích :

- Lan thấy mình có giống không ?

- Giống !

- Mỹ Ngân nó không sợ sao nhỉ ?

- Để mình qua hỏi nó nghe !

- Thách Lan đó.

Ngô Vãng Mênh Mông

Chương 2

Lúc này bận học thi nên Tử Lan và Hải Trâm đăng ký cơm tập thể . Chiều nay hai cô gái đi lãnh cơm . Đây là lần đầu tiên họ bước vào nhà ăn của trường.

Vào giờ tan học, nhà ăn đông nghẹt sinh viên, thật khó chen được đến quầy, Tử Lan và Hải Trâm nép vào góc cột đứng đợi.

Tử Lan lặng lẽ quan sát khắp phòng . Ở đây hầu như chỉ toàn là con trai, hình như con trai không biết mắc cỡ thì phải, họ có thể ăn ở giữa nơi đông đúc và coi thiên hạ như pha . Nếu bắt Tử Lan ăn ở đây, chắc cô chịu nhin đói thôi.

Ở một bàn gần đó, bốn tên con trai đứng quanh chiếc bàn vuông, mỗi người một chiếc muống, chờ đợi . Một sinh viên bê thao cơm lớn đặt giữa bàn, họ múc mỗi người một chén, mạnh ai nấy múc lấy múc để.

Một tên con trai giơ tay lên :

- Tao có ý kiến này, tuyệt lắm !

Chẳng hé miệng thêm, hất trút tất cả canh và đồ kho vào thao cơm, trộn đều lên, mấy tên còn lại trở mắt nhìn.

- Thằng này, làm gì kỳ vậy mậy ?

- Ăn như vậy cho nó dân chủ.

Cả đám cười rần lên, tán thưởng . Những cái miệng nhai ào ào, cười nói cũng ào ào . Tử Lan và Hải Trâm mở to mắt nhìn . Hải Trâm kê vào tai Tử Lan :

- Ăn uống gì như heo.

Cả hai che miệng cười khúc khích . Hình như biết mình bị chiếu tướng, một tên con trai hơi khựng lại, nói nhỏ gì đó, mấy cái đầu kia ngoái lại, cười nhe răng . Rồi một tên oang oang :

- Có gì đâu mà nhin, ăn thế này cho vui, nếu không chê, mời hai bạn nhập tiệc !

Hải Trâm liếc thoáng :

- Thôi, ăn không kịp mấy bạn đâu.

- Không sao, có hai bạn vào, bọn này sẵn sàng nhường phần mà.

Mặc cho Hải Trâm đối đáp, Tử Lan đứng yên quan sát bàn ăn . Trong cái thao lớn mênh mông là cơm (và sụn, thóc) le que vài cọng rau muống, vài con tép nhỏ xíu, vài cọng bún ngắn ngắn . Cái này không thể gọi là bữa ăn,

mà là chút lương thực cầm hơi để sống, để đủ sức lây lất cho qua bốn năm đại học.

Ôi, những thiên tài của đất nước, họ được đào tạo từ hoàn cảnh khiếm tốn quá ! Đây là môi trường cung cấp cho xã hội những kỹ sư, bác sĩ, những giáo viên tương lai...

Cuộc đời dạy họ phải biết nén lòng, chịu đựng bốn năm triền miên thiếu thốn mà nuôi mầm ước vọng.

Những chàng sinh viên ở đây, sau này mỗi người sẽ lao vào cuộc sống với tất cả hăm hở của tuổi trẻ, sẽ mang dấu ấn những năm tháng đói nghèo lao lách tìm cho mình một chỗ đứng . Biết xã hội có ban tặng chút ân sủng đền bù đời sinh viên vất vả, hay vẫn khép kín ngõ ngách vào đời ??? Điều ấy nằm ngoài khả năng của những con người trí tuệ này.

Tử Lan nhìn khắp căn phòng, mọi người vẫn ra vào nhộn nhịp, vô tư.

Các chàng kỹ sư, bác sĩ tương lai vẫn cười nói ồn ào, bên cạnh bàn ăn toàn rau và nước mắm . Tiếng cười mới trẻ trung làm sao . Nó khác với giọng cười thỏa thuê của các người có địa vị, bên bàn nhậu thừa mứa . Những gương mặt trai trẻ toát lên nghị lực và sức phấn đấu, chẳng giống chút nào những bộ mặt đỏ gay, mãn nguyện của những con người thành công trên đường đời . Ôi, bức tranh xã hội thật muôn vẻ.

Và trong những chàng sinh viên này, ngày sai ai sẽ là các vị giáo sư, các nhà nghiên cứu, các giám đốc uy quyền ? Ai sẽ thăng thang trên con đường công danh rộng mở ? Ai sẽ tiếp tục bươn chải lang thang ? Mai này lắm kẻ ngất ngưỡng trên đỉnh công danh, chắc sẽ có thêm vô số cái bụng phệ vì bia rượu... và cũng sẽ có thêm vô số những những cống hiến mới cho loài người yêu dấu.

Điều ấy gợi vào mỗi tính cách con người.

Tử Lan liếc về phía quầy, bọn con trai vẫn đông nghẹt . Không cách gì dám chen vào, cô đành tiếp tục đợi . Ánh mắt cô nhìn lạc ra cửa, rồi dừng lại ở một dáng cao cao vừa đi vào . Vũ Nguyên.

Vẫn là vẻ mặt lầm lẫm cô đã quen nhìn thấy, chàng đứng tựa vào thành cửa, ngó lơ đằng về phía quầy . Bất gặp tia nhìn của Tử Lan Vũ Nguyên hơi khựng lại, đôi mắt lóe lên một ánh lửa, rồi vụt tắt ngấm, chàng nhìn cô như chẳng mấy quen biết . Tử Lan bặm môi, quay mặt nơi khác.

Khi ra cửa, ngang qua Vũ Nguyên, cô khẽ hất mặt lên, một chút kênh kiệu trên khuôn mặt xinh đẹp . Cô không thấy đôi mắt chàng nheo lại, rắn đanh. Trên đường về phòng, Tử Lan cứ mang cảm giác ảm ức . Hải Trâm không để ý thái độ trầm mặc của cô, vẫn lảng xảng bày đồ ăn ra bàn, như chuẩn bị một bữa tiệc linh đình.

Cả hai cố gắng nhai những hạt cơm có mùi ảm mốc, tỉ mỉ nhặt từng hạt sạn và bông cỏ, ai cũng thấy ngán ngẩm bữa cơm tập thể đầu tiên, nhưng chẳng

có ai mở miệng trước.

Hài Trâm chột kêu oai oái, Tử Lan nhìn theo hướng mắt Hài Trâm rồi cũng thốt lên một tiếng kêu kinh sợ. Trong tô canh, lác đác với mấy cọng rau muống là một chú sâu thâm đen, thẳng đờ, trôi lênh bênh. Chú sâu chẳng làm gì nổi ai, nhưng cũng đủ sức làm hoảng vía những cô gái nhút nhát.

Hài Trâm buông chén xuống, lắc đầu nguầy nguậy :

- Thôi mình không ăn nữa đâu, mình sợ đến già, nhất định không ăn cơm ở nhà ăn nữa.

Tử Lan cũng buông chén, ngời thừ người nhìn Hài Trâm, khuôn mặt ngơ ngẩn.

Hài Trâm rủ :

- Đi ăn bánh cống nhé !

- Chắc phải như vậy thôi.

Cả hai bỏ dở phần cơm còn lại, rồi kéo ra chợ. Ở đây có chỗ bán bánh cống ngon tuyệt. Nó giống như bánh giá ở Mỹ Tho, cũng làm bằng bột gạo, nhưng đặc biệt hơn. Hài Trâm và Tử Lan theo dõi những động tác thành thạo của bà bán hàng, cảm thấy thích thú. Bà ta cầm cái khuôn tròn tròn, đổ đầy bột vào đấy, rồi bỏ thêm vài cọng khoai tây, vài hột đậu xanh, vài con tép đỏ au. Cuối cùng nhúng khuôn vào cái chảo to tướng đầy những dầu, tiếng xèo xèo lăn tăn trong chảo dầu sôi nghe rất vui tai. Hai cô gái nhìn chăm chú.

Rồi bà bán hàng bày ra đĩa hai chiếc bánh cống vàng giòn rụm, đĩa rau xanh nõn, nào là xà lách, nào bắp cá, húng... Màu xanh của rau bên cạnh màu đỏ của ớt trong chén nước mắm tạo nên một gam màu hài hòa, hấp dẫn, gợi thêm không thể tả.

Khi cả hai đứng dậy, Hài Trâm rên rỉ :

- Mình no quá, cứ chúi mũi vào đĩa bánh quên cả trời đất. Khiếp !

Hài Trâm nhăn mũi :

- Trời đất có nghĩa lý gì khi ta bận ăn, đó là nhiệm vụ sinh tồn đó chứ.

- Qua đường Xô Viết Nghệ Tĩnh ăn đá đậu đi Trâm.

- Sẵn sàng

- Không no nữa à ?

- Nhét thêm ly chè thì nhằm gì nào ?

Tử Lan cười rúc rích :

- Con trai mà biết mình ăn thế này, chắc họ cho mình ế mất.

- Ế thì ế, còn ăn thì cứ ăn, mình thà không có chồng chứ không nhịn ăn, ăn vui hơn có chồng.

Rồi cô liếng láu :

- Con đường đến gần trái tim nhất là con đường thông qua bao tử, ai muốn yêu mình thì cứ cho mình ăn nhiều vào, mình sẵn sàng yêu lại tất.

Cả hai cười sặc sụa, cười đến mỗi cả bụng, đến tận lúc ngồi bên hai ly đá đậu.

...

Thế mà hôm sau, khi Hải Trâm đòi trả phiếu lại nhà ăn . Tử Lan ngần ngừ :

- Không ăn ở đây nữa à ?

- Ủ, không ăn, cha mẹ Oi, từ nhỏ đến giờ mình mới thấy món ăn như vậy, thấy ghê.

Thôi ráng đi nào, chứ ra ngoài mệt lắm.

Hải Trâm giãy nảy :

- Thôi, thôi, mình sợ lắm, rủi nuốt vài con sâu vào bụng có ngày thành trại chăn nuôi trong ấy, mình nhất định không ăn đâu, sợ lắm.

Tử Lan phải gở giọng lưỡi Tô Tần ra thuyết phục mãi, cuối cùng Hải Trâm cùng đồng ý, đồng ý một cách vô tư . Còn Tử Lan thì ngậm xấu hổ, cô không dám thú nhận với Hải Trâm, rằng cô muốn đến nhà ăn để... để có dịp gặp Vũ Nguyên . Tử Lan không hiểu vì sao càng ngày cô càng nghĩ đến tên con trai khó ưa ấy . Hắn càng hờ hững xa vời, cô càng thấy tức và càng lồi cuồn vào ma trận tình cảm . Vũ Nguyên thấy ghét lắm.

Cô không dám kể với Hải Trâm chuyện này, Hải Trâm sẽ phản đối âm ỉ cho coi . Làm sao Trâm chịu đựng được việc Tử Lan bỏ rơi những người con trai đeo đuổi, để thắm hy vọng vào một gã kiêu ngạo xem cô như số không .

Càng nghĩ Tử Lan càng cảm thấy tự ái toi bời.

Tối nay Tử Lan đi học trễ, vào mùa thi mà đi quá sáu giờ xem như không có chỗ học, nhưng Tử Lan không sợ điều đó, cô đã quen với việc sẽ có một người bạn trai nào đó, nhường chỗ, hoặc dành sẵn một bàn . Thường cô đón nhận sự ga lăng này rất bình thường, như điều ấy là tất nhiên, cô không lấy đó làm thắc mắc hay tự hào, cũng như những cô gái đẹp chẳng lấy làm lạ khi có nhiều bạn trai theo đuổi.

Ngay từ năm thứ nhất, Tử Lan đã rút ra một kết luận thú vị, rằng con trai ở trường này thường tỏ tình bằng kẹo (hihihihi... thiệt là một lối tỏ tình có lợi cho mí nha sĩ như nhỏ Nghi) . Mỗi giờ giải lao, bao giờ họ cũng tìm đến đối tượng mình theo đuổi với một nắm kẹo trên tay, mà kẹo thì đâu có khó mua, ngay dưới chân cầu thang có bán đầy thôi.

Thường cô nào "bị" nhiều người theo đuổi thì ăn kẹo đến mỗi cả răng, ăn đến phát khùng . Bởi vì con gái vốn tế nhị và lịch sự, chẳng ai nỡ từ chối vài cử chỉ ân cần, thế là nhận kẹo . Còn tình cảm đáp trả hay không là chuyện khác, chuyện ấy ngoài khả năng hiểu biết của mấy gã con trai.

Cho đến bây giờ, Tử Lan vẫn còn nhận kẹo từ nhiều phía, cô cũng hiểu rằng nguồn cung cấp dồi dào ấy sẽ ngưng lập tức, nếu cô chỉ nhận kẹo của một người.

Buổi tối về phòng, Tử Lan hay bày ra bàn một nắm kẹo nhờ bạn bè ăn giùm,

riết rồi trong phòng ai cũng ngán, có khi cô phải đem vào lớp mời . Có lần Hải Trâm sửa bốn câu thơ của Xuân Diệu trên Tủ Lan.

"Anh sẵn có một tình yêu thứ nhất

Trao cho em kèm gói kẹo me

Em không nhận là tiền anh đỡ tốn

Kẹo cho đi không lấy lại bao giờ ".

Tủ Lan lần nữa nhớ câu thơ của Hải Trâm, cô thầm nghĩ, đến một ngày nào đó, Vũ Nguyên sẽ đến với cô bằng những viên kẹo xinh xắn, mở đầu cho một lời tỏ tình thâm lặng.

Ôi, tình yêu được gói trong những viên kẹo mới ngọt làm sao, Tủ Lan thấy mình như trẻ con, cứ khao khát mãi được trao tặng những viên kẹo ngọt từ Vũ Nguyên.

Tủ Lan đi vào nhà hai tầng, dưới sân đầy xe, các phòng học chật kín, cô lững thững đi tìm một chỗ học.

- Tủ Lan !

Một tiếng gọi quen thuộc làm cô quay lại, Việt Hải có vẻ chờ cô từ lâu :

- Anh giành sẵn cho Lan một bàn rồi, Lan vào học đi.

Cô mỉm cười, nhỏ nhẹ :

- Cảm ơn anh Hải nhiều.

Rồi cô đi vào phòng, vượt qua các dãy bàn, bình thản trước những ánh mắt chột ngược lên chiêm ngưỡng.

Bàn mà Việt Hải dành cho Lan nằm ở gần cuối lớp, sát bên cửa sổ . Tủ Lan rất thích ngồi ở đây, tính cô hay mơ mộng lãng mạn . Cứ cúi đầu xuống quỳn tập học, đến khi ngẩng đầu lên, chợt bàng hoàng nhận thấy bầu trời đầy sao, những ngôi sao lấp lánh như ngàn đôi mắt đang nhìn xuống trần gian, cô hay đắm mình trong khoảng không gian bao la huyền bí, với một cảm giác vừa vui thích, vừa sợ sợ.

Cảm thấy nặng đầu, Tủ Lan vẽ nhăng nhít lên bàn . Ở một góc đập vào mắt cô dòng chữ LÊ VŨ NGUYỄN - PHẠM VĂN HOÀI - Khoa kinh tế . Tủ Lan ngồi yên, ngơ ngẩn.

Cảm thấy bồn chồn, cô ra khỏi lớp, đi thơ thẩn ra công . Cô gặp Hoàng Duy ở hàng cây thanh niên . Duy hỏi ngay :

- Sao mấy hôm nay Lan không đi học ?

- Lan có đi học đó chứ !

- Sao Duy không tìm thấy ?

Tủ Lan im lặng, Hoàng Duy sống sượng:

- Lan cố ý đổi chỗ học liên tục, Lan muốn tránh mặt Duy chứ gì.

Cô tiếp tục im lặng, Hoàng Duy có vẻ bồn chồn.

- Mấy hôm nay Duy chờ Lan đến tối, Duy không học được gì cả.

- Đừng như vậy Duy, gần thi rồi . Mà...

- Mà sao, Lan ?

- Lan không thích người khác nghĩ về mình nhiều quá.

- Nhưng Duy không thể làm khác được, hôm nào không gặp Lan, Duy không học được.

Tử Lan không trả lời, cô ngẩng đầu nhìn hàng cây, cảm thấy bị quấy rầy, phiền muộn. Tử Lan thích được một mình thơ thẩn với bầu trời đêm, nhưng hầu như bao giờ cũng có người nào đó quấy rầy. Cô cứ thăm thở dài.

Từ lâu rồi, Tử Lan cố tránh mặt Hoàng Duy, đến nỗi Duy vốn vô tâm mà vẫn nhận ra. Lúc đầu năm thứ nhất, Tử Lan và Hải Trâm rất thân với Hoàng Duy, nhưng sau này, khi Duy biến tình bạn thành tình yêu, cô trốn tránh Hoàng Duy ra mặt. Duy làm thơ tỏ tình, Duy viết cho cô những bản nhạc trữ tình ngọt ngào, Duy tặng cô những món quà hào nhoáng và nhờ Hải Trâm thuyết phục cô. Đôi lúc Tử Lan cảm động, nhưng cô không sao yêu được người bạn trai quá ư chải chuốt này.

Hoàng Duy vẫn bòn chôn :

- Sao lúc này Lan hay tránh mặt Duy quá vậy ? Trong khi Duy lúc nào cùng...

Tử Lan ngắt lời :

- Đừng nói chuyện đó ở giữa đường, Duy !

Từ ngoài cổng, ba người con trai đạp xe chạy vào. Tim Tử Lan rộn lên khi thấy Vũ Nguyên. Chàng chạy giữa, một tay giữ xe, một tay vịn vai người bạn bên cạnh. Nhận ra Tử Lan, đôi mắt Vũ Nguyên vẫn tĩnh lặng, khuôn mặt bình thản. Tự nhiên cô thấy chút buồn buồn.

Họ đi qua rồi, Tử Lan nhìn đồng hồ :

- Vào học đi Duy, tối rồi !

Và cô lặng lẽ đi lên lớp, không trả lời những tiếng than vãn của Hoàng Duy. Con trai không được yêu đuổi Duy à ! Con trai khi thất tình phải đem nỗi buồn thăm lặng mà gói vào khói thuốc. Duy hiểu không ? Những lời rên rỉ yếu mềm hãy để dành cho con gái. Bởi vì con gái vốn mong manh.

Quả là tối nay Tử Lan thất tình, chỉ có cảm giác thất tình mới làm rã rời tâm hồn như vậy. Vũ Nguyên như những tia chớp xuất hiện rồi biến mất, để lại trong cô nỗi buồn mênh mông, ôi ! Thà là đừng gặp gỡ.

Tử Lan viết nguệch ngoạc lên tờ giấy.

"Người đâu gặp gỡ làm chi !

Trăm năm biết có duyên gì hay không "

Cô vội gạch đậm xóa bỏ câu thơ, như sợ có ai soi thấu tâm trạng mình. Lần đầu tiên Tử Lan không dối lòng mình, rằng cô bị thu hút bởi tính cách mạnh mẽ, khó khuất phục. Vũ Nguyên như một mẫu con trai trong trí tưởng tượng của cô... Lẽ nào cô đành nâng niu kỷ niệm về lần gặp gỡ ở Cung thiếu nữ như một hồi ức khó quên !

Tử Lan mở tập, nhưng không tài nào tập trung được, cô đứng dậy ra về . Về Hải đuổi kịp cô ở dưới sân :

- Sao Lan về sớm vậy ?

- À, tại Lan nhức đầu.

Việt Hải hỏi một câu đầy tính nghề nghiệp :

- Lan đau ra sao ? Nhứt buốt hay kèm chóng mặt, có bị mất ngủ không ?

- Không, không, Lan chỉ nặng đầu thôi.

- Tại Lan học căng thẳng quá đó, mai mốt học ít thôi nghe Lan !

-...

- Sao Lan im lặng hoài vậy ? Nhức đầu nhiều lắm hả ?

- Không , Lan hết đau đầu rồi, chỉ hơi buồn ngủ thôi.

Việt Hải vẫn băn khoăn :

- Sao kỳ vậy, trong mình Lan ra sao nói để anh lo ?

Tử Lan cảm thấy buồn cười, con trai sao có lúc khờ khạo quá, họ có thể lo cuống lên vì một câu nói vu vơ của con gái . Có đôi lúc họ ngờ nghệch như chú bé mới lên năm, thế mà họ sinh ra để làm thân tòng bách đó.

- Lan nghĩ gì vậy ? Sao Lan khó hiểu quá ?

- Khó hiểu là sao, anh Hải ?

- Là... là, lúc nãy thấy Lan vui lắm, tự nhiên bây giờ Lan buồn, sao mà... tâm trạng Lan biến thiên như hình sin ấy.

Tử Lan thấy buồn cười, Việt Hải thô sơ quá.

- Lan ơi, ngày mai lan học ở nhà hai tầng nghe, anh chờ.

Tử Lan dịu dàng :

- Lan chưa biết.

Việt Hải cắn môi, như suy nghĩ rất gay rồi lúng túng :

- Lan này, người bạn lúc nãy... cái người đi với Lan đó... người đó là bạn của Lan hả ? Bạn thân hả ?

- Ai kia ?

Rồi nhớ ra Hoàng Duy, Tử Lan cười, không trả lời . Việt Hải nhìn cô chăm chăm :

- Phải không Lan ?

- Đó là bạn của Lan, học cùng lớp.

- Chỉ có vậy thôi à ?

- Dạ.

Nhìn vẻ mặt cù lần của Việt Hải như nhẹ nhõm, Tử Lan thấy một chút tội nghiệp . Rồi cô liên tưởng đến Vũ Nguyên phớt đời , cao ngạo . Ôi, ước gì cô có thể khuất phục được con người ấy !

Tử Lan xếp tập lại, cảm thấy nặng đầu, cô đưa tay xoa trán, nhìn quanh, phòng học còn lưa thưa vài người, đa số đều ra ngoài giải lao.

Tử Lan đứng dậy đi ra ngoài, bây giờ cô mới hay trời đang mưa, mưa bay lất

phát, nhẹ nhẹ hột thôi, nhưng cũng đủ ru tâm hồn vào vùng thơ mộng.
Cô đi thơ thẩn về cuối dãy, nơi góc hành lang mờ tối, thường bọn sinh viên rất ít đến chỗ này, vì nó quá vắng và lại tối . Mỗi lần ra nhà ba tầng học, Tử Lan thường đến đây, đứng một mình . Ở đây đứng dưới nhìn lên thì không rõ là ai cả.

Tử Lan đứng tựa vào cột đá, lặng lẽ nhìn những hạt mưa lất phất trong ánh sáng nhấp nhóa, lòng buồn rười rượi . Một lát sau, cô cảm nhận như có ai đó đứng bên kia cột, không khí thoảng mùi thuốc lá . Chắc là người con trai nào đó cũng đến đây một mình . Thế giới riêng biệt của cô đã có người vô tình phá vỡ . Cô phân vân không biết nên đi hay ở.

Người con trai bên kia bỗng búng mạnh tàn thuốc, một đóm đỏ bay vèo xuống sân, tắt ngấm . Tử Lan nghe một tiếng thở dài.

Cô quay người đi xuống, gã con trai có lẽ phát hiện có người, hấn quay lại, Tử Lan hồi hộp nhận ra Vũ Nguyên.

Chàng nhìn cô, rồi lên tiếng, âm thanh như có một chút hồi hộp bị nén lại :

- Tử Lan phải không ?

- Dạ.

Chương 3

Cả hai im lặng, họ lặng lẽ nhìn nhau.

Họ không xa lạ gì nhau, nhưng ở khung cảnh trữ tình này, họ cảm thấy ngỡ ngàng, một chút ngạc nhiên tự hỏi vì sao họ đã đứng trước mặt nhau. Họ muốn nói với nhau quá nhiều điều mà vẫn cứ im lặng bờ ngõ.

Họ sợ đánh rơi sự im lặng thiêng liêng này.

Và bằng linh cảm của người con gái, Tử Lan biết người con trai đứng trước mặt có yêu cô, yêu từ lúc nào Tử Lan không biết, nhưng chắc chắn một điều, giờ đây hai tâm hồn đang tìm tòi nhau, khao khát hòa quyện vào nhau... và cuối cùng đôi mắt đa tình của Vũ Nguyên nói với cô tất cả tình yêu thầm lặng.

Họ đang lắng nghe trái tim xao xuyến, không ai nhớ rằng, chỉ cách đây mấy ngày, họ còn làm mặt lạ với nhau, ném cho nhau những cử chỉ thô bạo, để nói lên một điều rằng họ bất cần nhau.

Như đồng tình với hai con người còn đang e ngại lời tỏ tình. Đền ngoài đường vụt tắt, ngoài kia ồn ào lên những tiếng la "cúp điện" cứ vắng lại. Ở cả dãy lầu ba tầng nhốn nháo.

- Chết mất.

Tử Lan kêu lên một tiếng hoảng hốt, cô chưa biết phải làm gì. Vũ Nguyên đã dịu dàng trấn an:

- Lan đừng sợ, một lát sẽ có điện lên thôi.

Trong bóng tối, Tử Lan đứng nép vào cột đá, cô giọng Vũ Nguyên thật gần:

- Cô bạn kia đâu, sao Lan ra đây một mình vậy?

- Nó đi học với người yêu.

- Nếu bây giờ không có anh ở đây, Lan sẽ làm gì?

- Lan không biết.

- Nhất quá mà cứ tìm chỗ vắng đứng không vậy?

Tử Lan nhỏ nhẹ:

- Tại Lan thích đứng một mình.

Giọng Vũ Nguyên âu yếm:

- Vậy anh ở đây có phiền Lan không?

- Lan không biết! - Cô bạo dạn - Nhưng không có anh Nguyên ở đây Lan sợ lắm.

- Và anh cũng không muốn rời khỏi chỗ này nữa.

Tử Lan hồi hộp đứng yên, tim đập mạnh.

Cô nghe tiếng chàng thì thầm :

- Sao mỗi lần gặp nhau, Lan không chịu nhìn anh ?
- Vì Lan có cảm tưởng anh không thích Lan.
- Còn bây giờ em còn có cảm giác đó không ?
- Lan không biết.

Giọng Vũ Nguyên trầm trầm :

- Nếu anh bảo ngày nào không được gặp em, anh thấy buồn em có tin không ?
- Lan không dám tin.
- Nhưng đó là sự thật !

Chàng bước đến đứng thật gần bên cô :

- Đáng lẽ giây phút này xảy ra đã lâu lắm rồi, anh muốn nói với em điều này từ lúc mới gặp em . Nhưng anh không dám nói gì hết, bây giờ đứng trước em, anh không kiềm chế được mình nữa.

Rồi trong bóng tối, chàng nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng kéo vào lòng . Tử Lan hơi ngượng, cô đứng yên, rồi buông người nép gọn vào chàng, yên ổn trong vòng tay dịu dàng, âu yếm.

Thời gian cứ đánh rơi từng giây, từng phút.

Và, như một nghi thức của tình yêu, mỗi họ khao khát tìm nhau . Người con gái ngẩng đầu chờ đợi, người con trai dịu dàng tìm kiếm

Tử Lan nằm dài trên giường, lười biếng xem lại cuốn văn Việt Nam . Đô đã học xong các câu hỏi, chỉ còn ôn sơ lại, nhưng bây giờ lại đâm ra lười biếng, Tử Lan buông quyển tập, nằm suy nghĩ lơ mơ.

Cô vui mặt trong gối . Nhớ lại tối hôm qua cô mỉm cười hạnh phúc . Không phải vô cớ khi ông nhạc sĩ nào đó bảo "khi ta yêu trái tim ta màu xanh" . Với Tử Lan bây giờ, cuộc đời là một bức tranh có những gam màu sáng rỡ, là bản nhạc dịu êm ru hồn, là... là tất cả những cái gì đẹp nhất.

Trái tim cô thôi không còn hờn giận tâm hồn cô không còn khoảng trống vô cô đơn, chỉ một buổi tối trong tay nhau Vũ Nguyên đã lấp đầy tất cả . Cái gã con trai lảm nhảm không còn đáng ghét như hôm nào, chỉ còn lại một Vũ Nguyên với giọng nói trầm ấm, dịu dàng thú nhận với cô tình yêu không cưỡng nổi . Khi đã tước bỏ vũ khí của nhau, cả hai lao vào yêu nhau như gió cuốn, như cơn lốc quay cuồng, sâu sắc và dữ dội !

Tử Lan nhắm mắt, trên môi mơ màng một nụ cười dịu ngọt.

Cửa phòng chợt hé, rồi đẩy rộng ra . Hoài Khanh lững thững đi vào . Trên tay là quyển sách dày cộm . Cô cười nói với Tử Lan, rồi lặng lẽ ngồi xuống giường Mỹ Ngân, lấy chiếc rương kê làm bàn viết . Cô còn cẩn thận lấy áo lạnh của Mỹ Ngân khoác hờ lên vai, không biết vì lạnh hay vì cái gì.

Thoạt nhìn Hoài Khanh, không ai bảo cô là con gái . Đành là mái tóc "demi Garson" của cô khá dài . Nhưng thời buổi moden này, con trai để tóc dài

thiếu gì, tóc dài đâu có ưu tiên cho con gái nữa.

Bây giờ ra đường, đôi lúc phải cẩn thận, nam nữ dễ lẫn lộn . Cũng một mái tóc quá vai, cũng một chiếc sơ mi bụi bụi, nhìn lơ mơ đồ biết con trai hay con gái . Cho nên, các chàng thích tán gái ngoài đường coi chừng, lạng quàng là bề mặt như chơi . Thời buổi hiện đại, nhiều chuyện phải thận trọng . Chỉ chuyện phân biệt giới tính cũng đủ làm điên cái đầu . Đôi lúc thấy đáng dấp thướt tha lựa là, đừng vội tưởng bở đó là con gái, con trai năm mươi phần trăm đấy !

Cho nên, nếu bỏ qua mái tóc, Hoài Khanh nhìn đích thực là con trai . Chẳng bao giờ cô chịu mặc áo kiểu cả, y phục của Hoài Khanh muôn thuở vẫn là sơ mi và quần tây . Từ bước đi, dáng đứng, cho đến cử chỉ mạnh mẽ của cô cũng là con trai tuốt.

Chỉ duy có một điều, không biết thượng đế nghĩ thế nào, mà Ngài lại ban cho Hoài Khanh một giọng nói thanh thanh, êm ái, giọng nói hoàn toàn nữ tính, giọng nói làm rung rinh tâm hồn bọn tu mi nam tử.

Bọn con gái trong phòng thường đùa Hoài Khanh ở lộn phòng . Đáng lẽ chỗ của cô phải là bên dãy dành cho con trai kia . Những lúc bị trêu ghẹo, Hoài Khanh chỉ cười trừ, không đồng tình cũng không phản đối.

Dần dần bạn bè xem Hoài Khanh là con trai thật, xe bị sút dây sên hả ? Đã có Hoài Khanh sửa giùm . Bóng đèn trong phòng bị hư à ? Bỏn phận của Hoài Khanh là phải mua bóng khác về thay . Cái gì nặng nhọc một tí là í ề gọi Hoài Khanh, các cô nhõng nhẽo với Hoài Khanh một cách vô tư lự . Và Hoài Khanh cũng rất mực nuông chiều các nàng tiểu thư ông ọ . Con trai lúc nào chả ga lăng !

Nhìn Hoài Khanh ngồi xếp bằng, trước mặt là quyển Hán nôm dày cộm Tử Lan thấy tò mò . Cô rất ngán môn Hán nôm, vậy mà Hoài Khanh học có vẻ say mê và nghiên cứu rất kỹ . Nhỏ này hơi khác người.

Tử Lan tò mò bước qua ngồi cạnh Hoài Khanh :

- Khanh học gì vậy ?

- Học chữ Hán !

- Chi vậy ?

Hoài Khanh hơi lúng túng :

- Ồ... mình cần... cần nghiên cứu sách y học Trung Quốc.

- Úi, nghiên cứu sách chi vậy ?

- Để học cách hốt thuốc, thuốc đông y ấy mà !

Tử Lan càng tò mò :

- Bộ Khanh dự định ra trường làm thầy thuốc hả , không đi dạy à ?

- Mình đi dạy chứ , nhưng mình học thêm đông y để , ờ, để chữa bệnh giùm người ta.

Tử Lan nhìn Hoài Khanh ngơ ngẩn :

- Làm sao mà Khanh... nhưng Khanh trị cho ai, bác sĩ bây giờ thiếu gì ?

- Lan không biết đâu, ở quê mình nghèo lắm, có người không có tiền để đi bác sĩ nữa . Sau này mình sẽ tiếp tục nghề của ông ngoại mình, mình bốc thuốc cho người ta, ai nghèo mình sẽ không lấy tiền.

Ôi, một hoài bão lớn lao ! Hoài Khanh quả là chí khí nam nhi, tự nhiên Tử Lan thấy mình sống tầm thường với những quan tâm vụn vặt, tụn mủn.

Hoài Khanh như không thấy cái nhìn khâm phục của Tử Lan, cô buông viết xuống :

- Lan học văn, chắc Lan biết thơ của Đỗ Phủ hả ?

- Khanh đọc xem.

- Mình đọc có sai Lanh chỉnh lại há.

"Mơ ước có ngôi nhà rộng ba gian
 Che kẻ sĩ khó nghèo người người đều hân hoan "

Tử Lan gật đầu, rồi tò mò nhìn Hoài Khanh, Khanh vẫn trầm tư :

- Mình thích câu này lắm, mình cũng có một tâm huyết như ông ấy nhưng mình biết, chẳng có ai làm nổi chuyện đó.

"Một người con trai có lý tưởng" . Tử Lan nghĩ thầm, trong một phút, cô quên hẳn Hoài Khanh là con gái.

- Bộ Khanh thích thơ lắm hả ? Có khi nào Khanh làm thơ không ?

- Có, nhưng mình không dám cho ai xem, kỳ lắm, mình có đọc cho Mỹ Ngân, nhưng nó không thích nghe, thế là thôi.

- Đọc cho mình nghe đi !

Cả hai cùng ngồi dựa vào tường, Hoài Khanh nói nhỏ :

- Mình làm thơ để giải tỏa những uẩn khúc của mình, Tử Lan đừng kể với ai nghe.

Rồi cô bắt đầu đọc nho nhỏ, Tử Lan ngồi yên lắng nghe, lòng mỗi lúc một ngạc nhiên, không phải ngạc nhiên vì những lời thơ thất tình của Hoài Khanh, mà vì cô không ngờ Hoài Khanh si tình Mỹ Ngân một cách... kỳ cục như vậy . Những lời thơ đó rõ ràng là viết vì Mỹ Ngân , Trời ! Hoài Khanh "pêđê" thật rồi.

Tử Lan cảm thấy buồn cười , Hoài Khanh dặn cô giấu tâm sự của mình, nhưng giấu sao được mà giấu, bạn bè ai còn lạ gì tình cảm của Hoài Khanh với Mỹ Ngân, mỗi lần Ngân đi chơi với Quân về, y như rằng Hoài Khanh bực tức ra mặt, buồn cười quá . Vậy mà còn đòi giấu.

Không hiểu Hoài Khanh đã choàng tay qua vai Tử Lan lúc nào và đầu cô đã ngã vào vai Hoài Khanh từ lúc nào . Tử Lan giật mình cảm thấy được vuốt ve, âu yếm . Cô rúng người, mở mắt to nhìn Hoài Khanh.

Hài Trâm về, thấy cảnh đó, cô tròn mắt nhìn . Tử Lan trườn khỏi Hoài Khanh, bước xuống đất nói lảng đi :

- Mình mới lưng quá !

- Nằm xuống đi, mình bấm huyết cho !

Tử Lan im lặng, cô không dám nằm, cô sợ sẽ bị Hoài Khanh vuốt ve như lúc này :

- Thôi khỏi, mình đi tới đi lui một lát là hết.

Mắt Hoài Khanh thoáng một tia nghĩ ngợi, cô hiểu tâm trạng của Tử Lan, nhưng cô không nói và làm ra vẻ không biết.

Khi Hoài Khanh về phòng rồi, Hải Trâm bắt đầu tra vấn Tử Lan :

- Bộ Lan định thay thế Mỹ Ngân hả ?

- Tâm bậy !

Hải Trâm bấu môi :

- Đừng có qua mặt mình, nhìn cách của hai người là biết ngay ! Bao lâu rồi vậy ?

- Bao lâu cái gì ?

- Hai người "kết môden" với nhau bao lâu rồi ?

- Khùng, mình mới qua ngôi nói chuyện một tí là Trâm về đó.

Hải Trâm so vai :

- Không tin !

Rồi cô nháy mắt:

- Coi chừng Mỹ Ngân ghen đó !

Tử Lan nhăn mặt :

- Đừng nói bậy nữa đi.

Hải Trâm giận dỗi :

- Bênh vực nhau kỹ quá !

- Giận hả ?

- Hơi đâu mà giận thiên hạ.

Tử Lan phì cười :

- Bây giờ không nói chuyện đó nữa nghe.

Hải Trâm vẫn bực bội :

- Ngày mai Lan đi học với mình đi.

- Thôi, mình không thích làm kỳ đà, anh Khang chửi chết !

- Thì rủ thêm anh Hải, bốn người học chung.

- Lại càng không !

Hải Trâm mĩa mai :

- Ủ, không thích anh Hải, ở nhà với "anh" Khanh cho vui !

- Đừng có khùng, mình ghét Trâm quá . Hoài Khanh không như Trâm nghĩ đâu.

- Lại bênh nữa !

Tử Lan không trả lời Hải Trâm, cô biết tính Trâm, có cãi đến sáng cũng không chấm dứt, tốt hết là im lặng.

Hải Trâm cũng không đá động đến chuyện đó, nhưng chiều hôm sau khi

Minh Khang đến rủ đi học, cô nhắc :

- Đi học, Lan !
- Thôi, đi đi !
- Lan đi với mình.
- Còn anh Khang !
- Đi với anh Khang luôn !
- Không được.

Hài Trâm thò đầu ra cửa sổ :

- Anh Khang, anh rủ Tử Lan một tiếng đi.

Minh Khang có vẻ ngạc nhiên, nhưng không trả lời . Tính chàng là vậy, phớt lờ mọi chuyện . Một chút cao ngạo trong cử chỉ, trong ánh mắt lạnh lùng . Không như Việt Hải củ mì, củ mì như con gái . Vậy mà họ chơi với nhau rất thân.

Hài Trâm vẫn léo nhéo :

- Anh nghe nói không, anh rủ Tử Lan một tiếng đi !
- Thôi thôi, để mình đi.

Tử Lan lắc đầu ngán ngẩm . "Nhỏ Trâm này mà muốn điều gì, không làm theo thì khó mà yên thân với nó".

Cả ba đi bộ ra nhà hai tầng, Hài Trâm huyên thuyên hết chuyện này đến chuyện khác . Tử Lan và Minh Khang im lặng nghe . Mỗi lần tiếp xúc với Minh Khang, Tử Lan thấy một chút tự ái và bao giờ cô cũng tìm cách lánh mặt . Minh Khang thuộc loại công tử, đẹp trai và hơi kêu ngạo . Nét lạnh lùng cố hữu trên khuôn mặt chàng, bao giờ cũng làm người đối diện thấy bị xúc phạm . Đôi lúc Tử Lan không hiểu Hài Trâm làm cách nào cho Minh Khang yêu được . Cô nghĩ người như Minh Khang sinh ra là để làm linh mục đi truyền đạo.

Tử Lan thân với Hài Trâm, nhưng chẳng thân với Minh Khang nổi . Cô có cảm giác chàng không thích cô lắm, nhưng đó chỉ là cảm giác thôi . Minh Khang chẳng tỏ dấu hiệu gì cả, bao giờ chàng cũng lịch sự và giữ một khoảng cách với Tử Lan . Hài Trâm không biết ý nghĩ thầm kín của Tử Lan, cô cứ nghĩ Tử Lan thích tính tình của Minh Khang . Khi người ta yêu ai, người ta thường tưởng thiên hạ cùng có cảm tình với người yêu mình.

Mà thực ra Minh Khang thuộc mẫu người lý tưởng của con gái đẹp, đẹp trai và tài hoa . Chàng làm thơ, viết văn, đàn hát... Lĩnh vực nào Minh Khang cũng hoạt động khá trội . Có lẽ vì vậy mà chàng kiêu ngạo.

Nhưng như vậy vẫn chấp nhận được, Tử Lan không chịu nổi con trai bất tài . Ra đến nhà hai tầng . Tử Lan rẽ vào phòng một, ngồi kế Bích Ty . Hài Trâm và Minh Khang học trên lầu . Hài Trâm yên tâm vì Tử Lan không ở phòng với Hoài Khanh, còn thì Tử Lan học ở đâu cũng được, đôi lúc Hài Trâm con nít không chịu được.

Giờ giải lao, Tử Lan và Bích ty rủ nhau lên sân thượng, Bích Ty cứ luôn miệng than buồn . Tử Lan mỉm cười.

- Sao không rủ anh Vinh học cho vui ?
- Lốp anh Vinh thi xong rồi, anh ấy ra đây làm gì ?
- Thì ra đây đọc sách.

Bích Ty lắc đầu :

- Bay về quê mất rồi, thi xong là bay liền.

Tử Lan làm ra vẻ vô tư :

- Hôm kia mình gặp anh Vinh đi với anh gì tên Vũ Nguyên, bộ hai người thân lắm hả ?
- Cũng thân !

Tử Lan thăm dò :

- Bạn anh Vinh chắc Bích Ty biết hết hả ? Mình thấy anh Nguyên có vẻ khó chịu quá, sao anh Vinh chơi được ?

Bích Ty cười ;

- Lan biết anh Nguyên hả ?
- Biết sơ sơ.
- Anh Nguyên coi nghiêm vậy chứ dễ chịu lắm !

Lan bạo dạn :

- Quê anh ấy ở đâu, Ty biết không ?
- Ở Minh Hải.
- Vậy hả ?

Bích Ty vẫn vô tư :

- Anh Nguyên giỏi lắm, ngoài giờ đi học còn đi làm thêm nữa.
- Bộ nhà anh ấy nghèo lắm hả Ty ?
- Hình như vậy, mình không rành lắm.

Rồi cô mỉm cười :

- Anh Nguyên coi lắm lì vậy chứ quậy lắm, bồ bịch lung tung luôn, đất bở lắm !

Giọng Tử Lan lạc đi :

- Vậy hả ?

Bích Ty vẫn vô tình :

- Hình như đang quen với nhỏ nào bên dãy B1, mình thấy vô đó hoài.

Tử Lan lặng lẽ nghe tim mình đau nhói . Sụp đổ.

Bích Ty vẫn huyên thuyên hết chuyện nọ đến chuyện kia, Tử Lan im lặng .

Cô cảm thấy tức giận lẫn sợ hãi . Nỗi sợ của lòng trinh bạch bị đù cột . Lễ nào tình yêu chân thật của cô trở thành trò đùa trong tay Vũ Nguyên ? Cô cảm thấy nghẹn nghẹn trong tim, muốn khóc mà không thể khóc được.

Họ đứng bên bờ hồ phẳng lặng, vắng vẻ . ánh đèn bên kia đường hắt thành vùng sáng mờ mờ.

Vũ Nguyên ngồi tựa trên xe, nhẹ nhàng kéo Tử Lan vào lòng, giọng chàng êm như ru :

- Sao hôm nay em ít nói quá vậy ? Em nghĩ gì vậy, nói anh nghe đi.

Tử Lan vẫn im lìm, khuôn mặt pha lẫn nét giận, buồn . Trong bóng tối, Vũ Nguyên cúi xuống quan sát, nhưng chàng không thấy gì ngoài đôi mắt mở to đang nhìn chàng . Nguyên áp mặt vào tóc Tử Lan tay ôm mặt cô trong một cử chỉ nâng niu dịu dàng.

Tử Lan mím môi, trong đầu cô vang vọng câu nói của Bích Ty "ông ấy quậy lắm, đang theo đuổi nhỏ nào bên dãy B1" . Cô nhìn khuôn mặt đa tình của Vũ Nguyên, cảm giác ghen tuông dày vò . Có thể hôm qua khuôn mặt này cũng kề cận bên nhỏ dãy B1, và có thể ngày mai chàng sẽ từ chối cái hẹn với cô để sẵn đón chiều chuộng cô nàng kia , Tử Lan mím môi, âm ức.

Rồi cô thấy đôi môi Vũ Nguyên trên môi cô , xoắn xít tham lam, cô đẩy Vũ Nguyên ra, gơ tay tát vào mặt chàng, giọng run lên :

- Anh không được hôn tôi như vậy, anh là người lừa dối . Tôi khinh anh lắm. Một thoáng sững sờ trong mắt Vũ Nguyên :

- Cô nói gì vậy ? Nói lại xem !

Tử Lan quắc mắt nhìn chàng :

- Tôi nói anh là đồ lừa dối, là người không tự trọng !

Vũ Nguyên có vẻ bình tĩnh lại, chàng bóp mạnh tay Tử Lan, tức giận :

- Lần đầu tiên có người dám mắng tôi như vậy, tôi bỏ qua cái tát vì nghĩ rằng tôi thô bạo với cô . Nhưng còn sự xỉ vả, cô phải trả giá với tôi.

"Trả giá " Tử Lan hoảng sợ lùi lại . Vũ Nguyên sẽ đánh cô sao ?

Tử Lan nhìn quanh, không một bóng người.

Thấy thái độ của cô . Vũ Nguyên cười nhếch miệng :

- Đừng sợ, tôi không hèn đến độ dùng vũ lực với con gái đâu.

Chàng tiến về phía Tử Lan, cô lùi lại :

- Anh định làm gì tôi ?

Vũ Nguyên chộp lấy tay cô, nghiêng rằng :

- Tại sao cô dám nói tôi thiếu tự trọng, mới quen nhau mà dám xỉ vả tôi như vậy hả ? Giải thích không được là không yên với tôi đâu !

Tử Lan cắn răng, quay mặt đi . Chàng lắc mạnh tay cô :

- Cô biết cái từ đó xúc phạm như thế nào không ?

Thấy Tử Lan vẫn im lặng, Nguyên quát lên :

- Trả lời đi !

Cô lắp bắp :

- Tôi không ngờ anh dữ đến vậy, tôi phải về !

Vũ Nguyên nạt ngang :

- Giải thích xong mới được về.

Tử Lan sợ hãi , ngân ngán nước mắt, rồi bật khóc . Chàng hơi khựng lại, rồi

buông tay cô ra, thờ hất chán chường.

- Thôi được, về thì về . Xem như thôi với cô không có gì cả, xem như chấm hết ở đây !

Họ yên lặng suốt trên đường về . Khuôn mặt Vũ Nguyên sắc lạnh, đứng đưng . Tử Lan khóc mờ mịt đôi mắt, khóc giữa phố xá đông đúc . Bóng tối che chở nên cô không cần kiềng chế, mà có kiềng chế cũng không được . Thái độ lạnh lùng của Vũ Nguyên làm cô đau khổ, cô hiểu rằng với chàng, tình yêu chỉ là trò đùa . Nếu thật sự yêu cô, Vũ Nguyên phải khổ sở vì bị xúc phạm, phải đi tìm đằng sau những lời trách móc . Chỉ có tình cảm vu vơ mới làm người ta đứng đưng như vậy !

Đưa Tử Lan về phòng, Vũ Nguyên quay về một cách bình thản, khuôn mặt đưng đưng thoáng một nụ cười khinh bạc.

Hải Trâm chờ Tử Lan ở phòng, nhìn đôi mắt đỏ mọng của Tử Lan, cô hốt hoảng :

- Có chuyện gì vậy ?

Tử Lan kéo màn, nằm úp mặt trong gối khóc nức nở . Hải Trâm ngồi yên lặng chờ cô nín khóc . Lần đầu tiên Hải Trâm kiên nhẫn như vậy.

Rồi Tử Lan ngồi lên, sụt sịt kể lại mọi chuyện . Mắt Hải Trâm mở lớn vì ngạc nhiên :

- Thế ra Lan có người yêu mà Lan giấu mình . Trời đất, hai người quen nhau như vậy mà mình không biết . Nếu hấn không điều giả như vậy, chắc Lan không kể với mình chứ gì ?

Hải Trâm đâm thùm thụp trên mặt gối tức tối , Tử Lan ngồi im, thái độ của Hải Trâm làm cô hoang mang.

- Lan "xù" hấn luôn đi, xem hấn như củ khoai đi, việc gì mà phải khóc, "xù" hấn cho mình, yêu anh Hải cho hấn biết tay !

Tử Lan yên lặng, chán nản . Nếu tim cô có được dòng điện xoay chiều thì hay quá, yêu Vũ Nguyên không được thì quay qua Việt Hải . Đơn giản biết bao nhiêu.

Hải Trâm vẫn lải nhải :

- Lan ngốc lắm, hết người sao mà lựa một tên lẳng nhăng để yêu . Hấn hơn gì anh Hải chứ, đồ kiêu ngạo, khó ưa !

Tử Lan thờ dài, thái độ của Hải Trâm chỉ làm cô thêm khổ sở . Cô nằm vật ra giường rũ rượi . Rồi cô bình tĩnh ngồi lên :

- Ngày mai về, dọn dẹp phụ mình đi.

- Sao kỳ vậy ? Hôm qua Lan nói không thích về sớm mà ?

Tử Lan im lìm dọn dẹp . Hải Trâm cầu nhàu :

- Mình biết tại sao Lan về sớm rồi, tại hấn làm Lan buồn chứ gì ?

Mặc cho Hải Trâm trách móc, Tử Lan vẫn im lặng . Chuyện đã như vậy, ở

lại làm gì . Hy vọng qua một tháng hè, tình yêu sẽ chìm vào quên lãng . Tất cả những điều xảy ra chỉ là trò đùa mà thôi . Một trò đùa tàn nhẫn !

Chương 4

Những ngày hè qua đi lặng lẽ . Tử Lan trở lên trường chẳng mấy náo nức . Bởi vì có còn gì đâu mà ước mong , hy vọng . Trong những ngày hè , cô cố quên đi những gì diễn ra giữa cô và Vũ Nguyên . Nhưng cuối cùng , cô tuyệt vọng nhận ra rằng mình không quên gì hết . Chỉ còn cô mệt mỏi khát khao , hy vọng . Cô không tin Vũ Nguyên quên cô.

Nhưng còn gì nữa mà không tin ? Nguyên thiếu gì bồ , "bồ bịch lung tung mà!" Còn một con nhỏ ở dãy B1 nữa mà . Sao cô ghét "con nhỏ" không biết mất đó đến vậy ? Cô thật khổ sở quá.

Có lẽ đối với Vũ Nguyên , tình yêu chỉ là thứ trang sức cho đẹp cuộc đời . Thấy cô nào đẹp thì yêu , yêu cho vui! Yêu giải trí ! Yêu vô tội ! Được thì yêu , không được thì thôi , chẳng tội gì phải vương bận quỳ lụy . Vậy thì cô bảo Nguyên là người lừa dối đâu có gì quá đáng . Sao Nguyên phản ứng dữ dội như thế ?

Tử Lan muốn bắt chước Hải Trâm mà khinh ghét Nguyên . Nhưng mà ghét sao được . Cô thấy tội nghiệp trái tim yếu đuối của mình quá.

Tối nay bạn bè trong phòng đều đi chơi với người yêu . Đi để "bù lỗ" những ngày hè chia tay . Chỉ có Tử Lan chẳng có ai để mong đợi.

Cô leo lên thành cửa sổ , một mình với cây đàn Guitare khẽ hát "Trời làm cho mưa bay giăng giăng mây tím dệt thành sầu... " Tiếng đàn sao mà mê thiết quá! Tử Lan nhắm mắt , một nỗi đau buốt nhói trái tim , có bấm mạnh dây đàn "bực" một cái , cô mở mắt nhìn sợi dây bị đứt , lòng chùng lại trống trải.

Ngoài sân , một giọng con trai rụt rè:

- Tử Lan.

Cô quay lại , một chút thất vọng khi thấy Việt Hải đứng đó , trên tay cầm một gói quà . Cô gượng cười , nhảy xuống đứng trước mặt chàng , chống cây đàn trên chân.

Việt Hải trao cô gói quà:

- Anh gửi Lan nè , anh để dành cho Lan mấy hôm nay đó.

- Cảm ơn anh Hải nghe.

Một bóng người chạy xe vào , cái bóng dáng bao giờ cũng cuốn hút tia nhìn của cô . Tử Lan đứng yên , hồi hộp theo dõi thái độ của chàng ta.

Chỉ có đôi mắt lạnh lùng đáp lại cặp mắt đón gọi của cô . Vũ Nguyên dựng xe trước sân , đi đến bàn trực nói gì đó , rồi chàng ngồi trên xe chờ đợi.

Một cô nàng dáng điệu hớn hờ , chạy đến bên Vũ Nguyên . Họ nói chuyện gì

đó có vẻ vui lắm . Tử Lan cắn môi , cổ ngấn nước mắt.

Rồi cô ngẩng đầu lên một nụ cười tươi rói nở trên khuôn mặt mới đây còn ửng rỏ . Việt Hải lặng tim , bị choáng mất một phút rồi khuôn mặt chàng bừng lên sung sướng.

- Lan đi xem phim với anh nhé , Lan!

Cô hơi nghiêng đầu , cười mở:

- Không, tối nay anh Hải ở đây chơi với Lan . Lan thích ở đây hơn . Bộ anh không thích nói chuyện hả?

Việt Hải hấp tấp:

- Thích chứ , thích chứ . Lan muốn cái gì anh cũng chịu hết.

Bằng dáng điệu cực kỳ vui vẻ , cô háo hức mở gói quà . Cô reo lên vui thích . Và mỗi lần liếc về phía Vũ Nguyên , cô càng ra sức hơn hờ, nũng nịu , cười giòn giã . Cười đến mỗi cả miệng.

- Mình đi dạo một tí đi anh Hải !

Không đợi Việt Hải trả lời , Tử Lan thông thả đi ra ngoài đầu đường . Việt Hải đi chậm chậm bên cô "Nhu thế này có tình tứ chưa nhỉ? Có giống hai người yêu nhau không nhỉ?"

Cô đứng lại dưới ngọn đèn , ngay ngã ba . Ở vị trí này cả ký túc xá có thể nhìn thấy cô và Việt Hải , và một lát Vũ Nguyên đi ra , chàng sẽ thấy cô hạnh phúc ra sao.

Rồi Vũ Nguyên về , "con nhỏ" ấy tiến ra tận đầu đường . Khi đôi mắt họ gặp nhau , Vũ Nguyên nhếch một nụ cười mĩa mai , ngạo mạn.

Họ chia tay rồi , Tử Lan cũng thấy lòng chùng lại , trống trải , một nỗi trống vắng đến ngao ngán . Cô mệt mỏi:

- Lan hơi nhức đầu , anh Hải về đi nghe.

Bỏ mặc Việt Hải còn đứng ngơ ngác , cô quay vào , nằm vật ra giường nghe nước mắt chạy lặng thầm.

Nghe tiếng mở cửa , cô ngẩng đầu dậy nhìn . Hoài Khanh đi qua tìm Mỹ Ngân mà . Cô lại nằm úp mặt vào gối.

Hoài Khanh ngồi xuống cạnh Tử Lan vuốt nhẹ tóc cô:

- Tối nay Lan không đi đâu hả? Sao nằm một mình vậy ?

- Mình cũng như Khanh thôi . Hải Trâm nó đi chơi rồi.

Tử Lan nằm xoay người lại , đối diện Hoài Khanh , Khanh lại nắm tay cô vuốt:

- Lan khác mình chứ . Lan đẹp , bao nhiêu người đeo đuổi . Lan muốn chọn ai lại không được.

Hoài Khanh chợt lật ngửa bàn tay Tử Lan , ngắm nghía . Tử Lan tò mò .

Nhỏ Khanh này cũng "mas" lắm , xem bói rất đúng , nhưng xem tùy hứng .

Có lúc bạn bè trong phòng xúm lại năn nỉ muốn gây lười , Hoài Khanh vẫn ngồi im , và nhiều lúc người ta bận rộn , Hoài Khanh cứ một mực lật bàn tay

lên xem bói , xem say sưa như... như có ai nhập vậy . Lúc này Tử Lan đang muốn biết về đường tình duyên , cô nhìn Hoài Khanh hồi hộp . Hoài Khanh nghiêm trang:

- Bàn tay Lan rất tốt , bốn mệnh vững vàng , gia đạo bình yên , nhưng Lan khổ tâm lắm.

- Làm sao biết mình có số phải khổ tâm chỉ cho mình đi!

Hoài Khanh vẽ theo một đường chỉ tay:

- Đây nè , đường tâm đạo rộng và hơi cạn , tính Lan dễ mến . Lan dễ cảm xúc và cũng dễ phẫn nộ. Trên đường này có nhiều đường cắt nhỏ, chéo nhau . Lan sẽ gặp bất hạnh về tình cảm đó.

Tử Lan thấy buồn ngẩn ngơ . Hoài Khanh nói đúng , số cô phải gặp bất hạnh về tình cảm , nên mới có một ông người yêu lãng nhăng như vậy .

Chán đời quá!

Hoài Khanh ngắm nghía tay cô tỉ mỉ.

- Lan có số Hồng Loan đỏ.

- Hồng Loan là gì hả Khanh ?

- Ồ... Ồ , nó cũng giống như con trai có số đào hoa vậy.

- Nghĩa là mình được nhiều người đeo đuổi.

- Nhưng con gái có số Hồng Loan lận đận lắm , khổ tâm lắm Lan ơi!

Đúng quá rồi , không còn nghi ngờ gì nữa , số mệnh đã sắp đặt cho cô phải chịu khổ vì Vũ Nguyên rồi , mà đã là số mệnh thì chạy đâu cho khỏi.

Cả một tuần lễ dài dằng dặc những giận hờn , nhưng nhớ . Tử Lan sống ngơ ngẩn ngẩn . Ban ngày cô đi chơi lang thang với Hải Trâm . Đêm về cô thao thức viết nhật ký . Ôi , không phải ông Xuân Diệu vô lý khi nói "yêu là chết ở trong lòng một ít".

Lúc này lớp Tử Lan chuyển vào nhà ba tầng . Trời xui khiến gì mà sáng nào Vũ Nguyên cũng đi qua lớp cô . Và mỗi lần như thế , Tử Lan càng quay quắt bồn chồn . Cô không đủ sức để giận hờn nữa . Tình yêu không có chỗ cho tính tự ái kiêu ngạo đâu.

Nhưng mỗi lần gặp nhau , thái độ lạnh nhạt như băng của Vũ Nguyên làm cô mất can đảm . Rõ ràng là chàng đã quên Tử Lan thật rồi . Những lần đi đối diện trên hành lang , chàng nhìn cô như nhìn góc cột , như chưa hề quen biết . Và Tử Lan lại nổi sùng mà kên kiệu , mà ngẩng cao đầu ngắm nghía trời mây.

Để đáp lại thái độ phớt lờ của Vũ Nguyên , cô cũng ra vẻ xem chàng như cây me bên đường . Me thì có gì lại đâu mà nhìn . (Hành hạ nhau làm chi cho khổ thế không biết)

Sáng chủ nhật , Tử Lan mang mấy bài thơ ra nhà ba tầng chép . Cô vào một phòng khuất ở góc hành lang . Trong phòng chỉ lơ thơ vài người . Không nhìn ai , cô đi thẳng đến bàn cuối , và chợt nhận ra Vũ Nguyên ngồi sát bên

cửa sổ , đang cắm đầu xuống mớ tài liệu lộn xộn , chàng chột ngẩng đầu lên nhìn cô , rồi lại cúi xuống , Tử Lan bặm môi , tức muốn khóc.

Cô khẽ hất mặt lên kiêu hãnh "chúc anh thoải mái , chẳng việc gì tôi phải quan tâm đến anh".

Tử Lan cặm cúi chép mấy bài thơ , khi cô ngẩng lên , mấy con mọt sách đã về gần hết . Chỉ còn ba người , rồi tên con trai kia cũng ra về . Trong phòng chỉ còn cô và Vũ Nguyên . Cô khẽ liếc về phía cửa sổ . Chàng vẫn đầu ghi ghi chép chép , không quan tâm đến mọi thứ chung quanh . Tử Lan chống cằm , nhìn lơ đãng ra ngoài trời

Rồi Vũ Nguyên cũng đứng lên , thu dọn sách vở , về mặt làm li ra khỏi phòng . Tử Lan buột miệng:

- Anh Nguyên!

Chàng hơi quay lại:

- Gì?

Cô im lặng , chưa biết nói gì . Vũ Nguyên ngồi tựa góc bàn , nghiêm nghị nhìn cô:

- Cô gọi tôi lại có chuyện gì không ?

Tử Lan ấp úng:

- Em... tôi muốn nói chuyện hôm nay.

Vũ Nguyên nhú mày:

- Hôm nào ?

- Chuyện ở ngoài bờ hồ.

- Nói đi!

Tử Lan bối rối thật sự.

- Tôi muốn nói là... hôm đó tôi không cố ý như vậy , và thật tình... tôi không biết mình nói gì nữa.

- Tôi không tin !

- Không tin cái gì ?

Vũ Nguyên nhún vai , nhìn cô chẳng mấy dịu dàng:

- Tôi không tin cô không biết cô nói gì . Nói một câu như vậy rõ ràng không phải là vô tình.

Đôi mắt chàng loé lên một tia lửa giận dữ:

- Cô định đem tôi ra làm trò đùa đó hả?

Thấy Tử Lan im lặng , chàng cười khan:

- Tôi định gặp cô để hỏi cho ra lẽ , nhưng thôi , không cần thiết nữa.

Tử Lan bật ra:

- Tại nói đúng quá chứ gì ?

Cô ngậm miệng lại , không kịp nữa rồi . Vũ Nguyên phóng tới trước mặt cô , đôi mắt sáng quắc:

- Cô nói gì đó , nhắc lại xem!

-...

Nguyên quát nhỏ:

- Nhắc lại một lần nữa coi!

- Anh làm gì vậy ? Sao anh dữ quá vậy ?

Nguyên hất chiếc ghế bên cạnh , chồm tới trước mặt cô:

- Dữ hả? Cô mà là con trai là tôi cho cô một cái tát nên thân rồi . Đừng thấy tôi im lặng mà tưởng tôi bỏ qua . Ý là con gái rồi được quyền ăn nói lung tung hả?

Tử Lan tựa lưng vào tường , nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Anh có đánh tôi cũng không sợ đâu , tính tôi thẳng thắn , nghĩ gì nói vậy , sao anh sợ sự thật quá vậy ?

- Sự thật gì ?

- Tôi nói thẳng nhé , không riêng gì tôi mà nhiều người cũng bảo anh như vậy ? Anh lắng nghe , anh không đứng đắn.

Vũ Nguyên có vẻ bình tĩnh:

- Người nào nói ?

- Bạn tôi , bạn tôi nói anh bồ bịch lung tung . Bởi vậy bị nói trúng tim đen nên anh tức chứ gì ?

- Vậy à ? Ra là vậy , ai nói đó ?

- Anh hỏi chi vậy ?

- Hỏi để đến cảm ơn cô bạn nào đó đã chịu khó quan tâm đến tôi , hừ , con gái là chúa nhiều chuyện.

- Đừng quơ đũa cả nắm !

Vũ Nguyên im lặng , có vẻ suy nghĩ:

- Vậy em nghe lời bạn hơn là tin tôi chứ gì ?

- Tôi không cần nghe lời ai hết , tự tôi nhận thấy.

- Thấy cái gì ?

- Thấy anh bồ bịch lung tung.

Chàng có vẻ bức mình:

- Tôi bồ bịch với ai vậy ?

- Chuyện của anh thì tự anh biết lấy!

- Vậy mà tôi không biết đó chứ , phiền cô hỏi giùm bạn cô , xem tôi bồ bịch với ai ?

- Tôi không rảnh mà đi làm chuyện vớ vẩn đó.

- Không rảnh thì đừng nói bậy.

Tử Lan ngồi im , nhớ lại buổi tối tuần trước , lúc Nguyên đến thăm "con nhỏ" cùng dãy với cô . Họ đứng nói chuyện hết sức vui vẻ và Nguyên đã xem cô như số không . Tử Lan giận trào nước mắt , và cô khóc ướt cả mặt . Cô cố kìm lại , nhưng không được , cô ghét cái tật hay khóc của mình quá . Như vậy là tỏ ra quỳ lụy Vũ Nguyên đấy , tha hồ cho chàng làm cao , tha hồ

cho chàng lên mặt.

Nhưng Vũ Nguyên không lên mặt , cũng không tự cao . Chàng ngồi yên nhìn Tử Lan bối rối.

Cô vui mặt trong khăn tay , khóc rung rức.

Họ ngồi đối diện bên bàn học , một bên phát ra âm thanh rã rời những trái tim sắt đá , một bên nhăn mặt vì thương xót , lại càng lúng túng khổ sở.

- Đừng khóc Lan!

- Mặc tôi.

Tử Lan vẫn cứ sụt sịt trong khăn . Vũ Nguyên thấy rồi , chàng rụt rè kéo tay Tử Lan xuống.

- Em nín đi , tội nghiệp anh mà , anh có làm gì cho em giận không ?

- Anh đi mà hỏi người yêu bên dãy B1 của anh ấy.

Vũ Nguyên ngơ ngẩn:

- Người yêu nào bên dãy B1 ?

- Bạn tôi nói anh có người yêu rồi , sao anh bắt cá hai , hai tay vậy , anh coi chừng có ngày không giữ được con nào đâu.

- Anh làm gì có người yêu , hai đứa phải tin nhau chứ.

- Chính mắt tôi thấy anh tìm họ tuần trước đây.

- Nếu anh nói mấy người đó là bạn anh , em có tin không ?

Rồi cô lại nắc lên , nước mắt lại trào ra , lại thút thít:

- Bạn tôi nói tôi có số lận đận về tình cảm , tôi biết ngay là anh mà , quen nhầm một người bồ bịch lung tung như anh là tôi bị lận đận . Tử vi nói đâu có sai.

Vũ Nguyên phì cười:

- Tôi ngày lo tin chuyện vớ vẩn!

Rồi chàng gật gù.

- Thảo nào mắng tôi là đồ sở khanh , cô thật quá lắm!

Tử Lan lau mặt , tiếng sụt sịt nguôi dần . Cô nín lặng.

Vũ Nguyên nhìn đăm đăm ngoài cửa sổ , gương mặt đăm chiêu , một nét buồn phảng phất trong ánh mắt xa xăm . Tử Lan yên lặng quan sát chàng .

Cô vẫn không hiểu được Vũ Nguyên . Lẽ ra bây giờ cả hai phải vui lắm , gần gũi lắm . Vậy mà cô vẫn không nắm bắt được ý nghĩ của chàng . Chưa bao giờ cô cảm thấy đã xâm nhập vào cái tâm hồn kín đáo ấy . Cô thấy một chút hoang mang.

Vũ Nguyên nén một tiếng thở dài , đứng dậy:

- Mình về đi em , một lát người ta khóa cửa , kỳ lắm.

Chàng dịu dàng kéo cô đứng lên , hôn phớt trên mặt cô , Tử Lan ngơ ngác thấy một chút đau đớn trong cử chỉ yêu thương , bàng hoàng.

Hình như chưa bao giờ cô hiểu được Vũ Nguyên.

Họ chia tay nhau trước phòng Tử Lan . Chàng dặn lại:

- Không được nghĩ vớ vẩn nữa nghe , đẹp bà thầy bói của em đi . Đã yêu nhau thì phải tin nhau chứ.

- Chùng nào mình gặp nhau nữa , anh Nguyên ?

Vũ Nguyên ngần ngừ:

- Khi nào rảnh anh lên , đừng chờ anh nghe... anh bận lắm!

Không để cô kịp hỏi . Vũ Nguyên đã đi nhanh . Tử Lan chậm rãi đi vào.

Một trận cuồng phong đang chờ cô trong phòng.

- Lại đi chơi với hắn nữa hả, hôm đó khóc lóc rồi bây giờ đi chơi . Mai một hắn lại lẳng nhăng thì đừng có khóc với mình . Trời ơi , sao mà mình thấy Lan ngốc không chịu được , mình mà...

Tử Lan chặn lại:

- Thôi , thôi , stop đi!

- Stop con khi, đừng đến hắn là Lan bệnh chầm chậm . Chui đầu vào hắn rồi khóc dài dài cho mà coi . Mình ghét hắn muốn chết được , không hiểu Lan thương ở chỗ nào . Xí!

Tử Lan im lặng để cho Hải Trâm trút cơn lôi đình . Khi Hải Trâm đi tẩm rồi , Mỹ Ngân le lưỡi.

- Hải Trâm giống Hoài Khanh ghê . Mỗi lần đi chơi về là cứ như phạm lỗi ấy.

Tử Lan thở dài không trả lời . Cô thấy rõ ràng là Hoài Khanh nói đúng , số cô phải chịu khổ tâm . "Ông" người yêu thì khó hiểu , "bà" bạn thân thì không biết thông cảm . Khô thật mà.

Tối nay Tử Lan bỏ học về sớm , ngang qua cửa sổ, cô thấy Ngọc Liễu đang ngồi với người yêu dưới chân cửa . Vào mùa thi mà "linh hồn tượng đá" chịu bỏ học thì lạ thật.

Tử Lan không nén được tò mò , cô liếc nhìn Ngọc Liễu . "Hình như nó khóc" . Tử Lan nghĩ thầm . Ngọc Liễu mà khóc chắc có chuyện gì ghê gớm lắm.

Đó là nhân vật lặng lẽ nhất trong phòng ở tầng trên giường Tử Lan , hầu như Ngọc Liễu chẳng quen biết ai ngoài người yêu của cô , một anh chàng học khoa sử khá đẹp trai , ít nói, mà hể mở miệng là thao thao như nhà chính khách đang thuyết giảng giữa hàng trăm cử tọa. Mỗi lần nghe hai người nói chuyện là buồn cười không chịu được.

Trong phòng ai cũng ngán Ngọc Liễu , có được mệnh danh là "linh hồn tượng đá" . Chưa thấy ai ích kỷ hơn Ngọc Liễu . Vô phúc cho ai cảm nhảm ca rửa mặt hoặc làm bề ly uống nước của cô . Những lúc ấy , Ngọc Liễu không hé miệng một lời , nhưng đôi mắt sắc như dao , đôi mắt là cho kẻ tội phạm phải xốn xang cả ngày.

Lúc mới chuyển phòng , Bích Ty khá thân với Ngọc Liễu , cả hai hay nói đủ thứ chuyện , thân lắm , gần bó lắm , và có thể tiếp tục gần bó nếu không xảy

ra một chuyện.

Tối hôm ấy trời mưa , cả phòng chẳng ai đi chơi , mỗi người làm một việc . Ngọc Liễu và Bích Ty ngồi bên chiếc bàn kê sát cửa sổ. Liễu thủ thi giảng cho Bích Ty nghe về sự ra đời của chúa hài đồng . Bích Ty ngồi im lặng , chăm chú nghe , gương mặt thành tâm vô tội . Đến khi Ngọc Liễu dạy cô hát , bắt đầu bằng câu "đêm đông lạnh lẽo chúa sinh ra đời" thì Bích Ty rống lên "đêm đông lạnh lẽo chúa chui vô mừng".

Thế là "Rầm" một tiếng , làm Bích Ty hết hồn , cả phòng cũng giật mình quay lại . Ngọc Liễu đứng bật dậy , đôi mắt tóe lửa:

- Này , nói gì thì nói , nhưng đừng có nhạo báng thánh thần , vừa phải thôi. Rồi cô dùng dùng leo lên giường , kéo màn cái rẹt . Mỹ Ngân và Hải Tâm nháy với Bích Ty , che miệng cười.

Đến khi Ngọc Liễu ra nhà sau , trong phòng ồn ào lên . Mỹ Ngân bảo Bích Ty:

- Bộ hết chuyện rồi sao mà chọc vào ổ kiến lửa vậy?

Bích Ty liếm môi:

- Mình chỉ định ghẹo nó một tí thôi , ai ngờ nó làm mình sợ hết vía.

Hải Trâm bấu môi:

- Chuyện có chút xiu cũng làm ầm ĩ , tin đạo thì ai không tin , nhưng làm gì tin tưởng mù quáng vậy . Tối ngày mở miệng ra là giảng đạo , thấy ghê.

Hồng Chi nhỏ nhẹ:

- Tại Tâm không biết , chứ ai theo đạo chúa thì ngoan đạo lắm và hay tuyên truyền cho người ngoại đạo , Bích Ty làm như vậy Ngọc Liễu giận là đúng rồi . Như vậy là xúc phạm và nhạo báng chúa đó.

Mỹ Ngân nhăn mũi:

- Nhưng làm gì quá đáng vậy , như mình đây này , mình theo đạo phật đó chứ , nhưng ai xuyên tạc mình cũng đâu có nói gì.

Tử Lan chen vào:

- Mình thấy mỗi người có một chính kiến , chẳng ai thuyết phục nổi ai đâu . Tốt hơn hết nên tôn trọng lẫn nhau.

Hải Trâm trêu Bích Ty:

- Kỳ này Bích Ty mất một người bạn vô cùng gần bó thân thiết rồi , buồn không Ty ?

Bích Ty chưa kịp trả lời thì Ngọc Liễu đẩy cửa bước vào , cả phòng lại im lặng.

Sau chuyện ấy , Ngọc Liễu thật sự cắt phăng quan hệ với Bích Ty . Nhưng cũng chưa đến nỗi gay gắt lắm , nghĩa là Bích Ty vẫn ở tầng dưới giường Ngọc Liễu , chỗ Tử Lan bây giờ.

Chỉ tại tính Bích Ty lau chùi năng động như Hải Trâm , mỗi lần đi đâu về , cô quăng phịch chiếc giỏ, có khi là quyển sách dày cộm lên giường . Có lúc

cao hứng cô nhảy tót lên rồi gieo mình cái rầm làm rung rinh giường trên . Những lúc như vậy , Ngọc Liễu thò đầu xuống ném cho Bích Ty một tia nhìn vô cùng không thiện cảm . Và Bích Ty hay đưa mắt nháy với Hải Trâm , le lưỡi giễu cợt.

Lúc đầu Bích Ty không để ý lắm tính khó chịu của Ngọc Liễu , dần dần cô phát ngán và năn nỉ Tử Lan đổi giường . Tính Tử Lan hay nhường bạn , vả lại Ngọc Liễu có vẻ thích Tử Lan , thế là cô đồng ý.

Tử Lan đẩy cửa bước vào , trong phòng vắng hoe , chỉ có mình Bích Ty đang ngồi bên cửa sổ, dáng điệu chăm chú . Thấy cô Bích Ty vẫy lại gần rồi thì thào:

- Lan có nghe gì không "linh hồn tượng đá" đang nói chuyện với anh Hòa đây , khớp nữa.

- Sao kỳ vậy ?

- Nó đang thuyết phục anh Hòa theo đạo , hai người sắp đám hỏi mà anh Hòa không chịu , thế là nó khóc âm lên , tức cười quá.

- Sao lại cười , chuyện như vậy khổ tâm lắm chứ. Tội nghiệp nó quá nhỉ?

- Ôi, anh Hòa bướng làm chi coi chừng mất vợ. Gặp mình ấy hả, mình chơi cú khác!

- Là sao ?

- Là thế này này...

Rồi Bích Ty chấp hai tay trước ngực , mắt lim dim , đọc ngân nga:

"Con quì lạy chúa trên trời

Sao cho con lấy được người con yêu

Bao giờ con cưới được nàng

Con không đi lễ chúa làm gì con ?

A men!"

Tử Lan không nén được , cười sặc sụa. Bích Ty cũng ôm bụng cười , rồi cô kéo tay Tử Lan ngồi qua giường , gương mặt láu lỉnh:

- Buồn cười lắm , mới đầu hai người nói chuyện như hai nhà chính khách ấy , để nhớ xem... à , nào là tư duy trừu tượng ! Thượng tầng kiến trúc ! Hạ tầng cơ sở ! Thực tế khách quan ! Úi , nghe mà nổi ốc.

- A, nghe lén há ?

- Í , không phải vậy.

- Như vậy là nghe lén chứ còn gì nữa ?

Mắt Bích Ty chớp chớp , rồi cô cười rúc rích:

- Mình đâu có cố ý nghe , ban đầu mình ngồi chơi thôi , thế rồi tự nhiên chú ý . Tại họ nói lớn chứ đâu phải tại mình... hí... hí

Ngõ Vắng Mênh Mông

Chương 5

Tối thứ bảy khoa ngoại ngữ tổ chức get together party . Tử Lan được giấy mời của Chi Mai bên lớp Anh Văn . Cô rủ Vũ Nguyên cùng đi.

Hội trường ngập tiếng cười nói ồn ào , tiếng nhạc , tiếng hát , tiếng kèn trống nghe náo nức . Dân ngoại ngữ cái gì cũng hết mình . Văn nghệ hết mình , chơi hết mình . Và con gái cũng đẹp khỏi chê.

Thường con trai ở khoa hay tìm người yêu của khoa văn , ngoại ngữ . Bởi vì học mấy ngành khô khan quá , các chàng thường có khuynh hướng tìm một cái gì tươi mát , dịu dàng . Cho nên con gái ngoại ngữ có tiếng là lắm bồ .

Lắm người đeo đuổi

Qua màn văn nghệ , đến chín giờ bàn ghế được xếp vào , chừa một khoảng trống đủ để khiêu vũ . Tử Lan đứng bên Vũ Nguyên , yên lặng trong chiếc áo đỏ, tóc cài chiếc tơ to tướng đi đến chỗ Vũ Nguyên . Tử Lan nhận ra ngay "con nhỏ" mà chàng đến thăm hôm nào.

Cô nàng không nhìn Tử Lan tươi cười với Vũ Nguyên:

- Anh Nguyên cũng chịu tham gia mục này nữa hả?

Vũ Nguyên gật đầu , cười cười mở . Cô nàng bèn rủ:

- Tối mai , tụi em tổ chức ở nhà nhỏ bạn , anh đi không ?

- Anh bận lắm , chắc không đi được.

Tử Lan đứng yên , hình như họ xem cô như bức tượng thì phải , cô bắt đầu nổi sùng thì Vũ Nguyên kéo cô lại gần , giới thiệu:

- Đây là Mai Châu bạn anh . Còn đây là Tử Lan.

Cô nàng bây giờ mới chịu thấy Tử Lan , cả hai khẽ gật đầu chào nhau .

Trong mắt Mai Châu lóe lên một tia huyệt hắc , khó chịu. Ánh lửa ấy trong một phút bỗng làm Tử Lan hoang mang.

Mai Châu nhanh chóng tươi cười:

- Tử Lan học khoa nào vậy ?

- Khoa văn!

- Vậy là gần khoa mình , sao mình ít gặp Lan quá ?

Tử Lan cũng xã giao:

- Mình ít ra đó . Thường mình ra lớp học rồi về phòng liền.

Ngoài kia , nhạc bắt đầu nổi lên . Những cặp quay tròn trong điệu valse .

Mai Châu ngoái lại nhìn , rồi quay lại cười tỉnh queo với Tử Lan.

- Cho phép mình mời anh Nguyên bản này nghe!

Tử Lan gượng cười nhìn họ đi ra sân . Một lát sau họ mất hút giữa các cặp nhảy . Khi bản nhạc chấm dứt . Tử Lan thấy Mai Châu kéo tay Nguyên đi về phía một nhóm bạn ở góc phòng , họ nói cười vui vẻ. Tự nhiên cô thấy một

chút giận hờn

Rồi họ lại ra sân , hòa vào những cặp nhún nhảy . Tử Lan cắn môi , nhìn Vũ Nguyên ôm ngang người Mai Châu trong một động tác phăng đẹp mắt của điệu chachacha . Cô không ngờ Vũ Nguyên nhảy đẹp đến vậy , nhìn chàng hào hoa lịch sự trên sàn nhảy , cô không tin đó là gã con trai khó khăn , lầm lì trước đây . Và rồi cảm giác tức tối bùng lên . Vậy đó , ở bên bạn gái thì cởi mở vui vẻ, thì lịch sự ga lăng , còn với cô thì quát thì nạt . Nhớ lại trận cãi nhau hôm trước hè . Cô như bốc lên cảm giác tức tối.

Vũ Nguyên mang cô đến đây rồi quăng cô vào xó xỉnh để nhảy nhót , thật không thể nào chịu được . Lần này cô nhất định sẽ... sẽ "xù" chàng luôn .

Cho bỏ giận

Trong cơn tức giận , Tử Lan quên bẵng chín cô đã kéo chàng đến đây , và cô cũng quên mất rằng Vũ Nguyên vô tội.

Điệu nhạc mới nổi lên , một gã con trai mạnh dạn bước đến trước mặt Tử Lan , nghiêng mình , cô đứng yên . Tên con trai nọ vẫn ngoan cố.

- Cho phép mời bạn một bản nhé!

Tử Lan lắc đầu:

- Mình không biết nhảy.
- Không sao , mình sẽ dạy bạn.
- Mình nhảy dở lắm , rùi đạp lên chân bạn thì sao ?

Hắn vẫn đứng bên cô và cũng không có ý định đi . Càng tốt.

- Bạn khiêm tốn quá , nhìn bạn mình nghĩ bạn nhảy rất đẹp.
- Không, ngược lại mình nhảy như con gấu.

Hắn cười tỏ vẻ thích thú , Tử Lan thấy mỗi chân , bèn đưa mắt tìm một chiếc ghế . Hắn làm một cử chỉ ga lăng.

- Để mình tìm cho bạn một chỗ ngồi...

Tử Lan không từ chối chiếc ghế hắn mang tới . Thế là ngồi bên nhau , nhìn cũng tâm đắc lắm.

Tiếng con trai vẫn ân cần:

- Mình có thể biết tên bạn không ?
- Cứ gọi mình là Thúy Oanh.
- Tên của bạn hay lắm

Tử Lan không trả lời , dăm dăm nhìn Vũ Nguyên mãi mê nói chuyện với Mai Châu . Sao cô muốn ấn gót guốc lên chân cô ta một cái quá.

Tiếng tên con trai cứ lải nhải bên tai Tử Lan.

- Mình tên Phương . Quốc Phương.
- Vậy à?
- Bạn của Thúy Oanh đâu rồi ?
- Ồ .. Ở đằng kia.
- Thúy Oanh học khoa nào nhi?

- Khoa Toán Lý.

Tử Lan trả lời lơ mơ , mắt vẫn liếc ra ngoài sàn nhảy . Vũ Nguyên đang đi về phía cô . Tử Lan làm ra vẻ không thấy . Bởi vì cô đang mãi mê nói chuyện , nói chuyện với một người bạn tâm đắc lắm ! Thú vị lắm! Thú vị hơn là nhảy nhót loi choi ngoài ấy.

Vũ Nguyên đứng yên một góc hút thuốc nhìn Tử Lan , nửa muốn đến với cô , nửa lại thôi . Cuối cùng , chàng tựa người vào tường chờ đợi.

Tử Lan quay lại tặng cho Quốc Phương một nụ cười tươi rói , làn hân chơi với:

- Bạn cũng học khoa ngoại ngữ hả?

- Mình học khoa chế biến.

- Khoa chế biến sao lại ở đây ?

Hắn nhún vai:

- Mình đi với mấy thằng bạn , bị tụi nó bỏ quên ở đây.

Vũ Nguyên quăng mạnh điếu thuốc , có vẻ bức dọc . "Bực à , bực lắm hả anh ? Đáng đời anh lắm , để anh chờ và để mai mốt anh đừng chọc cho Tử Lan nổi giận . Từ đó giờ anh chỉ biết quay em như đế , một vài phút cho anh bực tức hầy còn ít mà".

Có lẽ đủ lắm rồi đây! Tử Lan nhẹ nhàng đứng dậy:

- Thôi , chào bạn nghe , bạn mình đang chờ.

Không cần biết Quốc Phương phản ứng ra sao , Tử Lan quay người đi về phía Nguyên . Chàng nhìn cô một cái rồi liếc về phía Quốc Phương.

- Nói chuyện vui không ?

Tử Lan ngây thơ vô tội vạ.

- Vui lắm anh , anh Phương mới đến làm quen với em , anh ấy nói chuyện hay lắm.

- Vậy à ?

Vũ Nguyên nhìn cô chẳng chút âu yếm khuôn mặt cau lại . Tử Lan tỉnh bơ thái độ của chàng.

- Anh Phương mời em tối mai đi xem phim.

- Vậy hả? Không từ chối chứ ?

- Để xem , nếu anh bận thì em nhận lời.

Ở ngoài kia , từng cặp đang dìu nhau trong điệu boston tình tứ . Tử Lan như chẳng quan tâm đến chuyện đang nói , cô bước qua đứng trước mặt Vũ Nguyên hơi nhún chân.

- Cho phép mời anh bản này nhé ?

Chàng đứng yên nhìn cô.

- Cô làm cái trò gì vậy ?

- Em muốn nhảy bản này , em thích lắm!

Cô kéo tay Vũ Nguyên ra sân . Họ theo kịp điệu nhạc du dương . Vũ

Nguyên vẫn nhìn Tử Lan lừ lừ im lặng.

Rồi như không kèm được , chàng lôi cô ra ngoài hành lang:

- Cô định đem tôi ra làm thằng hề đó hả?

Tử Lan ngơ ngác:

- Cái gì hề ? Em không hiểu.

- Hẹn với bạn trai đi chơi ngay trước mũi tôi, làm vậy mà cô coi được ? Cô biết Quốc Phương là ai không ?

- Ai vậy anh ?

- Bạn tôi đó , cô cư xử hay lắm!

- Vậy hả? Em đâu có biết.

Vũ Nguyên vẫn lăm lăm nhìn cô:

- Ngày mai mấy thằng bên khoa chế biến sẽ bảo thằng Nguyên bị xỏ mũi .
Cô hài lòng chứ ?

Khuôn mặt cô vẫn ngây thơ vô tội:

- Tại lúc nãy Mai Châu mời anh tối mai đi nhảy , em đành đi chơi với anh
Phương chứ ở phòng một mình sợ ma lắm.

- Ai nói với cô tôi đi với Mai Châu ?

- Không lẽ anh từ chối ? Thấy Mai Châu có vẻ thích anh quá , đừng làm
người ta buồn nào.

-...

- Đừng phụ lòng người ta như vậy anh Nguyên , em ngại lắm . Không lẽ vì
em mà anh bỏ rơi Mai Châu , trước đây hai người gắn bó nhau lắm mà.

- Gắn bó cái gì ?

- Là yêu thương nhau ấy.

Tử Lan cắn môi , nhìn Vũ Nguyên đăm đăm , cô chờ chàng nói ra cái điều
mà cô muốn biết , Vũ Nguyên phẩy tay:

- Cô giỏi suy luận tầm bậy lắm . Bộ bạn bè là nhất thiết phải yêu nhau hả?

- Thấy thái độ của Mai Châu , em nghĩ vậy.

- Chuyện Mai Châu không liên quan gì đến hai đứa cả, em làm ơn dẹp cô ta
qua một bên giùm , được không ?

Tử Lan "dạ" một tiếng nhỏ nhẹ , ngoan ngoãn.

Vũ Nguyên vẫn bực mình:

- Thế nào , ngày mai mấy giờ hai người đi xem phim ?

- Em không có đi.

- Đồi ý rồi à ?

- Không phải đồi ý , mà tại vì em không thích đi chơi với ai ngoài anh.

- Thế còn cái hẹn?

- Em không có hẹn hò với ai hết.

- Em nói năng lung tung quá, lúc thế này , lúc thế khác.

Tử Lan tựa vào người chàng thú nhận:

- Tại lúc này thấy anh quần quýt với Mai Châu nên em tức , em nói cho hả giận thôi , chứ em mà hẹn hò với ai.

Vũ Nguyên cúi xuống nhìn cô , mắt nheo lại , thật lâu , chàng nhún vai.

- Con gái học văn ghê thật , toàn là chơi đòn tâm lý , em đâu có hiền như anh nghĩ.

- Bộ em dữ lắm hả anh Nguyên ?

- Không dữ , nhưng phức tạp.

Rồi chàng lại nhún vai:

- Hình như trời cho con gái cái đầu để đội nón và để nuôi những ý nghĩ phức tạp . Hiểu được các cô mà điên cái đầu.

Tử Lan không trả lời , cô níu tay chàng:

- Mình về đi anh , em lạnh quá.

- Áo lạnh đâu sao không đem theo ?

- Em quên.

Họ đi xuống cầu thang , theo đường về ký túc xá . Trong bóng tối che chở , Nguyên ôm choàng vai cô truyền hơi ấm , cô co ro trong lòng chàng.

Họ đi đến gần đầu đường , ở đây nước còn đọng vũng sau cơn mưa . Vũ Nguyên nhắc bổng Tử Lan lên , nhảy qua bờ bên kia.

- Đừng để gót chân lấm bùn , tội lắm em.

Họ đứng yên bên nhau một giây . Tử Lan nghe chàng thì thầm lặp lại:

- Anh sợ vì anh mà gót chân em phải lấm bùn , hiểu anh không Lan ?

Tử Lan ngước lên.

- Là sao , anh Nguyên ?

- Thôi , em đừng nói , mai một em sẽ hiểu.

Cô im lặng , lòng đầy thắc mắc nhìn gương mặt buồn rười rượi của chàng.

oOo

Đây là lần đầu tiên Tử Lan đi chơi với Hoài Khanh , buổi chiều bạn bè trong phòng đi chơi với người yêu . Chỉ còn hai đứa ngồi nhìn trời . Hoài Khanh bèn rủ Tử Lan ra bãi cát . Ban đầu Tử Lan cũng ngại lắm . Thứ nhất là Hoài Khanh giống con trai quá , thứ hai là sợ Hải Trâm nổi giận . Nhưng ở phòng cũng buồn , thế là đi

Ra khỏi ký túc xá , Tử Lan đổi ý.

- Hay là mình qua khu I ăn chè bưởi đi Khanh.

- Sẵn sàng chiều người đẹp.

Quán chè mà Tử Lan đòi đến nằm gần khu I của trường , nó được bày trí khá hay , hoàn toàn là thiên nhiên , mỗi bàn cách nhau bởi cụm hoa kiểng . Một dãy bàn được bày dọc theo bờ hồ có hoa sen.

Nói bờ hồ hoa sen cho có vẻ thơ mộng chứ sen gì nhìn chẳng ra sen , toàn là lá và những dây hoa héo rũ. Ai muốn đến đây làm thơ chắc phải huy động toàn bộ trí tưởng tượng mới tả nổi cảnh đẹp của hồ.

Nhưng so với mấy quán chen chúc trong thành phố, ở đây là lý tưởng lắm rồi. Những ai có tâm hồn gần gũi với thiên nhiên, xin mời đến đây mà ngắm trời mây, mà nghe chim hót. Thế cũng đủ thấy tâm hồn lâng lâng bay bổng. Dĩ nhiên bên cạnh phải có chén chè, không có ăn thì tâm hồn bay chả nổi.

Hồi đầu năm thứ I, Minh Khang hay đưa Tử Lan và Hải Trâm đến đây lắm. Chàng bảo rằng học ở đây mà không biết chè bưởi là một thiếu sót lớn khi ra đường. Và để chứng tỏ mình chẳng hề thiếu sót, Tử Lan với Hải Trâm đến lia chia. Đến bất kể mưa hay nắng, ngày hay đêm. Bởi vì khi ta có tâm hồn ăn uống, ta nào sợ đường xa hay nắng đổ.

Có điều mùa mưa mà đến đây cũng ngại lỡ có con trùng nào bò lên chân thì có mà chết khiếp. Nhưng Tử Lan và Hải Trâm chưa bị lần nào, là cô lo xa vậy thôi.

Tử Lan đã thanh toán liên tiếp hai chén chè, nhưng chén của Hoài Khanh thì vẫn ở vị trí ban đầu, không vội đi một muỗng. Hoài Khanh ngồi nhìn vớ vẩn đầu đầu ấy. Tử Lan giục:

- Sao Khanh không ăn đi?

- Mình ngán quá, Lan ăn giùm mình đi.

"Chè ngon thế này sao Hoài Khanh chê nhỉ? Ồ, quên con trai đầu có thích ăn chè". Tử Lan nghĩ thầm, rồi cô hy sinh thân mình thanh toán nốt chén chè của Hoài Khanh ngán kinh khủng.

Ngồi một lát, Tử Lan thấy sờ sợ, mùa này mưa hay có trùng lắm, trời lại tối nữa, rồi nó bò lên chân làm sao mà thấy. Thôi thì rút quân.

- Mình ra bãi cát đi Khanh.

- Ừ, đi!

Hoài Khanh lại đưa Tử Lan ra bãi cát, cả hai đứng bên bờ sông nhìn bóng đêm huyền bí, trên nền trời tối đen, nhấp nháy những ngôi sao bé xíu. Tử Lan đứng yên, nhớ Vũ Nguyên quá. Những buổi đi chơi, Vũ Nguyên thường đưa cô đến đây, nhưng không phải đứng ở chỗ này. Cả hai có một góc riêng mà Tử Lan gọi là "hải đảo cô đơn". đó là phiến đá nằm khuất sau đồng đá cao ngất dọc bờ biển, rất thích hợp cho những tâm hồn muốn tạm thời xa lánh loại người.

Hoài Khanh chợt lên tiếng, giọng êm ái:

- Mình mới làm được một bài thơ, để mình đọc cho Lan nghe há.

- Ừ.

Thế là Hoài Khanh sử dụng chất giọng thanh tao của mình, đọc cho Tử Lan nghe bài thơ còn nóng nổi cảm xúc, Tử Lan im lặng nghe thoáng xúc động. cô lặng đi một chút, rồi tỉnh táo.

Lại làm thơ thất tình Mỹ Ngân nữa rồi. Tử Lan vừa thấy buồn cười, vừa tội nghiệp Hoài Khanh, nhưng cô biết làm sao bây giờ?

Tử Lan suy nghĩ một lát , rồi bạo dạn nắm tay Hoài Khanh:

- Đừng buồn nữa Khanh , tìm một người bạn khác mà chơi , Mỹ Ngân có bạn thì Khanh chơi với bạn khác.

Hoài Khanh nhìn Tử Lan , như hơi ngớ ra , rồi khẽ lắc đầu:

- Tử Lan hiểu sai mình rồi , mình không phải như vậy đâu!

Đến lượt Tử Lan ngơ ngẩn.

- Hay là Khanh không hiểu đúng ý mình ?

- Mình hiểu , nhưng không phải như vậy đâu.

Rồi cô lãng chuyện:

- Tối nay buồn hé Lan!

Tử Lan chẳng thấy buồn chút nào , nhưng cô cũng gật đầu . Cô đang nghĩ đến Vũ Nguyên , giờ đây không biết Nguyên làm gì , hai người yêu nhau sâu đậm như vậy , nhưng rất ít khi chàng đưa Tử Lan đi chơi . Tử Lan biết chàng bận kiếm tiền , nhưng cụ thể là gì cô không biết , và Vũ Nguyên cũng không hề nói.

Tử Lan rất lơ mơ về cuộc sống đối với cô, chỉ có việc học và bạn bè , người yêu . Cô biết Vũ Nguyên nghèo , nhưng đó chỉ là khái niệm , cô không hiểu nổi thế nào là nghèo . Mỗi lần vào nhà ăn , nhìn cảnh ăn uống thiếu thốn , cô hiểu vậy là cực khổ. Kiến thức về cuộc sống của cô chỉ dừng lại ở mức đó mà thôi.

Trời bắt đầu lạnh , Tử Lan đòi về . Cô và Hoài Khanh đi cặp sân vận động ra phía cổng . Bên kia là bến xe , xa nữa là bến bắc.

Chuyến phà tối vừa cặp bến , hành khách vội vã lên xe . Những chiếc xích lô , xe đạp bắt đầu chạy nhanh ra đón khách.

Ngay dưới chân ngọn đèn , một người con trai dẫn xe đạp , đang ngã giá với một bà khách . Tử Lan nhận ra Vũ Nguyên . Cô kinh ngạc . Không thể nào cô làm được dáng dấp cao to , kiêu hãnh của chàng . Vũ Nguyên mặc chiếc quần jean bạc phếch , sơ mi sỡn vai , đội chiếc mũ lưỡi trai kéo sụp xuống tận mắt . Chàng không thấy Tử Lan . Chàng bận gò lưng chở bà khách phốp pháp , mang linh kinh các thứ hàng

Tử Lan đi chậm chạp bên Hoài Khanh , mắt vẫn dõi theo bóng Vũ Nguyên . Giọt nước mắt chảy xuống môi cô , mẫn mẫn.

o0o

Chiều thứ bảy Vũ Nguyên lên phòng Tử Lan , chính Hải Trâm đi gọi cô .

Dạo này Hải Trâm đã bớt ác cảm với Nguyên . Cô không còn nguýt hấy , không còn châm chích , nhưng ưa thì không thể nào ưa . Ổn trời , chỉ cần bao nhiêu đó Tử Lan cũng thấy nhẹ.

Họ lại ra bãi cát , Vũ Nguyên đưa cô đến thế giới riêng của họ, tức là "hải đảo cô đơn" nằm khuất sau đống đá.

Tử Lan im lìm , thăm quan sát Vũ Nguyên , đây là lần đầu tiên cô chú ý đến

y phục của chàng . Bao giờ lên lớp học hay đi chơi , Nguyên cũng tươm tất . Nhớ lại hình ảnh Vũ Nguyên tối hôm kia , cô thấy như mình lầm lẫn.

Vũ Nguyên cúi xuống , âu yếm:

- Sao nay em ít nói vậy nhỏ? Em đang nghĩ gì vậy ?

- Không, em bình thường thôi.

Cô yên lặng , để mặc Vũ Nguyên mân mê những ngón tay thon thả của mình . Cô thấy muốn khóc:

- Anh Nguyên!

- Gì em ?

- Sao anh chạy xe đạp ôm mà anh giấu em ?

Vũ Nguyên buông tay cô ngồi thẳng dậy:

- Sao em biết ?

- Em thấy.

- Rồi sao nữa ?

- Sao anh giấu em chuyện đó ?

Vũ Nguyên mím môi:

- Anh không giấu gì hết.

Tử Lan kêu lên:

- Nhưng anh không hề nói với em , chưa khi nào anh kể với em là anh làm gì hết.

Vũ Nguyên im lặng thật lâu , rồi lạnh lùng:

- Em thất vọng phải không ? Anh đã từng nói anh rất nghèo kia mà , đến bây giờ em mới chịu tin anh!

Tử Lan dụi mặt trong ngực chàng , khóc ròn:

- Em biết anh nghèo , nhưng em không tưởng tượng nổi anh phải đi làm như vậy . Anh khổ như vậy làm sao em chịu nổi hả anh ?

Tay cô bấu chặt lấy vai Nguyên xúc động , chưa bao giờ cô thấy thương chàng như lúc này.

Giọng Vũ Nguyên lạc đi:

- Em thất vọng lắm phải không ?

- Em không thất vọng , em chỉ thấy thương anh thêm.

Vũ Nguyên ôm gương mặt cô trong tay , giọng yếu đuối:

- Cảm ơn em đã thương hại anh , cảm ơn em đã không khinh anh.

- Anh nói gì vậy , sao anh nghĩ là em khinh ?

- Em sống trong cảnh sung sướng quen rồi , em không cảm thông hoàn cảnh của anh đâu.

- Em hiểu được , và em sẽ cùng chịu khổ với anh.

- Đừng ảo tưởng như vậy em , bây giờ thì anh nói thật , lẽ ra anh không nên đến với em , anh đã cố lẩn tránh tình cảm của mình , nhưng mà buổi tối ấy...

- Buổi tối nào , anh Nguyên ?

- Buổi tối mình gặp nhau ngoài nhà ba tầng , lúc cúp điện , em nhớ không ?
- Em nhớ.

Vũ Nguyên thở dài

- Đêm đó về nghĩ lại , anh trách tại sao mình yếu đuối như vậy , lẽ ra anh không nên tỏ tình với em . Sau đó thì việc đã rồi , anh cứ nhắm mắt đi theo tình cảm , anh chỉ có thể kèm giữ cho hai đứa đừng đi quá xa mà thôi.

Tử Lan thở nhẹ:

- Sao vậy ?
- Vì cuối cùng mình cũng chẳng đi đến đâu , dần sâu vào nhau làm gì hả em ?

Tử Lan mở lớn mắt:

- Nghĩa là anh sẽ chia tay với em , anh bỏ em ?
- Anh không bỏ mà là trả tự do cho em . Mai mốt ra trường , em nên quên anh và có chồng đi , đừng vương bận đến anh.

Tử Lan kêu lên:

- Không bao giờ! Em chưa thấy ai như anh hết , người ta yêu nhau là muốn cưới nhau , còn anh thì bảo em có chồng.
- Vì anh không thể cưới em được , hoàn cảnh anh đâu có bình thường như người khác , em biết rồi đó.

Tử Lan bật khóc:

- Như vậy là anh đâu có yêu em , nếu yêu nhau , người ta phải giành giết để có nhau chứ ?
- Nếu giành giết để có em , rồi không bảo đảm nổi cuộc sống cho em , để em đâm ra hận anh , kết thúc như vậy bi đát lắm , sống lý trí một chút đi em.

Tử Lan im lặng . Bây giờ cô hiểu vì sao , trước đây chàng giữ thái độ xa lạ với cô . Nếu không có buổi tối ấy , có lẽ Nguyên chẳng bao giờ tạo điều kiện cho họ gần nhau . Bản lĩnh của chàng làm Tử Lan xao xuyến . Cô chỉ muốn lao vào tình yêu của chàng , muốn đi đến một kết thúc tận cùng.

Giọng Vũ Nguyên đều đều:

- Em sống sung sướng quen rồi , nghèo khổ chỉ là khái niệm mà thôi , chạm thực tế rồi em không chịu nổi đâu . Chỉ một chuyện nhìn làm thêm như vậy em đã hoảng sợ , trong khi đối với anh , chuyện đó rất bình thường . Em thấy đó , cuộc đời hai đứa là hai thái cực rồi.

- Nhưng tình yêu sẽ san bằng hết , anh không tin em chịu đựng được sao ?

- Em còn ảo tưởng lắm.

Rồi Nguyên thở hắt một cái , ngẩng đầu lên:

- Em cứ xem tình cảm của hai đứa như chút lãng mạn trong khoảng đời đi học . Ra trường là không còn gì hết . Chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chia tay đi em.

- Anh vô trách nhiệm lắm , yêu em mà không có ý định xây dựng với em ,

anh là đồ...

- Sở Khanh phải không em ? Cứ nói đều em thấy thích , nhưng anh không tin em nghĩ như vậy.

-...

- Bây giờ bản thân anh chẳng làm được gì cả, ra trường cuộc đời cũng không tươi sáng gì hơn nếu hai đứa trói buộc nhau , đời em sẽ ra sao , em có nghĩ tới không ?

- Em không cần biết gì khác hơn là em thương anh và em chịu được nghèo khổ. Em không phải là con gà hay con vịt mà để anh nuôi , chẳng lẽ em không giúp gì cho anh được sao ?

Vũ Nguyên điềm đậm:

- Em sinh ra trong lòng kính , quăng em vào cuộc sống khắc nghiệt anh không chịu nổi . Thà hai đứa mình chia tay nhau.

Tử Lan vẫn im lặng khóc , cô nói trong nước mắt:

- Bạn em nói đúng mà , số em phải chịu lận đận về tình cảm , có người yêu cũng không được yêu cho trọn vẹn . Em chán lắm.

Vũ Nguyên chậm nước mắt cho cô:

- Em trẻ con quá , cứ đem lý luận vớ vẩn áp đặt chuyện nghiêm chỉnh , làm sao anh yên tâm đây ?

Tử Lan không trả lời , vẫn lặng lẽ khóc . Trước mặt họ , dòng nước vẫn chảy lặng lẽ.

Rồi dòng đời sẽ trôi về đâu ?

Ngô Vãng Mênh Mông

Chương 6

Khi Tử Lan về phòng , bạn bè đang nhốn nháo cả bên giường Hồng Chi , Tử Lan chen vào , cô như không nhận ra Hồng Chi , mặt Chi xanh mướt lợt lạt , tóc xỏ tung . Cô quần hai , ba chiếc mền mà vẫn còn run.

Tử Lan cúi xuống sợ hãi:

- Chi sao vậy?

Mặt Hồng Chi nhăn nhó:

- Mình nhức đầu quá , đau trong họng nữa.

Tử Lan nhìn Mỹ Ngân:

- Có ai mua thuốc chưa ?

- Hoài Khanh đi rồi.

Đám con gái chỉ biết ngồi chờ Hoài Khanh , như chỉ có Hoài Khanh mới

giúp họ giải quyết vấn đề khó khăn . Rồi Hoài Khanh về , một nắm thuốc trên tay , cô vừa nói vừa thở.

- Người ta nói , sốt rét mà uống thuốc này thì nửa giờ sau cắt cơn.

Thế là cả bọn quỳnh quáng cho Hồng Chi uống thuốc , và lại ngồi chờ.

Nhưng sao chờ lâu thế ? Hồng Chi vẫn nhức đầu , đau họng . Đám con gái hết nhìn nhau rồi lại nhìn Hồng Chi . Tử Lan lên tiếng:

- Hay là đưa Hồng Chi qua khu I ?

Khu I là khu tập thể dành cho thầy cô , ở đó có trạm y tế dành cho sinh dưỡng bệnh . Qua bên đó bảo đảm hơn.

Đám con gái phân công:

- Bây giờ Hoài Khanh đi kêu xe , bọn mình xếp đồ cho Hồng Chi.

Ở ngoài cửa chợt có tiếng gọi Hải Trâm . Minh Khang đẩy . Hải Trâm nhòai người ra cửa sổ.

- Anh Khang ơi , anh vô đây xem dùng Hồng Chi bệnh gì , nhanh lên đi.

Hồng Chi chợt ngẩng lên:

- Không, đừng làm phiền anh Khang.

Đám con gái gạt đi:

- Có gì mà phiền , cứ xem anh Khang là bác sĩ đi , ngại cái gì nào.

Hồng Chi vẫn phản đối quyết liệt , các cô vẫn mặc kệ . Chết đến nơi rồi còn lo mắc cỡ lo vớ vẩn thật.

Minh Khang đi vào phòng , chàng ngồi xuống cạnh giường Hồng Chi , điềm tĩnh sờ lên trán cô , Hồng Chi giấu mặt trong gối nhất định không cho Minh Khang khám . Chàng quay lại các cô gái:

- Hồng Chi bị sốt lâu chưa ?

- Lâu rồi , uống thuốc vẫn không thấy hết , tụi em định đưa qua khu I nằm.

Minh Khang nhìn Hồng Chi:

- Chi có bị nhức đầu không ? Có thấy đau trong họng và khớp xương không ?

Hồng Chi không trả lời , có khóc nức nở , Minh Khang bảo:

- Bây giờ đem qua khu I cũng không xác định được bệnh đâu , phải đưa Hồng Chi vào bệnh viện.

- Vậy hả?

- Vậy là bệnh nặng lắm rồi hả?

Bích Ty tròn mắt , lắp bắp:

- Liệu nó có chết không anh Khang , bệnh nặng như vậy có chết không ?

- Im đi con khùng - Hải Trâm đập vai Bích Ty.

Minh Khang vẫn dăm chiêu:

- Bệnh vẫn chưa đến nỗi , nhưng phải trị cho kỹ.

Rồi chàng cúi xuống , nói nhỏ với Hồng Chi:

- Chi đừng ngại , cứ vào bệnh viện đi , không sao đâu.

Hồng Chi khóc nức nở, rồi ngoan ngoãn đi ra ngoài xe.

Đưa Hồng Chi vào bệnh viện, các cô gái đứng chờ nhí nhố ở phòng ngoài.

Một lát sau Minh Khang đi ra, cả bọn túa lại hỏi tới tấp:

- Nó bệnh gì vậy anh Khang?

- Nặng không?

Minh Khang bình thân:

- Hồng Chi bị sốt rét, không sao hết.

- Chắc chắn là không sao chứ?

Bích Ty lại xen vào:

- Không chết chứ? Em sợ nó chết lắm.

Hài Trâm nhéo Bích Ty:

- Nhỏ này sao mở miệng ra là nói bậy, bộ dễ chết lắm hả?

Buổi chiều khi bạn bè vào thăm, mặt Hồng Chi buồn rười rượi, làm cả bọn cũng ỉu xìu theo. Thường khi thăm bệnh, cả bệnh nhân lẫn người thăm đều cười vui như tết. Trừ phi bệnh nặng thì thôi, chỉ cần khỏe ra một tí là cười chí chóe. Hồng Chi đã khỏe nhưng vẫn buồn rười rượi. Tử Lan cứ thắc mắc mà không dám hỏi.

Đáng lẽ phải qua khu I nằm dưỡng bệnh, nhưng Hồng Chi cứ một mực đòi về ký túc xá. Bạn bè đành phải chiều ý cô.

Buổi tối, chỉ còn hai người trong phòng, Tử Lan pha cho Hồng Chi ly sữa, rồi định đọc sách, nhưng Hồng Chi giữ cô lại.

- Lan ngồi đây với mình đi, đừng đi.

Tử Lan ngồi xuống:

- Sao Chi không ngủ sớm, đừng thức khuya quá.

Chi lắc đầu buồn bã:

- Mình ngủ không được.

Tử Lan lên nhìn Hồng Chi "hình như nó khóc thì phải, có lẽ Hồng Chi có chuyện gì buồn lắm".

Tử Lan không thích cũng không ghét Hồng Chi. Tính Chi trầm lặng, kín đáo và hơi cách biệt với mọi người, không thân cũng không làm méch lòng ai. Hồi năm thứ một Chi rất tròn trịa, xinh xắn. Bây giờ Chi tiêu tụy đi, nhưng không đến nỗi xấu lắm. Còn Phúc Định, người yêu của cô thì rất đẹp trai. Chàng là công an phường, rất yêu thương Hồng Chi. Ồ, không hiểu sao Chi cứ một mực không cho Phúc Định hay mình bệnh, chắc hai người giận nhau.

Hồng Chi buồn buồn nhìn Tử Lan:

- Lan biết tại sao mình không nằm bên khu I không?

- Sao vậy?

- Mình không dám, sợ thầy cô bên đó biết.

- Biết gì?

Hồng Chi mím môi , không trả lời cô có vẻ căng thẳng:

- Mình nói chuyện này ra , Lan hãy phải giữ bí mật giùm mình . Hứa không Lan ?

Tử Lan mở lớn mắt nhìn Hồng Chi , ngạc nhiên . Chi nhỏ nhẹ:

- Ở đây mình không có ai để tin cả. Mình thấy Lan sâu sắc nên mình tin .
Mình sẽ nói hết với Lan chuyện bí mật của mình để Lan giúp giùm mình một chuyện . Lan chịu giữ bí mật chứ ?

- Mình hứa.

Hồng Chi nuốt nước miếng:

- Lan biết mình bị bệnh gì không ?

- Sốt rét.

- Anh Khang nói như vậy thôi hả?

- Ừ.

Giọng Chi như hụt hẫng:

- Không phải như vậy đâu , mình bị giang mai.

Giang mai là bệnh của những cô gái bán hoa.

Tử Lan sững sốt , phản ứng tự nhiên khiến cô ngồi nhích ra . Cử chỉ đó không lọt khỏi mắt Hồng Chi . Cô cúi mặt thì thầm:

- Nếu Lan ghê sợ mình thì Lan cứ tránh mình không buồn đâu.

Tử Lan lúng túng:

- Không phải . Chi đừng nghĩ vậy , chỉ tại mình bất ngờ quá.

Cô ấp úng tìm một từ diễn đạt:

- Có nghĩ là... tại Chi làm .. nghề đó ?

- Ừ!

- Bao lâu rồi Chi ?

- Hồi giữa năm thứ nhất.

Tử Lan ngơ ngẩn . Ở chung phòng nhưng cô đâu thấy Hồng Chi có gì bất thường , cô nhớ lại thường ngày , Hồng Chi hay đi chơi rất khuya , có khi Chi hay gọi Tử Lan mở cửa sổ cho cô leo vào . Những lúc như vậy , Chi có vẻ mệt mỏi , chỉ thanh minh ngắn gọn.

- Mình đến nhà bà Dì , hôm nay có tiệc nên mình phụ dọn.

Tử Lan không thắc mắc lắm , cô ít tò mò chuyện riêng của người khác .

Nhưng tại sao Hồng Chi phải làm chuyện đó chứ ? Tử Lan rụt rè.

- Chi làm nghề đó... Ở đâu , có khi nào bị bắt không ?

- Lúc đầu mình ra bến Ninh Kiều , nhưng sau sợ gặp bạn bè trong trường , mình vào quán bia ôm.

- Bia ôm ở đâu ?

- Ở dưới Cái Răng.

- Sao Chi xuống dưới xa quá vậy ?

- Ở thành phố mình sợ gặp bạn bè lắm.

Tử Lan im lặng một lát , cô thấy tò mò:

- Bia ôm ra làm sao Chi ?

- Lan đừng hỏi , không có tốt đẹp gì đâu . Mình ghê tởm lắm.

Ghê tởm mà vẫn phải làm . Tử Lan thấy thương Hồng Chi hơn.

- Mình hỏi không phải là soi mói nghe Chi , mình thấy nhà Chi cũng khá , sao để Chi phải...

Hồng Chi cười chua chát , tiếp lời:

- Phải đi bán thân! Nhà mình giàu lắm Lan à , rất giàu kìa , nhưng gia sản đó không phải để bố thí cho mình.

Miệng Hồng Chi vẫn cười , nhưng mắt thì ngân ngấn nước:

- Bởi vì mình không phải là con của họ.

- Sao, là sao?

- Lan biết không , ba mình có vợ rồi , ba ngoại tình với mẹ và sinh ra mình , má lớn bắt về nuôi lúc mình còn nhỏ, tuổi thơ của mình là nhận chịu sự ghê lạnh ghét bỏ của gia đình . Chỉ có ba thương mình mà thôi . Lúc nhỏ mình không hiểu tại sao , đến khi lớn , hiểu chuyện rồi , mình biết thân sống nhẫn nhịn , mình trách cả ba mình , vì nếu ba mà lo cho mình , má lớn đay nghiến ba chịu không nổi.

- Vậy mẹ ruột của Chi đâu , sao Chi không về sống với mẹ ?

- Mình không biết , cả ba cũng không biết luôn.

-...

- Nói ra thì bất hiểu , nhưng ba mình nhu nhược lắm Lan à , đi làm về là ba rút vào một nơi vắng vẻ . Nhà mình buôn bán nên tiền bạc má quản lý hết , tiền lương của ba chỉ đủ để ba uống cà phê . Ba đâu có lo cho mình được , mà nói cho đúng , chính ba còn phải sống bám vào má kia mà.

- Chẳng lẽ Chi đi học mà ở nhà không gọi tiền ?

Giọng Hồng Chi ướm sưng nước mắt:

- Mình được đi học là may lắm . Lúc nhỏ mình chỉ ao ước làm sao học cho giỏi , thi vào đại học và tự kiếm sống , sống nhờ gia đình nhục lắm!

-...

- Khi mình thi đậu , bà ngoại phải thuyết phục lắm má mới cho mình đi học , với điều kiện là không được xin xỏ gì gia đình . Và đầu ngoại lén má nuôi mình , đến lúc ngoại chết , mình chẳng biết nhờ ai cả.

Tử Lan bóp tay Hồng Chi , rung rung nước mắt.

Hồng Chi gạt nước mắt.

- Có lần ba lén má bán bộ đồ uống trà của ông nội , rồi gọi tiền cho mình , má biết được , thế là mắng nhiếc ba thậm tệ. Sau mình biết chuyện không cho ba gọi tiền nữa.

Tử Lan tò mò:

- Ngoại Chi có biết Chi là con rơi không ?

- Biết.
- Vậy mà ngoại không ghét Chi à?
- Không , hình như người già thường bao dung , vị tha . Có lẽ ngoại thấy mình bị hắt hủi nên thương.

- Vậy là Chi bắt đầu... làm nghề từ lúc đó ?

Hồng Chi gật đầu , nhắm mắt lại:

- Từ lúc đó , bây giờ mình không dám nhớ lại lần đầu nữa . Mỗi lần nhớ mình cứ bị dày vò vì tủi nhục , đau đớn . Thời gian giúp mình dày dặn hơn , nhưng cảm giác xấu xa nhục nhã thì vẫn vậy không hề vơi đi.

- Anh Định biết không Chi ?

- Biết.

Tử Lan kinh ngạc:

- Vậy mà anh không nói gì à ? Anh ấy chịu hả?

- Không chấp nhận thì phải làm sao , anh ấy cũng nghèo xơ xác , lo cho mình gì nổi . Lan có biết mình với anh Định quen nhau ở đâu không ? Ở đồn công an đấy , lúc đó mình bị bắt.

- Ôi trời!

Hồng Chi chảy nước mắt:

- Buồn cười vậy đó.

- Vậy là...

- Khi hỏi cung , anh Định biết hoàn cảnh của mình , vả lại , mình cũng không đến nỗi kém cỏi . Anh ấy tới với mình ban đầu bằng tình bạn , vì thương hại sau biến thành tình yêu.

- Anh Định cao thượng quá nhỉ?

Hồng Chi cười thê lương:

- Cao thượng 50%, còn 50% là dành cho con quỷ ghen tuông . Mười lần đi chơi , anh ấy đánh mình hết năm lần , còn năm lần là xin lỗi.

- Trời ơi , có chuyện đó nữa hả? Vũ phu đến vậy à ? Sao Chi không dứt khoát đi ?

- Bởi vì tình yêu , vả lại trên đời này mình còn ai thân thiết đâu . Sống ít nhất phải có người thân chứ Lan , dù sao mình cũng chỉ là đứa con gái yếu đuối , mình thêm có một người che chở thế là mình chấp nhận bị hành hạ.

Những gì Hồng Chi nói quá xa lạ với Tử Lan , cô cảm thấy mình chưa tiếp nhận hết chiều sâu của nó. Tử Lan nghe tim mình nhoi nhoi thế nào ấy.

Hồng Chi có vẻ day dứt:

- Cách đây một tháng mình bị bệnh , lúc đó mình không biết bệnh gì , mình vào bệnh viện mới phát hiện là... bị giang mai . Anh Khang thực tập trong đó nên anh ấy biết , mình năn nỉ anh Khang giữ bí mật giùm mình , nhưng...

Chi gục đầu trong gối , khóc ròng:

- Bây giờ bệnh đã qua giai đoạn hai rồi , phải điều trị cho kỹ , tiền đâu mà

mua thuốc hạ Lan ? Tiền trước đây mình dành dụm chỉ đủ để sống và đã mua thuốc hết rồi . Bây giờ mình đâu có làm nghề được nữa.

Hồng Chi khóc nức nở. Vai cô run lên bần bật . Nước mắt Tử Lan ướt đầm khuôn mặt , cô khóc vì bạn mình bất hạnh.

Hồng Chi sụt sịt:

- Anh Khang có nói với mình là trị bệnh không khó lắm , chỉ cần một mũi Peni là đủ. Còn nếu sợ tái phát thì chích thêm một mũi , mà mình thì không có tiền Lan ơi , thuốc mắc lắm.

Tử Lan điềm nhanh trong đầu những thứ có thể bán được . Cô quyết định bán chiếc nhẫn giúp Hồng Chi.

- Chi đừng buồn nữa , chưa đến nỗi tuyệt vọng lắm đâu.

Hồng Chi vẫn khóc sụt sịt:

- Anh Khang bảo anh ấy sẽ chích giùm mình , bao giờ có tiền mình trả lại cũng được . Nhưng mình không thể nhờ vả như vậy . Hải Trâm mà biết được chưa chắc nó thông cảm đâu , mình biết tính nó mà.

- Không hẳn như vậy đâu Chi.

- Mình nhờ Lan , Lan cho mình mượn vài chục , mai mốt mình trả lại sau.

- Chi làm gì để trả ? Chi định trở lại nghề đó hả? Mình không đồng ý đâu .

Bây giờ Chi cứ lấy chiếc nhẫn của mình , xem như mình tặng , và không được nghĩ đến chuyện trả nữa.

Hồng Chi định mở miệng nhưng Tử Lan đứng dậy:

- Chuyện giải quyết xong rồi . Chi có thể tin cậy anh Khang được . Mình nghĩ anh ấy không nói với Hải Trâm đâu , mình cũng vậy.

Trong đêm yên lặng , Tử Lan cứ thao thức với những tình cảm rối bời , Vũ Nguyên và Hồng Chi đã đưa cô ra khỏi thế giới bình yên toàn ảo mộng , cô hiểu rằng cuộc đời còn đầy những trắc trở . Cô thấy thấm thía nỗi buồn.

Ở giường bên kia , Hồng Chi cứ trở mình , Tử Lan hiểu Chi cũng không ngủ được . Mấy đêm trước có lẽ cũng vậy . Làm sao Hồng Chi bình tĩnh trước bi kịch cuộc đời mình được . Tội nghiệp Hồng Chi ! Thời con gái thế là hết .

Tan nát cả một đời!

Để có được bằng đại học , Chi phải trả giá bằng tiết trinh bán rẻ, cuộc đời tàn nhẫn quá!

Không , mà thực ra tự cuộc đời đâu có làm khổ ai , chỉ có con người làm khổ nhau mà thôi . Chi có lỗi gì ngoài cái tội bị sinh ra đời do lỗi lầm của mẹ cha ? Ai là người chịu trách nhiệm trước mảnh đời toi tả này đây ?

oOo

Họ đứng bên nhau trên sân thượng nhà hai tầng , qua mùa thi các phòng học trở nên vắng hoe , cả sân thượng rộng thênh thang cũng vắng người . Trên trời , vàng trắng sáng vàng vạc.

Vũ Nguyên đặt Tử Lan ngồi lên bờ thành lan can . Tử Lan nhìn xuống sân ,

nhắm mặt sợ hãi , rồi hỏi:

- Nếu bây giờ em bị rơi xuống đất , anh làm gì , anh Nguyên ?
- Chạy xuống nhặt em lên.
- Nhưng em chết thì sao ?

Vũ Nguyên tỉnh queo:

- Thì anh đi kiếm bồ khác.
- Gấp vậy à ?
- Ừ.

- Không khóc à ?

Vũ Nguyên cười cười:

- Vui quá , khóc sao nổi.

Tử Lan giãy nảy:

- Đó đó , em biết mà , thử như vậy mới biết lòng dạ thiên hạ đối với mình .
- Thôi để em về.

Nguyên ôm chặt cô lại:

- Về chi vậy ?
- Ở đây em làm phiền anh lắm , em quấy rầy anh lắm , để em đi chỗ khác cho anh vui.
- Thôi , đừng giận nào , ngồi yên đi nhỏ, rồi rớt xuống dưới khổ anh lắm.

Tử Lan vẫn ngúng nguẩy:

- Thí dụ bây giờ hai đứa ở trong rừng gặp con cọp thì anh làm sao ?
- Vô đó chi vậy ?
- Thí dụ vậy đó , thí dụ con cọp nó muốn ăn thịt em thì anh làm sao ?
- Thì để nó ăn , và cảm ơn nó.

Tử Lan giãy lơi chơi trong lòng Vũ Nguyên . Cô cắn , đấm , ngắt , nhéo...
thôi thì đủ trò nguy hiểm của con gái . Vũ Nguyên trăn người chịu đựng .

Rồi chàng giữ tay cô lại :

- Thôi, nghỉ giải lao một chút đi em, để em mệt tội anh lắm.
- Anh biết, anh xin lỗi, chịu chưa ?
- Không chịu, phải nói lại.
- Nói làm sao ?
- Làm sao nghe được thì thôi.
- Anh yêu em lắm, chịu chưa ?
- Không tin.
- Sao lại không tin ?
- Yêu em sao muốn cọp ăn thịt em ?
- Muốn hỏi nào ?
- Hỏi này, chính miệng anh nói.
- Anh xin lỗi, đừng ăn hiếp anh nữa mà.
- Không thèm nghe.

- Thôi nào, lúc này anh nói vậy, thành thật nghiêng mình xin lỗi em . Chịu chưa mặt trời của anh ?

Không để Tử Lan kịp nói, Vũ Nguyên cúi xuống, thì thầm bên tai cô :

- Em biết không, em là vàng trắng của anh đó, chịu không ?

Tử Lan cũng thầm thì :

- Thôi, em không dám làm vàng trắng đâu, chỉ là một mảnh trắng thôi.

- Sao khiêm tốn vậy hả em ?

Tự nhiên, họ im lặng, họ không nói chuyện bằng ngôn ngữ nữa, họ dùng cử chỉ biểu lộ tình yêu vô hạn tặng cho nhau . Bản thân người này là món quà vô giá đối với người kia.

Trên trời, vàng trắng tề nhị giấu mặt sau đám mây.

Rồi họ rời nhau ra, cùng yên lặng nhìn trăng . Tử Lan tựa vào vai Vũ Nguyên, thủ thủ :

- Chủ nhật này đưa em về nhà anh đi, anh Nguyên ?

Vũ Nguyên quay lại nhìn cô, giọng chàng nghiêm lại :

- Sao em muốn như vậy ? Em thừa biết là anh không thể mà ?

- Tại sao ?

- Không thể được.

Tử Lan ngân ngán nước mắt, rồi khóc rung rức, Nguyên khổ sở :

- Em hiểu dùm anh mà Lan, anh không thể đưa em về nhà được . Bất tiện lắm, em ở đó không nổi đâu, một ngày cũng không nổi, anh biết trước mà.

- Em chịu được, chẳng lẽ đến bây giờ anh vẫn xem em như một người lạ ?

Em thấy rõ một điều, chẳng bao giờ anh muốn đón nhận em vào đời anh .

Yêu nhau mà như vậy đó sao ?

Vũ Nguyên thở dài :

- Anh không thể làm khác được, mình đã chẳng giao ước với nhau rồi sao, em nhớ không ?

- Lúc trước khác, lúc ấy mình quen nhau, có thể anh chưa yêu em nhiều, nhưng bây giờ... chẳng lẽ anh vẫn xem tình cảm hai đứa như trò đùa ?

Vũ Nguyên cúi đầu :

- Không phải là trò đùa, nhưng không thể đi đến kết thúc tốt đẹp.

- Em không muốn nghe nữa.

- Em phải nghe . Anh không đánh giá thấp em, nhưng anh biết, bản năng con gái là ích kỷ, muốn được che chở, muốn sống sung sướng . Còn anh thì không thể cho em cuộc sống đầy đủ như ba mẹ em đã cho . Nếu trót buột nhau, sao này nghèo khổ em sẽ hận anh . Lúc đó anh biết làm sao với em đây ?

- Em đã nói rồi, em không phải là gà vịt mà phải đợi anh nuôi.

- Rồi hai đứa sống bằng gì Lan ? Anh không đủ sức lo một cái đám cưới cho tươm tất nữa là, và còn một điều khác lớn hơn, là anh phải lo cho mẹ với đứa

em của anh nữa . Anh không được phép lo cho bản thân mình trước, em hiểu anh không ?

Tử Lan im lặng, cô nói nhiều cũng vậy thôi . Tính Vũ Nguyên cương quyết lắm, cô không lay chuyển được chàng đâu . Hình như hoàn cảnh khắc nghiệt làm người ta trở thành có bản lĩnh . Nhưng Tử Lan cũng chưa bao giờ bỏ cuộc một khi đã muốn, rồi cô sẽ tìm hiểu cái điều cô muốn biết.

Họ im lặng, vàng trắng trên trời ngỗ ngang nhìn họ, như ngạc nhiên tự hỏi vì sao mới đây họ còn đang đùa nghịch là thế, bây giờ lại lầm lì, gay gắt, giận dữ . Có lẽ trăng cũng trở thành vô duyên đối với họ, trăng giấu mặt sau một cụm mây đen .

Ngô Vãng Mênh Mông

Chương 7

Suốt giờ Hán nô, Tử Lan mệt mỏi chống tay lên mặt, cô giấu đôi mắt chỉ muốn sụp xuống. Sáng nay Hải Trâm bảo cô nghỉ học, nhưng Tử Lan đã nghỉ quá ba ngày, cô ráng lách thếch đến lớp, nhưng ra lớp học thì lại ủ rũ như con gà bệnh.

Tử Lan bỏ ba giờ sau, không cho Hải Trâm đưa về, cô theo đường tắt về ký túc xá. Trong phòng không còn ai, cô thay đồ, mở bót một cánh cửa sổ, rồi nằm lẩn ra giường.

Có tiếng gõ nhẹ vào cửa sổ, Tử Lan đứng dậy bước ra. Vũ Nguyên đứng dưới chân cửa, nhìn cô :

- Sao em bỏ học vậy, có bị bệnh không ?
- Em bị nhức đầu, sao anh biết em về ?
- Anh đứng trên sân thượng, thấy em đi dưới sân. Chờ anh một tí nhen.
- Khoan, anh đi đâu vậy ?
- Mua thuốc cho em.
- Em có bệnh gì đâu mà uống thuốc, nằm ngủ một chút là hết thôi.

Vũ Nguyên nhìn cô dò hỏi :

- Thật không đó ?
- Thật, em không thích uống thuốc đâu.
- Có ai trong phòng không ?
- Chỉ có mình em thôi.
- Anh vô được chứ ?

Tử Lan gật đầu rồi quay qua dọn sơ lại chiếc giường. Vũ Nguyên đi vào, chàng hấp tấp kéo Tử Lan vào lòng. Trong bóng tối mờ mờ của căn phòng, họ gấu nguyền yêu thương nhau.

Vũ Nguyên thì thầm :

- Hết nhức đầu chưa em ?
- Hết rồi !
- Thật chứ ? Sao nhanh vậy ?

Tử Lan không hay mình nói một cách rất văn hoa :

- Chỉ cần ở bên anh là em không bệnh nữa.
- Nhắc lại nữa đi cưng.
- Thôi, kỳ lắm !

Nguyên đặt Tử Lan nằm xuống giường, dịu dàng sửa đầu cô ngay ngắn trên gối. Chàng ngồi bên cạnh cô :

- Mấy hôm nay không thấy em đi với Hải Trâm, anh định hỏi, nhưng cô ta "ngầu" với anh quá nên thôi. Em đi đâu vậy Lan ?

- Em về nhà nhỏ bạn chơi.

- Ở đâu ?

- Ở Châu Đốc.

Vũ Nguyên nhướn mắt :

- Tự nhiên bỏ học đi chơi, em bốc đồng quá.

Tử Lan im lặng, sẽ không bao giờ cô nói thật với Vũ Nguyên rằng cô đi Minh Hải và cô đã biết gia đình chàng ra sao. Nguyên sẽ không tha thứ cho cô đâu.

Bây giờ ở đây, trong tay Vũ Nguyên, Tử Lan cứ tưởng những ngày qua là cơn mơ, một cơn mơ nặng nề. Bởi vì cô đã tận mắt thấy cuộc sống thực của Vũ Nguyên, một cuộc sống khắc khổ, lam lũ. Cô chưa bao giờ tưởng tượng nổi người ta có thể nghèo và lạc hậu đến vậy và khi hiểu Vũ Nguyên xuất thân như thế nào, Tử Lan không tin người yêu của mình là như vậy. Sống trong một gia đình túng thiếu nghèo nàn, ở một vùng đất hoang sơ, làm sao Vũ Nguyên có một phong cách hòa hoa phong nhã như thế ? Càng nghĩ, Tử Lan càng thấy khó hiểu.

- Làm gì mà nhìn anh dữ vậy nhỏ ?

- Anh Nguyên này, từ nhỏ đến lớn anh sống ở Minh Hải hả ?

Vũ Nguyên dè dặt :

- Cũng không hẳn như vậy, nhưng em hỏi làm chi ?

- Em chỉ muốn biết vậy thôi.

- Em hết nhức đầu chưa ?

- Em hết rồi.

- Anh Nguyên.

- Gì nhỏ ?

- Mấy ngày nay anh nhớ em không ?

- Nhớ như điên.

- Có đi chơi với Mai Châu không đấy ?

Vũ Nguyên tát nhẹ lên mặt Tử Lan :

- Hỏi ngớ ngẩn, làm như anh rảnh lắm vậy.

- Thì tranh thủ một tí.

- Không, bây giờ anh về nghe, ngủ đi, và không được suy nghĩ lung tung nữa, em là hay như vậy lắm.

Vũ Nguyên đứng dậy, nhìn Tử Lan chăm chăm, rồi như không kèm được, chàng nhào xuống, ghì lấy cô :

- Em dễ thương quá.

- Anh ở đây với em đi, một mình em trong phòng em buồn lắm.

- Không được đâu em.

- Sao vậy ? Anh bỏ học đi, anh sợ hả ?

- Chuyện học không thành vấn đề, nhưng ở lại thế này không hay. Chẳng ngừng lại một chút, rồi ngập ngừng :

- Anh dễ bị sa ngã lắm, sợ không kèm được chuyện đáng tiếc.

Tử Lan ngớ ngẩn , chưa kịp hiểu . Cô định hỏi thì Vũ Nguyên đã đi nhanh ra cửa . Tử Lan có cảm tưởng Vũ Nguyên trốn tránh cô.

Còn lại một mình, Tử Lan nắm yên, đắm chìm trong những hồi tưởng lộn xộn, nhớ lại chuyến phiêu lưu vừa rồi, cô hãy con thấy bàng hoàng.

Khi Tử Lan đòi về nhà Mỹ Thúy khoa sử, Thúy đã ngăn ngừa :

- Đi cực lắm nghe nhỏ . Chị sợ nhỏ đi không nổi.

- Có gì đâu mà không nổi, nhưng chị đừng nói với anh Nguyên là em đã về nhà chị nghe.

- Sao vậy ?

- Em không muốn anh Nguyên biết.

Mỹ Thúy có vẻ hiểu chuyện :

- Ô, chị thấy cũng nên biết về gia đình Vũ Nguyên, nó giấu em lắm phải không.

- Dạ.

- Tội nghiệp, nhưng nó suy nghĩ không đúng, giấu làm gì, thà để em biết hoàn cảnh thật của nó, rồi sau đó tự em quyết định.

Mỹ Thúy không hiểu hết Vũ Nguyên, Tử Lan cũng không thể nói.

Bây giờ nhớ lại, Tử Lan cũng không biết mình đã đến những nơi đâu . Chỉ còn một cảnh tượng sống động về vùng đất mênh mông sông nước . Xuống bên xe rồi, Tử Lan và Mỹ Thúy đi xuống, đi liên tục từ nơi này đến nơi khác bằng phương tiện thô sơ đó . Ở đây, người ta họp chợ trên ghe, trẻ em đi học bằng xuồng... người ta sống thiếu những phương tiện bình thường nhất . Tử Lan không hiểu nổi tại sao họ sống và tồn tại bên bờ được như vậy . Con người có sức sống kỳ lạ thật.

Đi ngang qua một túp lều cũ nát, xiêu vẹo, nằm chơ vơ giữa vùng mênh mông nước, Mỹ Thúy chỉ Tử Lan:

- Nhà thằng Nguyên đó !

Tử Lan mở mắt , nhìn chằm chằm về cái nhà mà Mỹ Thúy gọi là nhà . Dừng từ như vậy là trịnh trọng lắm đấy . Trong suy nghĩ, Tử Lan đã hình dung nhà Vũ Nguyên đơn sơ, nhưng cô không ngờ nó tồi tàn đến mức như vậy, tưởng một cơn gió mạnh cũng đủ cuốn những cây cột mong manh đổ ụp xuống nước . Vậy mà mẹ và cô em gái của Vũ Nguyên vẫn sống được . Lẽ nào con người có thể chịu đựng đến như vậy ?

Tử Lan níu tay Mỹ Thúy :

- Mình ghé nhà anh Nguyên đi chị.

- Cũng được.

Tử Lan nhìn Mỹ Thúy :

- Chị đừng nói em là bạn anh Nguyên nhé.

- Ủ, chị biết mà.

Mẹ của Vũ Nguyên còn khá trẻ . Bộ đồ vá víu nghèo nàn vẫn không làm giảm đi vẻ đẹp hiền hòa . Nhìn bà, Tử Lan nghĩ ngày xưa bà đẹp lắm . Trong cử chỉ của bà như có vẻ gì đó nhẵn nhụi, sự nhẵn nhụi đã thành thói quen theo năm tháng . Vũ Nguyên không giống mẹ, mỗi đường nét cương nghị trên mặt chàng tương phản với vẻ ân cần, hiền lành của bà mẹ . Có lẽ Vũ Nguyên giống cha hơn.

Để mắt Mỹ Thúy nói chuyện, Tử Lan ngồi yên, ngẫm quan sát căn nhà .

Chẳng có gì ngoài một chiếc chõng tre, một bộ ghế ọp ẹp và chiếc tủ đứng thô sơ, có lẽ bàn tay không lành nghề tự đóng . Đôi mắt cô chột nhìn về góc nhà, ở đó có một hình phóng to , bức hình chụp đôi vợ chồng trẻ , đứng với hai đứa con trước tòa nhà lộng lẫy . Tử Lan chăm chú, cô nhận ra người phụ nữ hao hao giống người đàn bà ngồi trước mặt, và đứa con trai trong hình chính là Vũ Nguyên . Có lẽ lúc ấy chàng mới mười lăm, mười sáu tuổi.

Bức hình như lạc lõng giữa vách lá thô sơ.

Tử Lan thắc mắc , cô ngẫm quan sát người đàn bà mà cô thường tưởng tượng, cố lý giải vì sao bà rơi từ cuộc sống vương giả xuống nơi tăm tối .

Nhưng cái đầu ngây thơ của cô không lý giải nổi những phức tạp của cuộc đời . Nhìn người phụ nữ thanh tao sống giữa bốn vách lá tồi tàn, cô thấy đời bất công quá, bất công đến phần uất lòng người.

Khi cả hai đứng dậy về, mẹ Vũ Nguyên vuốt nhẹ tay Tử Lan :

- Mai mốt con về nhà Thúy thì ghé đến nhà bác chơi nhé . Con dễ thương quá.

- Dạ.

Mỹ Thúy buột miệng :

- Bác thích Tử Lan không ? Biết đâu sau này nó làm dâu nhà bác đấy.

Bà cười hiền lành :

- Nhà bác nghèo lắm, chắc Lan nó không chịu đâu.

Trên đường về, Tử Lan suy nghĩ, Mỹ Thúy nhìn cô dò xét :

- Em thấy tận mắt rồi phải không, sợ không ? Nói thật với chị đi.

- Tội nghiệp anh Nguyên quá chị Thúy ơi.

Mỹ Thúy cười, như thông cảm :

- Chị không khuyên nhỏ bỏ cuộc, cũng không vun đắp thêm, có điều nhỏ nên suy nghĩ kỹ, lúc yêu khác, lúc thành vợ chồng khác, nhỏ đừng có lẳng mạn mà nghĩ rằng cuộc sống chỉ cần một túp lều tranh với hai quả tim vàng.

Tử Lan dò hỏi :

- Chị biết nhiều về gia đình anh Nguyên không chịu Thúy ?

- Chị không biết, bạn vậy chứ họ không kể cho mình nghe chuyện riêng của

họ.

Tử Lan nhắm mắt , vùi mặt với những suy nghĩ về gia đình Vũ Nguyên, một tình cảm lạ lùng, vừa sợ hãi, vừa tội nghiệp . Cô không hiểu được mình.

Buổi chiều, Tử Lan đi một mình ra bưu điện, cô vét tất cả số tiền để xài trong tháng này về địa chỉ của mẹ Nguyên.

Cô giấu Hải Trâm, giấu tất cả mọi người về điều mình làm.

Bây giờ thì cô hiểu tại sao Vũ Nguyên chạy trốn tình yêu của cô, làm sao Vũ Nguyên có thể đặt tình yêu lên trên khi mà gia đình chỉ trông cậy vào chàng . Làm sao Nguyên có thể lo cho hạnh phúc riêng khi gia đình còn lận đận như thế.

Và có lẽ cô sẽ xem thường nếu Vũ Nguyên ích kỷ lo cho bản thân mình . Ôi ! Cuộc đời ! Sao trời thích đẩy đọa đẩy con người vào nghịch cảnh đến vậy ? Lần đầu tiên trong đời, Tử Lan nghiền ngẫm về định mệnh . Những ai sinh ra trên đời chỉ biết hạnh phúc, người đó sẽ không hiểu được nỗi đau của con người trước hoàn cảnh đâu . Chiều nay cô cảm thấy tâm hồn đầy u ám, bi quan.

- Trâm cho anh gặp Tử Lan.

Hải Trâm đứng bên cửa sổ, đáp tình queo :

- Tử Lan đi chơi rồi, anh Nguyên ạ !

- Vậy à ? Anh về nghe.

- Dạ.

Hải Trâm quay lại nhìn Tử Lan, nheo mắt :

- Thế nào, có tiếc không ?

Tử Lan ngồi bó gối trên giường, đầu gục xuống không trả lời, Hải Trâm an ủi :

- Thôi ráng quên đi, vài lần là anh ấy tự hiểu thôi.

Tử Lan im lặng . Cô tin rồi Vũ Nguyên sẽ tự hiểu, cô tin chàng sẽ tự trọng không đến tìm cô nữa . Nhưng sao Tử Lan vẫn không thấy nhẹ nhàng , chỉ có một nỗi buồn trĩu nặng.

Hơn một tuần nay, Tử Lan tránh mặt Vũ Nguyên . Lòng cô bây giờ là một khoảng chông chênh, tình yêu đang ngã nghiêng, chao đảo . Chỉ có tiếng nói của lý trí lấn áp trái tim.

Ấn tượng về lần về quê Vũ Nguyên làm cô sợ hãi . Khi đã tỉnh táo, khi bản năng thức dậy, cô chỉ muốn cắt phăng một quan hệ sẽ đẩy đời mình vào bóng tối . Tưởng tượng ngày nào đó làm vợ Vũ Nguyên , rồi sẽ từ bỏ cuộc sống đầy đủ, để giam mình về neo heo hút với kiếp sống nghèo tui , Tử Lan thấy hãi hùng.

Và như vậy là hết, là chấm dứt những ước mơ bay cao, là từ bỏ thế giới ảo mộng màu hồng . Thời con gái sống trong chiếc nôi êm ái của gia đình, rồi

vì một người con trai, vì tình yêu mù quáng, cô tự đẩy mình vào vực thẳm, uống công cha mẹ nâng niu, kỳ vọng.

"Không thể được Tử Lan ơi ! Đừng có điên khùng như vậy . Cái giá phải trả cho mỗi tình lãng mạn là một đời nghèo khổ . Ôi, thế là đắt lắm, thế là tự giết đời mình và dập tắt niềm hy vọng của mẹ cha, không được phép với số phận như vậy ". Tử Lan nhắm mắt , những ý nghĩ tình tảo làm cô thấy đau khổ.

Chiều nay cô ngồi một mình trong phòng, thân thờ nhìn hàng khuynh diệp rủ buồn trong ánh tà dương :

Cô hát khe khẽ :

"Anh đã cho em một cánh hoa buồn, một ly rượu tràn đầy vị đắng cay, một ngày nào đó anh sẽ cho em một kiếp đọa đầy"

Tử Lan im bật, nghiêng ngấu từng lời hát u buồn . Kinh khủng thay là đau khổ vì tình . Cô muốn trả lại Vũ Nguyên tình yêu từng làm cô choáng váng men say, muốn lấy trọn lại một trái tim đã dâng tặng... cô sợ đời mình tăm tối.

"Hãy dừng lại bên bờ vực thẳm trước khi đã muộn màng ."

Trong nỗi bàng hoàng khổ não . Tử Lan ôm mặt chạy trốn chính bản thân mình.

Mỗi ngày cô đến lớp với một tâm trạng, cô nói cười với bạn bè mà không hiểu mình nói gì , cô chạy trốn tình yêu mà sao tâm hồn cứ hoảng loạn.

Và như cô nghĩ . Những ngày sao đó Vũ Nguyên thật sự rời xa cô, họ cũng không có gặp nhau trên đường đi, hay ở lớp học . Bóng dáng tình yêu đã lua vào mờ nhạt.

Vũ Nguyên lặng lẽ trả lại khoảng tự do mà cô muốn có, chẳng cần một lời thanh minh, bày giải.

Trong tâm trạng cô đơn dày vò, cũng có lúc Tử Lan thấy mình thanh thản . Nhưng điều đó chỉ xảy ra ngắn ngủi, khi lòng trầm lắng lại, cô hiểu rằng cô không thể quên Vũ Nguyên . Bởi vì tình yêu đâu phải đến một cách dễ dàng, họ đã tặng cho nhau những niềm vui dịu ngọt, tặng cả những đắng cay dày vò . Muốn quên đi đâu phải là điều đơn giản.

Chương 8

Tối nay Tử Lan rủ Hải Trâm ra bãi cát, cả hai yên lặng nhìn bóng đêm phủ dày đặt trên sông . Hải Trâm nhịp nhịp ngón tay, hát khe khẽ một bài hát tình ca . Tử Lan tựa mặt vào nắm tay, Hải Trâm chợt quay lại :

- Ngồi ở đây Lan có nhớ anh Nguyên không ?
 - Đang nhớ.
 - Sao kỳ vậy, tới bây giờ vẫn còn nhớ ? Bộ Lan còn thương anh Nguyên hả ?
- Tử Lan thú nhận :
- Còn , không cách gì mình quên được.
 - Không được, phải quên, bằng mọi giá phải quên.

-...

- Mấy ngày nay Lan quên được thì lấy trón đó mà quên luôn đi , nhớ như vậy là mai một yêu nữa đây.

- Nếu mình tiếp tục yêu anh Nguyên thì sao đây ?

Hải Trâm nhún vai :

- Thì cuối cùng về Minh Hải mà sống một cuộc đời khổ cực . Ba mẹ Lan không chịu đâu.
- Chẳng lẽ vì nghèo mà mình để mất tình yêu.
- Không mất sớm thì cũng mất muộn . Lan cứ sống trên mây rồi sau này khổ . Bộ trên đời này hết con trai rồi sao ?

Tử Lan nói khẽ :

- Con trai thì nhiều lắm . Nhưng yêu thì chỉ yêu được một người, người đó là phân nửa của mình.
- Vớ vẩn ! Lãng mạn.
- Hỏi thật nghe, nếu bây giờ gia đình anh Khanh nghèo, Hải Trâm còn yêu anh Khanh không ?

Hải Trâm so vai :

- Nghĩ tào lao, không bao giờ nhà anh Khang nghèo được.

Tử Lan im lặng . Hải Trâm hồn nhiên đơn giản là thế, nhưng lại rất thực tế , Hải Trâm đối xử tốt với bạn bè, dễ dãi trong mọi quan hệ, nhưng lại khe khắc và không hề tha thứ sau lưng của kẻ khác, thậm chí không hề thông cảm cho những người lỡ vận . Cho đến bây giờ Hải Trâm vẫn mang ấn tượng không đẹp đối với Vũ Nguyên . Có lúc Tử Lan thấy mình sai lầm khi kể về gia đình chàng với Hải Trâm . Tử Lan biết Hải Trâm thương cô rất nhiều, nhưng Trâm lại vô tình làm khổ cô không kém.

Tử Lan buồn bã :

- Mình về đi Trâm.
- Sao về sớm vậy ?
- Về ngủ.

Cả hai yên lặng đi bộ ra đường lớn . Ngang qua nơi có phiến đá nằm khuất ngoài bờ sông . Tử Lan nhìn ra, tim cô chợt đập mạnh khi thấy Vũ Nguyên ngồi một mình ở đó, dáng dấp thật cơ đơn, lặng lẽ . Cô quay sang Hải Trâm . Trâm về trước đi, mình muốn gặp anh Nguyên.

Không đợi Hải Trâm phản ứng, Tử Lan đi nhanh về phía Vũ Nguyên.

Cô đứng yên phía sau Nguyên, nửa muốn gọi, nửa không dám . Nguyên ngồi bất động, hút thuốc liên tục . Tử Lan không biết phải có thái độ như thế nào, cô thấy một chút sờ sợ.

Rồi cô gọi nhỏ :

- Anh Nguyên.

Vũ Nguyên giật mình ngẩng lên . Rồi bình thản ngồi nhích về phía đầu phiến đá.

- Ngồi chơi.

Bất kể mọi người ngoài kia . Tử Lan lao vào lòng Vũ Nguyên , choàng tay ôm cổ chàng . Vũ Nguyên ngồi yên, rồi gỡ tay cô ra . Tử Lan chớp mắt, muốn khóc :

- Gặp em anh không mừng hả anh Nguyên , trong khi em ..

Giọng chàng lạt lẽo :

- Đi đâu ra đây vậy ?
- Em đi chơi với Hải Trâm.
- Vậy à ?

Cả hai im lặng, Tử Lan thấy khổ sở :

- Anh Nguyên !
- Gì ?
- Anh đi đâu ra đây vậy ?
- Cũng như em, đi chơi.

Lại im lặng.

Tử Lan rụt rè :

- Anh Nguyên !
- Em muốn hỏi gì ?
- Lúc này... lúc này anh có hay đi chơi không ?

Vũ Nguyên cười lặng lẽ :

- Thỉnh thoảng thôi, anh bận lắm.

Chàng đứng dậy :

- Về đi Lan, tối rồi.
- Em không về, em muốn ở đây với anh.

- Anh có công việc.

- Em không tin.

Vũ Nguyên kéo bật Tủ Lan đứng lên, nghiêm giọng :

- Đi về, tối nay anh bận lắm.

Tủ Lan dậm chân :

- Anh muốn tránh mặt em phải không ? Em không muốn về.

Chàng chợt quát lên :

- Đừng làm phiền tôi nữa, để cho tôi yên.

Trong bóng tối, Tủ Lan không nhìn rõ khuôn mặt chàng, chỉ thấy đôi mắt quắc lên như giận dữ, cô sợ hãi :

- Sao anh nạt em như vậy, trong khi em...

Vũ Nguyên ngắt lời :

- Em khỏi nói gì hết, anh hiểu rồi . Đừng quấy rối anh nữa.

- Em không quấy rối anh, em...

- Đừng nói nhiều nữa, anh không muốn nghe.

Tủ Lan hiểu mình không nên nói gì nữa, dù có buồn cách mấy cũng hãy giữ lấy nỗi buồn trong im lặng . Cô hiểu tính Vũ Nguyên bao giờ cũng cương quyết, cô cúi đầu :

- Anh thay đổi với em nhiều quá, được rồi, em không dám làm phiền anh nữa đâu.

Vũ Nguyên không trả lời . Họ đi bên nhau như một người lạ, họ chia tay như chưa hề quen biết.

Đêm ấy Tủ Lan khóc một mình.

Sáng nay cô nhờ Vinh nhắn Vũ Nguyên lên phòng, nhưng hai ngày rồi ba ngày, Vũ Nguyên vẫn hút bóng.

Cô gởi tiếp mấy lá thư vẫn không thấy Nguyên hồi âm . Tủ Lan không ngờ Vũ Nguyên sắc đá đến như vậy . Chẳng lẽ chàng dứt khoát thật rồi sao ? Thế còn tình yêu ? Tủ Lan không tin chàng có thể vứt bỏ tình cảm một cách lạnh lùng như vậy.

Cô hoang mang, tuyệt vọng !

Buổi trưa, tan học Tủ Lan quyết định ở lại chờ Vũ Nguyên . Cô đứng ở chân cầu thang chặn Nguyên lại :

- Em cần gặp anh một chút.

Chàng cau mặt :

- Chuyện gì nữa ?

- Anh có nhận được thư em không ?

Vũ Nguyên vẫn lạnh lùng :

- Có, nhưng anh bận lắm.

Một vài người tò mò nhìn họ, Tủ Lan hơi quẽ, như cô mặc kệ, cô nhìn Vũ Nguyên khẩn khoản :

- Mình lại góc hành lang đi anh, em muốn nói chuyện với anh.
Vũ Nguyên nhún vai :
- Anh thấy chẳng có việc gì phải đến đó cả, ở đây nói cũng được.

-...

- Thế nào, nói nhanh đi, tôi bận lắm !
- Anh bận gì vậy ?
- Tôi có hẹn.

Tử Lan nhìn chàng riết róng :

- Anh hẹn với ai giờ này ?

Vũ Nguyên trả lời lơ đãng :

- À, với một cô bạn, Mai Châu, chúng tôi hẹn nhau đi xem phim.

Tử Lan choáng váng, đất trời dưới chân như sụp đổ . Cô bám chặt lan can " không được khóc, khóc là nhục" . Cô cô nuốt nước mắt . Vũ Nguyên nhìn cô như dò xét -"Đừng hòng thấy tôi đổ nước mắt vì anh , đồ đểu". Cô cười khinh miệt, bất cần :

- Tôi chỉ định gặp anh để hỏi thăm chị Thúy nhưng anh không rảnh thì thôi.
Cô hất mặt lên , quay đi . Được vài bước , cô đứng lại :
- Xin lỗi đã làm phiền anh.

Không thèm nhìn Vũ Nguyên, cô đi thẳng đến chỗ lấy xe, đến bây giờ mới nhận ra tim mình đập cuồn cuộn vì phần nộ, đau khổ.

Thế là hết . Tử Lan thề với lòng sẽ không bận bịu nghĩ về Nguyên nữa . Thà cô chết treo còn hơn đi năn nỉ van xin con người đểu giả kia.

Cơn mưa đầu mùa làm không khí se lạnh, buồn buồn . Lâu lắm rồi Tử Lan mới được nhìn mưa . Trưa nay cô đứng bên cửa sổ nhìn trời giăng giăng . Hàng cây khuynh diệp gục đầu trong màn nước trắng xóa, những âm thanh rào rào như ru hồn người vào cơn buồn man mác.

Tử Lan tựa đầu vào thành cửa . Lặng nghe tiếng đàn Guiltare trầm âm vọng đến, rồi một tiếng hát cất lên:

"Tiếng đàn ai buông lời

Tiếng đàn như tiếng khóc rung từng tiếng tơ não nùng ai oán.

Khiến lòng tôi day dứt, khiến lòng tôi thổn thức .."

Cô nhắm mắt . Buồn lịm.

Vũ Nguyên ơi !

Lẽ nào tình yêu đã lui vào quá khứ xa xăm . Bây giờ em đành khắc khoai với tháng ngày còn lại, những tháng ngày chưa kịp chôn kỹ niệm vào ký ức mịt mờ . Anh đã tặng em một tình yêu dịu ngọt, và tặng luôn cho em một vết thương đau nhức nhối . Đến bây giờ em vật vờ trong thế giới màu tím ngắt... Em không tin người ta có thể tàn nhẫn với nhau khi tình yêu đã lui vào kỷ niệm.

Nhưng làm sao mà không tin, còn đâu nữa mà hy vọng níu kéo, khi chính

mắt đã nhìn thấy tình yêu đậm thắm của chàng với Mai Châu.
Tử Lan lắc đầu, cố xua đuổi những hình ảnh xé nát tâm hồn, nhưng mà lúc quên là lúc người ta điên cuồng nhớ nhung . Cô không sao quên được hình ảnh lúc sáng Vũ Nguyên đứng với Mai Châu bên hành lang họ cùng ngắm mưa rơi, họ nói cười âu yếm . Cô không sao quên được nụ cười của Nguyên cuối xuống đáp lại nụ cười của đứa con gái cô ghét cay ghét đắng . Tại sao họ có thể cười trong nước mắt người khác được chứ . Họ có trái tim không ? Và khôn chỉ riêng lúc sáng, Vũ Nguyên đã từng cùng với Mai Châu đi dạo ngang phòng cô . Họ Ở bên nhau thật khuya trước sân, trước cửa sổ phòng cô . Cả dãy B2 không ai là không biết Tử Lan bị bỏ đá . Cô chất ngất trong nỗi đau thất tình, và bề bàng trước dư luận dèm pha . Cô ngày càng sụp đổ tuyệt vọng.

Sáng nay trời mưa . Giờ giải lao các lớp đứng dọc hành lang ngắm mưa bay lất phất . Hải Trâm kéo Tử Lan lên căn phòng nhỏ trên sân thượng chơi . Cô sợ Tử Lan nhìn thấy Vũ Nguyên và Mai Châu đi dạo.

Mưa mỗi lúc một lớn . Chỉ nghe tiếng rào rào của nước, Hải Trâm nhìn khuôn mặt héo rữa của Tử Lan, cười vui vẻ :

Mình tắm mưa đi Lan.

Thôi, khùng hả ?

Ra vọc nước một lát là Lan hết buồn ngay, đi nào.

Còn hai giờ cuối thì sao ?

Bỏ luôn, không có tội mình t ịu nó cũng đem tập về chứ gì.

Tử Lan chưa kịp phản đối, Hải Trâm đã kéo cái ào . Tử Lan hết hồn vì lạnh, cô chưa kịp hoàn hồn thì người đã ướt loi loi . Hải Trâm lôi Tử Lan đến góc cuối sân, nơi đó nước đọng trên gạch, nước trong vắt nhìn thật thích . Chẳng bao lâu, Tử Lan bị cuốn hút theo tính nghịch ngợm . Cô hất chân một cái, bụi nước tung lên trắng xoá . Tử Lan cười khanh khách . Hải Trâm hứng chí :

Thích không Lan ?

Thích, thích lắm !

Tử Lan đưa hai tay hứng những giọt nước mưa áp lên mặt . Cả người cô ướt đẫm . Lâu lắm rồi, từ lúc bắt đầu làm người lớn, Tử Lan bỏ quên trò chơi thú vị này . Giờ đây, cô có cảm giác mình sống lại tuổi thơ đùa nghịch . Cô trở lại là cô bé hồn nhiên . Vũ Nguyên và nỗi thất tình đã bị những giọt mưa cuốn đi.

Cô cúi xuống, bùm nước hắt vào Hải Trâm, Hải Trâm kêu chí choé và hắt trả lại . Cả hai cười hét vang một góc sân.

Ở phía cửa, vài cái đầu bù xù lộ ra nhìn, những đôi mắt loé lên kinh ngạc .

Rồi lại vài cái đầu khác lộ ra .. Đám con trai nhìn hai cô gái như những người ngoài hành tinh bay tới . Tử Lan thấy buồn cười, một chút ngượng

ngừng . Cô kéo Hải Trâm đứng lại, len lén đến nép sau tường chờ họ đi xuống.

Mưa cũng bắt đầu ngớt . Tử Lan và Hải Trâm kéo vào phòng chờ, nước trên người nhỏ xuống, cả hai nhìn nhau :

Ướt hết rồi, làm sao về ?

Thì đứng đây chờ đồ khô.

Trời ơi, chờ có mà đến chiều.

Hay là mình về đại đi, đang giờ học đâu có ai thấy.

Rón rén đi xuống cầu thang, hai cô gái giống như hai đứa bé sợ bị bắt quả tang nghịch ngợm . Lầu hai và lầu ba vắng hoe, cả lớp đã vào học nên dãy hành lang không bóng người . Tử Lan và Hải Trâm lặng lẽ xuống sân lấy xe, chạy vội về ký túc xá . Bây giờ mới thấy run cầm cập.

Về phòng, cả hai thay đồ thật nhanh, rồi leo lên giường chiu vào mềm . Hình như cơn lạnh làm Hải Trâm mất hứng, cô nằm im thín thít . Tử Lan hé mắt nhìn Hải Trâm :

Lạnh lắm huh ?

Trâm gật đầu, răng vẫn đánh lập cập, nhìn cô như con mèo bị nhúng nước .

Tử Lan thấy buồn cười.

Rồi Hải Trâm ngủ ngon lành . Tử Lan nằm yên, nhìn ra ngoài trời . Sau cơn mưa, bầu trời càng âm đạm . Còn cô, sau những phút đùa vui, cô trở về với nỗi buồn cào xé . Tử Lan úp mặt trong gối, khóc thầm lặng . Cho đến khi cô chìm vào cơn mưa.

Hồng Chi lay Tử Lan dậy :

Dậy đi Lan, có bệnh không ? Sao trán nóng quá vậy ?

Tử Lan cố mở mắt . Cô thấy đầu nhức rất khó chịu, cô rên lên :

Mình nhức đầu quá.

Cô nhắm mắt lại, bên tai còn nghe tiếng Bích Ty léo nhéo :

Tự nhiên hai người lẫn ra bệnh, sao kỳ vậy ?

Mỹ Ngân cười khúc khích :

Tự nhiên sao được, khi không kéo lên sân thượng dầm mưa, hai nhỏ này khùng rồi.

Hải Trâm mở mắt, cổ ngóc đầu lên :

Mình không có khùng, đi mua thuốc dùm mình đi.

Lát sao, Hồng Chi mang lên nồi cháo còn bốc khói, Tử Lan và Hải Trâm ngồi dậy nuôi vài muỗng . Tử Lan bỏ dở chén cháo nằm vật xuống . Cô còn nghe tiếng Hải Trâm cười đùa.

Đến tối thì Tử Lan sốt dữ dội, người cô nóng như lửa, bắt đầu mê sảng . Cả phòng quỳnh quáng đưa cô qua khu 1 . Tử Lan vẫn mê man .

Ngô Vãng Mênh Mông

Chương 9

Khi cô tỉnh lại, trời đã khuya, xung quanh yên lặng . Tử Lan nhìn qua bên cạnh . Hồng Chi đang ngủ lơ mơ, nghe tiếng động, Chi mở choàng mắt :
Lan tỉnh rồi hả, đói không ?
Tử Lan khẽ gật đầu rồi nhắm mắt lại . Hồng Chi ngồi dậy :
Để mình pha sữa.
Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ , thận trọng nhưng gấp gáp . Hồng Chi cao giọng :
Ai vậy ?
Tôi, Vũ Nguyên.
Hồng Chi đứng bật dậy, đi nhanh ra mở cửa . Vũ Nguyên đứng đó thở gấp .
Hồng Chi ngạc nhiên :
Sao giờ này mà anh Nguyên vô đây được ?
Anh leo qua cổng . Tử Lan ra sao rồi Chi ?
Nó mê man từ chiều giờ, mới tỉnh.
Sao anh biết nó bệnh ? Và anh qua đây chi vậy ?
Vũ Nguyên nôn nóng nhìn vào trong.
Anh mới về phòng, nghe Vinh nói anh chạy qua đây liền.
Hồng Chi nhìn anh, nghi ngại :
Anh qua đây chi vậy ?
Vũ Nguyên cau mày :
Anh muốn thăm Tử Lan, không được sao Chi ?
Hồng Chi im lặng , đẩy rộng cửa . Vũ Nguyên đi nhanh vào . Ngồi sụp xuống cạnh giường, hấp tấp áp bàn tay lên trán Tử LAN . Hồng Chi nhìn bàn tay run run của Nguyên, thấy một chút xúc động . Cô nói nhỏ :
Anh Nguyên ở đây với Tử Lan giùm . Chi đi kiếm nước sôi.
Khi Hồng Chi cầm ly sữa trở lại, cô thấy Vũ Nguyên ngồi quay lưng ra ngoài . Bằng cách nào đó, Tử Lan nằm ngon trong lòng chàng . Đầu cô gục trong vai Vũ Nguyên, những ngón tay chàng hấp tấp xoa trên vai Tử Lan .
Hồng Chi đứng yên, phân vân . Rồi cô mạnh dạn đi vào, đưa Vũ Nguyên ly sữa :
Anh cho Tử Lan uống giùm, từ trưa giờ nó không ăn gì cả.
Cô té nhị ra ngoài hành lang đứng nhìn . Khi trạm xá lặng chìm trong bóng đêm.
Trong phòng, Vũ Nguyên kê ly sữa vào miệng Tử Lan, dỗ dành :

Uống miếng đi em, cho tỉnh.
Nhìn môi cô mím chặt, khuôn mặt đỏ dần toát lên vẻ giận hờn, Nguyên năn nỉ :
Đừng giận anh nữa, Lan . Em hết bệnh đi rồi mình nói chuyện.
Tử Lan quay mặt đi :
Anh về đi, đừng quay đây nữa.
Em uống sữa, anh mới về.
Không !
Vũ Nguyên cúi xuống, áp môi mình lên mặt cô :
Anh năn nỉ, nghe lời anh đi mà.
Anh buông tôi ra đi.
Được rồi, nhưng em phải uống hết sữa đã.
Tử Lan im lặng, ngoan ngoãn uống hết ly sữa trên tay chàng, rồi Nguyên đặt cô nằm xuống . Tử Lan quay mặt vô tường, phủ tay Nguyên trên vai cô .
Giọng cô thật nhẹ nhưng cương quyết :
Anh về đi, đừng có đến đây nữa.
Vũ Nguyên buồn rầu đứng dậy , chàng sửa đầu cô nằm ngay ngắn trên gối rồi ra ngoài.
Nghe tiếng mở cửa, Hồng Chi quay lại :
Anh Nguyên về đi , khuya quá rồi.
Hài Trâm đâu mà Chi ở đây vậy ?
Trâm chưa khoẻ nên bọn nó chưa cho nó qua đây.
Cả Hài Trâm cũng bệnh nữa cơ à ?
Dạ, nhưng cảm xoàng thôi.
Hoàng Chi im lặng một lát, rồi nói khẽ :
Tại lúc sáng tụi nó dầm mưa đó anh Nguyên.
Anh biết, hai cô kéo lên sân thượng giốn dữ lắm mà.
Dạ.
Thôi anh về, sáng anh qua . Chi trông chừng Tử Lan dùm anh.
Hồng Chi rụt rè :
Sợ ngày mai tỉnh rồi, nó không tiếp anh đâu, nó giận anh lắm, với lại...
Vớ lại sao, Chi ?
Chi thấy .. anh đừng nên qua . Mai Châu biết được không hay đâu . Tử Lan nó tự ái lắm.
Vũ Nguyên lắc đầu chán ngán :
Không phải như vậy đâu, thôi anh về nghe.
Dạ.
Khi Hồng Chi quay vào, Tử Lan đã ngủ say.
Đêm thật yên lặng.
+++

Mấy ngày rồi, hầu như Vũ Nguyên bỏ học lo săn sóc Tử Lan, nhưng rất ít khi chàng có dịp nói chuyện riêng với cô, hầu như suốt ngày bạn bè đến thăm Tử Lan tấp nập . Và những lúc chỉ có hai người với nhau, Tử Lan nằm quay mặt vào tường, sau khi đã lạnh lùng đuổi Vũ Nguyên ra khỏi cửa . Những lúc như vậy, Vũ Nguyên chỉ im lặng, kiên nhẫn ngồi bên cạnh giường.

Ngày cuối tuần, bạn bè trong phòng "hộ tống" Tử Lan về ký túc xá . Buổi chiều ấy, Hồng Chi đã tề nhị kéo Hải Trâm đi chợ , trong phòng chỉ còn mỗi hai người . Họ ngồi trên giường Tử Lan, cùng tựa vào tường . Cả hai im lặng thật lâu.

Vũ Nguyên nhìn Tử Lan đăm đăm . Cô hướng mắt ra ngoài cửa sổ, không thèm quan tâm ai đang ngồi bên mình . Vũ Nguyên tư dài.

Rồi chàng lên tiếng :

Em khoẻ hẳn chưa ?

Rồi, cảm ơn anh đã có nhã ý hỏi thăm.

Em có mệt thì nằm xuống đi cho khoẻ.

Tôi không sao hết.

Vũ Nguyên ngồi yên, nhìn mong lung ra ngoài trời . Chàng có vẻ suy nghĩ căng thẳng . Cuối cùng, chàng đứng lên :

Em nằm nghỉ đi, anh về.

Tử Lan vẫn lạnh lùng :

Cảm ơn anh.

Vậy mà khi Nguyên ra cửa, Tử Lan nằm vật ra giường, khó nức nở , cô giận Vũ Nguyên cay đắng . Cô thù Mai Châu cũng cay đắng . Mai Châu cao thượng lắm . Mai Châu "chơi đẹp" với Tử Lan lắm . Những ngày cô ngã bệnh, cô ta đã sự xự rất quân tử, cô ta để Vũ Nguyên đến săn sóc cô, cô ta tề nhị tránh mặt . Bởi vì cô ta tin rằng trái tim Vũ Nguyên không thuộc về Tử Lan nữa . Khi có tình yêu, người ta trở nên cao thượng lạ kỳ, vậy đó, có lẽ họ ban bố cho Tử Lan chút lòng thương hại.

Mỗi lần nghĩ đến, Tử Lan uất người vì phần nộ . Cô cố kềm chế để khỏi phải xúc phạm Vũ Nguyên . Mọi cố gắng của cô chỉ có thể đến đó . Cô không đủ bản lĩnh để sử xự cao đẹp hơn.

Cô lặng thầm gặm nhấm cho hết nỗi cay đắng của mình, còn gì đau hơn khi mình bị bỏ rơi, và tệ hơn nữa, lại bị thương hại . Ôi, thà Tử Lan này chết mòn còn hơn để đối thủ của mình thương hại . Cảm thấy mình bị đem ra làm trò chơi . Tử Lan tức uất người.

Cùng với sự hồi phục về thể chất . Tử Lan cảm thấy mình vững vàng hơn về tâm hồn . Mọi nỗi đau rồi sẽ qua . Tình yêu đầu đời sẽ chôn sâu vào ký ức . Tử Lan tin một ngày nào đó mình có thể quay lưng về kỷ niệm.

Cô bắt đầu đến lớp, trở lại nếp sinh hoạt bình thường . Bây giờ cô có thể

bình tĩnh hơn khi vô tình gặp Vũ Nguyên, dù sao mỗi lần gặp như vậy, Tử Lan nghe có một cái gì đó nhói nhói, cô cố dập tắt cảm nghĩ đó, và cũng chẳng dám mở xẻ đến tận cùng. Cô khép chặt mọi ý nghĩ có liên quan đến Vũ Nguyên. Cô không hay lý trí của mình đang đối phó với trái tim nổi loạn.

Và dù muốn dù không, Tử Lan cũng phải nhận thấy thời gian sau này, Vũ Nguyên không còn tìm Mai Châu nữa. Thỉnh thoảng họ gặp nhau ở trên hành lang, trên đường về ký túc xá hay ở thư viện, cô thấy chàng đi một mình. Bao giờ cô cũng bắt gặp nét buồn khó tả phảng phất trên mặt Vũ Nguyên. Những lần như vậy, bao giờ Tử Lan cũng vật vờ đấu tranh với trái tim phản phúc của mình, trái tim cứ nhói lên sự rung động sao xuyên. Trái tim phản chủ.

Mùa xuân đã về, mỗi buổi sáng cảm nhận được hơi lạnh len vào không khí, những cơn mưa đêm đề không còn nữa. Mỗi ngày nắng càng hanh vàng hơn. Buổi chiều gió du dương gợi cảm hơn. Mùa xuân làm tâm hồn người ta lâng lâng êm dịu.

Cùng với những cảm giác hân hoan, sinh viên của các khoa cũng trỗi dậy nỗi lo thi cử. Buổi chiều tan học, thư viện thành phố lại đông hơn. Và trong trường, các dãy phòng học lại chật kín những con người trí tuệ.

Buổi chiều, Hồng Chi và Tử Lan đứng trên lầu hai nhìn xuống. Ở dưới sân, Vũ Nguyên đang dựng xe, chàng vô tình ngược lên, rồi bình thản đi vào phòng học.

Hồng Chi thấy tất cả điều đó, cô quay qua nhìn Tử Lan, thấy cặp môi hồng của Tử Lan mím lại, vẻ mặt xao động. Hồng Chi thở dài, thấy thương Tử Lan hơn bao giờ.

Từ sau lần Lan bệnh, tình bạn giữa hai người bắt đầu hình thành, những nỗi buồn, niềm vui, Hồng Chi hay kể với Tử Lan. Và ngược lại, với Hồng Chi, Tử Lan có thể trút cạn nỗi đau thất tình, những điều mà cô không dám kể với Hải Trâm.

Bây giờ Chi không còn "làm nghề" như lúc trước nữa, nhưng cô vẫn làm ở một quán bia ôm. Tử Lan hiểu điều đó và luôn có trách nhắc đến. Nhắc làm gì nỗi bất hạnh không thể cứu vãn. Giờ đây Hồng Chi chỉ còn nhắm mắt lao theo vòng đời vẫn đục. Có được người bạn như Lan, Chi thấy cuộc đời bớt nỗi trống trải, hụt hẫng. Cô cần Tử Lan như cần một nguồn hạnh phúc gia đình.

Nhìn ngó về phía hành lang, Hồng Chi thấy chạnh lòng :
Lan đang buồn phải không ?

Tử Lan gượng cười :

Mình bình thường.

Lan giấu mình làm gì. Mình biết Lan nghĩ tới ai rồi.

Như vậy là không nên phải không Chi ?

Hồng Chi có vẻ suy nghĩ, ánh mắt cố giấu một nỗi buồn dùm bạn, cô trầm lặng nói :

Lan này, mình thấy .. hình như anh Nguyên với nhỏ Châu huề nhau rồi.

Mình cũng đoán vậy.

Lan thấy sao ?

Chuyện đó đâu có ảnh hưởng gì đến mình.

Thật chứ ?

Tử Lan ngập ngừng ;

Cứ coi như vậy đi.

Nhưng bây giờ mình lại thấy hai người chia tay như vậy tức tưởi quá Lan à.

Mình biết anh Nguyên còn thương Lan.

Một chút hy vọng loé lên trong tim Tử Lan, nhưng cô dập tắt ngay :

Mình không tin.

Sao vậy, Lan thử phân tích thái độ của anh Nguyên xem . Nếu không còn thương sao lúc Lan bệnh anh Nguyên có vẻ lo lắng vậy ?

Tử Lan thần thờ :

Mình nghĩ, lúc ấy hai người đó muốn tỏ ra cao thượng với mình . Mai Châu bảo anh Nguyên qua thăm mình để chứng tỏ nó rộng lượng . Có đau cho mình không chứ, mình giận lắm.

Hồng Chi dăm chiêu :

Hôm nọ Lan với Hải Trâm ngồi ở bờ hồ dưới sân, lúc đó anh Nguyên đứng trên lầu một, mình thấy anh Nguyên nhìn Lan suốt, đến nỗi mình nhìn mà anh ấy vẫn không hay . Mình nghĩ như vậy là anh Nguyên còn thương Lan, đâu Lan chủ động tới gần hoà xem.

Tử Lan im lặng, những điều Hồng Chi nói đã đánh thức trong cô nỗi khát khao tình yêu tưởng đã quên lãng . Cô hiểu rằng mình chưa quên gì hết .

Làm sao người ta có thể quên những gì thuộc về máu tim mình.

Trở vào lớp, Tử Lan cố tập trung vào bài vở, nhưng không cách gì cô xua đuổi được hình ảnh Vũ Nguyên khỏi tâm trí . Và bỗng cô đứng dậy, rời khỏi lớp học, không hiểu sao Tử Lan tin rằng tối nay cô sẽ gặp chàng ở đó, ở góc hành lang vắng lặng cho riêng hai người.

Trong bóng tối mờ mờ . Tử Lan nhận ra dáng người con trai đứng tựa thành cột, chiếc bông ngả dài trên hành lang. Dáng dấp sao mà cô đơn đến nhói tim.

Đây là nơi chứng kiến kỷ niệm đầu tiên họ đến với nhau , và cũng là nơi ghi lại vô số buồn vui của mỗi tình sông gió . Những nụ cười giòn giã hồn nhiên, những cái hôn âu yếm bất tận, và cả những giọt nước mắt đắng cay chua xót.

Bỏ hết mọi hờn giận, rứt rứt . Tử Lan lao vào lòng Vũ Nguyên, úp mặt trong

ngực chàng, run lên vì xúc động . Vũ Nguyên đứng yên, phân vân . Rồi dịu dàng ôm choàng vóc dáng mảnh mai vào người . Họ đứng lặng yên trong bóng tối.

Nguyên cúi xuống thì thầm :

Sao em không học, ra đây chi vậy ?

Em không học được, tự nhiên em linh cảm là ra đây sẽ gặp anh.

Mai một đừng như vậy nữa nghe em, lỡ lần này thôi.

Tử Lan ngược lên :

Lúc em bệnh, anh bảo là khi em hết bệnh sẽ nói chuyện . Bây giờ anh nói đi.

Đừng nhắc chuyện đó Lan, bây giờ anh quên rồi.

Không, em không tin.

Thôi, chuyện cũ em quên đi, đừng nghĩ ngợi làm gì cho mệt trí, em cứ sống thanh thản như trước đi, cho anh đỡ khổ.

Tử Lan hỏi lại :

Sao anh biết em thanh thản ?

Vũ Nguyên không trả lời . Cô cũng im lặng . Và hơn lúc nào hết, Tử Lan tha thiết muốn hỏi cái điều từng dày vò cô :

Sao khi chia tay với em , sao anh yêu Mai Châu nhanh vậy anh Nguyên ?

Anh không nghĩ làm như vậy là em khổ sao ? Lẽ ra anh tránh đừng để em thấy.

Cô bật khóc :

Như vậy Mai Châu có quyền thương hại em , khi để em . Anh vừa lòng chưa ?

Vũ Nguyên thở khó khăn :

Đừng nói chuyện đó Lan . Anh không sung sướng gì mà làm như vậy đâu.

Có người yêu mới mà không sung sướng à . Em không tin . Không sung sướng sao anh quần quít với Mai Châu quá vậy ?

Vũ Nguyên thở dài , như phải nén lại sức chịu đựng :

Em không hiểu gì đâu.

Bây giờ anh còn yêu Mai Châu không anh ?

Anh chưa khi nào yêu cổ, tin hay không tùy em . Em chỉ cần hiểu một điều

là đừng nên dấn sâu vào anh nữa . Em đã có một lần can đảm chia tay . Vậy

thì đừng để yếu lòng nữa . Tử Lan không quan tâm những gì anh nói, cô bận nghĩ đến điều khác :

Anh còn yêu em không ? Anh nói thật với em đi.

Vũ Nguyên điềm tĩnh :

Còn em, em thương yêu hay thương hại anh ? Em hiểu kỹ lòng mình chưa ?

Tử Lan định mở miệng, nhưng chàng khoát tay :

Đừng tưởng anh không hiểu, anh biết có lúc em chao đảo, em muốn rút lui khỏi anh. Anh không trách em điều đó, anh tạo cho em điều kiện thanh thản

quên anh, sao em bỏ cuộc như vậy ? Em yếu đuối lắm chỉ để kéo lây cả anh khổ.

Vũ Nguyên nín lặng một giây rồi thở dài :

Lúc em bệnh, anh bỏ mặt em không đành, nhưng tiếp tục yêu em thì hai đứa sẽ đi sâu vào bế tắc . Thời gian đó anh muốn quẩn trí và mâu thuẫn, em biết không ?

Nhưng mà .. anh phải biết là em yêu anh !

Anh biết, nhưng em đã có lúc dùng ý trí kềm chế tình cảm vì em sợ khổ, đúng không ? Cứ nhìn thẳng vào anh và trả lời :

Tử Lan thú nhận :

Điều đó có, có lúc em sợ khổ, nhưng rồi em vượt qua được, vì đối với em, nghèo thì có thể vươn lên được, nhưng mất tình yêu thì cả đời không tìm lại được.

Em ảo tưởng lắm !

Tử Lan vùi mặt trong ngực Vũ Nguyên, thỏ thẻ :

Bây giờ hết hiểu lầm rồi, mai một anh đừng có tư tưởng chia tay với em nữa nghe , anh hứa không ? Thấy Vũ Nguyên quay mặt đi im lặng, Tử Lan khóc nức lên :

Vậy đó đến bây giờ anh vẫn muốn chạy trốn em . Vậy lúc em bệnh anh đi thăm em chỉ vậy, anh bỏ em luôn đi.

Sao em cứ làm khổ anh hoài vậy ? Em có biết khi em lánh mặt anh, anh đau khổ thế nào không ? Nhưng rồi anh gượng lại được và tự xem như vậy tốt hơn . Thế rồi em quay lại, anh hiểu em không vượt qua nỗi sợ yếu đuối, anh phải cố tránh em , ngã vào tình cảm Mai Châu để em dễ dàng quên anh . Nhưng sau đó anh không đủ sức đóng kịch nữa, nói như vậy để em hiểu, đây không phải là truyện đùa đâu em.

Em biết, em không có đùa.

Thấy Nguyên im lặng, Tử Lan tấn công :

Anh không biết, lúc nào em cũng hiểu mình như con chim đậu trên cành liễu yếu, biết rằng cây oằn oại đấy, nhưng em vẫn không sợ, vì em biết con chim còn có đôi cánh.

Vũ Nguyên nhếch miệng :

Nhưng cuộc đời là cơn bão dữ dội lắm em, đôi cánh mong manh làm sao vật lộn với cuộc sống khắc nghiệt . Em chưa khổ nên em còn lý tưởng lắm.

Không, em thấy rồi, em đã...

Vũ Nguyên chặn lời cô :

Em không thấy gì hết, anh vạch cho em thấy nhé . Chỉ một chuyện anh chạy xe đạp ôm mà em hời hợt như vậy, làm sao anh dám tin . Và sau này làm vợ anh, em phải về ở sống một nơi heo hút, thiếu những tiện nghi bình thường nhất, sống mà không biết cho ngày mai mình có gì để ăn . Đời anh là

như vậy đó, làm sao em chịu nổi ? Dứt khoát anh không thể ràng buộc với người con gái nào cả .

Ra trường rồi cuộc sống khác đi chứ . Anh không thấy vậy sao ?

Khác ở chỗ nào ?

Anh đi làm, dễ kiếm tiền hơn.

Làm ở đây Lan ? ai nhận ?

Tử Lan ấp úng :

Thì người ta phải phân công chứ, chẳng lẽ họ để mình thất nghiệp.

Họ nào vậy em ? Bộ em không thấy mấy khoá trước ra trường rồi thất nghiệp dài dài sao . Vả lại .. anh không có chút thân thế, anh đã nhìn thấy trước một tương lai sụp đổ chờ mình rồi.

Tử Lan chẳng biết nói gì, cô lặng lẽ nhìn chàng . Nguyên thờ dài :

Lúc chưa vào đại học, anh nghĩ nó là con đường duy nhất để tiến thân . Bây giờ thì khác, anh biết mình đã sai lầm trầm trọng, biết đâu trong bốn năm đó anh có thể tạo cho mình nhiều thứ hơn là đeo đuổi mơ kiến thức vô dụng.

Tử Lan vô tư :

Sao em thấy anh nghĩ xa xôi quá, và thực tế nữa, em không ngờ anh thực tế đến vậy.

Theo em thì anh phải làm sao ?

Làm sao ấy há ? Em nghĩ còn đi học ngày nào thì cứ vui với ngày ấy, lo làm chi chuyện ra trường.

Anh hỏi thật nghe, em có nghĩ mai một ra trường em làm gì không ?

Em đi dạy.

Chỉ đi dạy thôi à ? Lương làm sao đủ sống ?

Em .. em không biết.

Vũ Nguyên hỏi tới :

Nếu không đi dạy được thì sao ? Em phải biết là bây giờ sinh viên thất nghiệp nhiều lắm . Lúc đó em sống bằng cách nào ?

Tử Lan lúng túng :

Em .. à , có thể em sẽ .. em cũng không biết nữa.

Vũ Nguyên ngửa người ra sao, cười khàn.

Em còn lơ mơ với cuộc sống quá . Làm sao anh dám tin em chịu được khổ cực . Em bảo rằng nghèo có thể vượt lên nhưng chỉ là ý nghĩ . Là lý thuyết mà thôi.

Rồi chàng đọc khẽ :

Mọi lý thuyết đều là màu xám.

Chỉ có cây đời mãi xanh tươi.

Mở mắt ra nhìn đời đi em, em đủ lớn để hiểu cuộc sống rồi, đừng lãng mạn nữa.

Đây không phải là những điều mà Tử Lan muốn nghe.

Cô muốn nói về tình yêu hơn . Yêu là phải bay bổng, lãng mạn.
Thực tế cuộc sống đọi ra trường rồi hẫng tính . Tình yêu không có bóng dáng của những lo toan đời thường . Vậy mà Vũ Nguyên không chịu hiểu điều đó . Cô thấy buồn buồn.

Vũ Nguyên vẫn vô tình :

Anh hỏi để em quan niệm cuộc sống ra sao thôi, chứ thực ra, con gái chẳng cần phải làm gì hết, mọi gánh nặng lo toan là việc của con trai.

Tử Lan im lặng, một chút giận dữ . Cô thích nghe chàng nói về tình yêu hơn, thế mà, Vũ Nguyên như chẳng quan tâm điều đó . Bình thường chàng rất ít nói, chàng chỉ cười khuyến khích khi cô huyên thuyên những chuyện vớ vẩn . Còn nói về thực tế cuộc sống thì Nguyên chịu nói lắm nhưng Tử Lan thì không tiêu hoá nổi những khái niệm trừu tượng đó.

Thấy Tử Lan im lìm, nét môi gọn xinh hơi cung lên vẻ bất mãn, Vũ Nguyên cười lặng lẽ, rồi kéo cô vào lòng, áp môi lên cái miệng xinh như hoa của cô . Giờ thì họ quên mất chuyện thi cử và những thứ lo lắng tương tự.

Đất trời đã nhập thành một.

Sau mỗi lần hôn giận xa cách . Họ lại yêu nhau cuồng nhiệt, sâu sắc hơn .

Chương 10

Gần cuối năm thứ tư, Vũ Nguyên như bận rộn thêm về cuộc sống và những lo lắng toan tính cho lúc ra trường . Chàng rất ít giờ rảnh dành cho Tử Lan, họ gặp nhau thưa thớt hơn.

Tử Lan đang ở năm thứ ba, đối với cô, thời gian vẫn là để dành cho sự nhõn nhõ, vui chơi . Cô thông cảm với Vũ Nguyên, nhưng vẫn cảm thấy buồn, có lúc cô hoang mang tự hỏi tình yêu này sẽ về đâu . Bởi chưa bao giờ cô có cảm giác tin tưởng vào Vũ Nguyên, cô vẫn chưa hiểu hết chàng . Và không hiểu sao, những lần gặp sao này, cô linh cảm một điều gì đó như nổi bất hạnh .. cụ thể là gì Tử Lan không biết nhưng sao mỗi lần gặp Vũ Nguyên, cô cảm thấy xốn xang kỳ lạ.

Có phải là linh cảm hay không, khi cô thấy ánh mắt của chàng không còn thành thật, vẫn là những cử chỉ âu yếm, nhưng mất rồi nét đắm đuối cuồng nhiệt . Những lúc ngồi bên nhau, chàng có thể đắm mình trong những suy nghĩ gì đó đến độ quên cả Tử Lan ngồi bên cạnh.

Tối nay Tử Lan và Hoài Khanh vào một quán nước gần khu I, cả hai ngồi ở cuối góc phòng, khuất sau chậu kiểng . Từ ngoài cửa, một người con trai và một người con gái đi vào, Tử Lan choáng váng nhận ra Vũ Nguyên . Cô lặng đi, và, như bị thôi miên, cô nhìn chăm chăm cô gái đi bên cạnh, tay níu lấy tay chàng . Cô gái dứt khoát không đẹp hơn Tử Lan . Cô ta có vẻ già dặn, và moden kinh khủng . Tóc cắt kiểu chiếc lá xù bông lên, mái được xịt keo dựng đứng . Cô ta mặc chiếc áo rộng cổ màu xanh mơn mởn sáng rực, chiếc quần tím màu đậm, cô ta nhún nhảy đảo mắt tìm một chỗ, rồi ngớt cười toe toét , họ có vẻ vui lắm.

Vũ Nguyên lịch sự kéo chiếc ghế cho cô gái, họ ngồi xéo phía bên kia, cách Tử Lan một dãy bàn.

Hoài Khanh cũng nhìn trân trối, rồi cô quay qua Tử Lan, thấy đôi mắt mở to bất động của bạn, Hoài Khanh cắn môi, nén một tiếng thở dài, cô nắm tay Tử Lan bóp nhẹ.

Trong quán, nhạc vẫn du dương trầm bổng, tiếng cô ca sĩ vẫn ai oán : "Tình là nghe tan vỡ biết đâu là hận .."

Tử Lan ngồi như tượng đá, rồi bỗng gục đầu trong tay , cô bùng mặt, đôi vai rung bần bật, một cảm giác lạnh buốt chảy tràn trong cơ thể, cô thấy tâm can rã rời, đau đớn.

Thời gian chết lặng.

Như trong cơn ác mộng, như bơi trong khoảng sương mù, Tử Lan để mặc Hoài Khanh dẫn dắt, đi qua dãy bàn dài dằng dặc, ngang qua chỗ Vũ Nguyên, cô không nén được tia nhìn hoảng loạn, khuôn mặt chàng cũng hơi ngạc nhiên, bối rối .. chàng vẫn ngồi yên.

Đêm ấy Tử Lan không khóc, không ngủ, không còn cả cảm giác về thời gian lẫn không gian, cô vật vờ trong trạng thái điếng hồn, ngơ ngác.

Xé nát cả tâm can là hình ảnh cô gái nhún nhảy đi bên Vũ Nguyên, tay níu tay chàng . Đau buốt trái tim là cử chỉ lịch sự của Vũ Nguyên kéo ghế cho người ta . Hình ảnh đó cứ trở lại trong đầu Tử Lan, nổi đau như đọng lại ở tim, cô cảm thấy lòng ngực mình quá bé nhỏ so với cơn đau đầu nặng.

"Khóc đi!

Hãy viết một cái gì nói lên tất cả nỗi khổ thâm lặng vò xé . Đừng cảm lạnh cay đắng như vậy . Đau khổ lắm !

Sao vẫn không thể khóc, không thể viết được, những ý nghĩ ấy dày vò trong lòng, sao lại đi mụ mẫm như thế...

Cô vục đầu trên những trang nhật ký với đôi mắt ráo hoảnh . Không có nước mắt để khóc, có lẽ nước mắt đã chảy đi ngược về tim.

Buổi sáng, Tử Lan từ chối mọi đồ dành của Hoàng Khanh, cô nằm vật vờ trên giường, trong trạng thái lơ mơ vô thức . Hoài Khanh lặng lẽ để gối xô trên đầu giường Tử Lan rồi đi học.

Còn lại một mình trong phòng . Tử Lan khép cách cửa sổ lại, cô ngồi yên trên giường, đắm mình trong bóng tối.

Có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa, Tử Lan mệt mỏi :

Ai vậy, cửa không đóng đâu, cứ vô !

Cánh cửa mở toang . Bóng người con trai lặng lẽ bước vào . Tử Lan ngẩng đầu lên . Họ cứ như vậy mà nhìn nhau.

Vũ Nguyên bước đến mở các cánh cửa, rồi đứng trước mặt Tử Lan, khuôn mặt bơ phờ, có lẽ đêm qua chàng cũng không ngủ . Cô ngồi tựa tường, ôm chiếc gối vào lòng, đầu gục xuống . Cô để Vũ Nguyên nâng gương mặt mình lên, để mặc chàng lặng lẽ chải mái tóc rối bù của cô . Đối với Tử Lan bây giờ, mọi lời thanh minh đều là vô ích.

Cô chỉ muốn hiểu vì sao có cảnh tượng hôm qua mà thôi . Cô ước sao có thể quên đi mọi thứ trên đời . Và được yên ổn.

Vũ Nguyên ngồi xuống cạnh Tử Lan, giọng khàn đi :

Tối hôm qua em thấy hết rồi phải không ?

Có, tôi có thấy !

Em nghĩ gì về anh, Lan ?

Giọng cô yếu ớt :

Tôi để anh tự đánh giá bản thân mình, vả lại, quyền phán xét không phải là của tôi.

Vậy thì của ai, Lan ?

Của lương tâm anh.

Vũ Nguyên nhìn lên trần nhà, môi mím lại :

Có lúc người ta có thể sống theo lương tâm, mà phải .. thôi, nói làm gì đến anh nữa . Trong chuyện này anh người phản bội, anh chịu lỗi với em. Em khinh bỉ anh là đúng . Chỉ xin em một điều : quên anh đi Lan.

Tử Lan nghiêng đầu nhìn Nguyên, cô cay đắng :

Quên đi để lương tâm anh được xao dịu phải không ? Anh yên tâm đi, rồi lương tâm anh sẽ được yên ổn, không lâu đâu.

Em cứ trách mắng, xỉ vả anh tất cả . Cái lỗi của anh là đã đi quá xa vào tình cảm mới, anh chấp nhận và không thể nào quay trở lại được với em nữa Lan à.

Tử Lan nhắm mắt, tim đau nhói, có lẽ suốt đời cô không quên được câu nói làm cô kinh hoàng như thế.

"Anh không thể nào quay lại với em"

Như thoát ra khỏi cơn mộng mị , như chợt bừng tỉnh trước nỗi mất mát lớn lao, bản năng đòi cô phải giành giật lại tình yêu . Tử Lan chợt khóc nức, nín lấy Vũ Nguyên.

Đừng bỏ em anh Nguyên . Không có anh em không sống nổi .

Vũ Nguyên ôm chầm lấy cô, gương mặt đầy thương cảm :

Nín đi Lan, anh không muốn làm khổ em bao giờ, nhưng mà anh không thể trối buột em mãi được, quên anh đi Lan . Từ lúc bắt đầu quen nhau, anh đã nói chúng ta không thể đi đến kết thúc tốt đẹp, em nhớ không ?

Chị ấy là ai vậy anh ?

Mỹ Hằng là chị của chú học trò mà anh dạy kèm.

Tử Lan ngạc nhiên :

Anh dạy kèm ở tư gia à ? Sao anh không nói với em ?

Anh không muốn em biết nhiều về anh quá, bởi vì... anh không muốn em vương bận anh.

Tử Lan thần thờ :

Anh không muốn gắn bó với em, vậy mà anh lại gắn bó với chị ấy, em phải hiểu làm sao đây ?

...

Anh yêu chị Hằng lắm hả anh ?

Đừng hỏi câu đó Lan, anh không thể trả lời.

Tử Lan lẩm bầm trong nước mắt :

Em hiểu, anh yêu chị ấy đến mức độ không cần nghĩ đến em, chị ấy đẹp lắm, hoà nhoáng lắm, anh có thể tự hoà về chị ấy . Em chúc mừng anh.

Cô bụm mặt, khóc nức nở . Tử Nguyên bất lạt nhìn cô, giọng anh nói đều đều như thú tội trước quan toà :

Khi nhận dạy kèm cho con ông giám đốc ấy, anh cũng không ngờ mối quan hệ có thể đi xa hơn, cho đến khi Mỹ Hằng yêu anh, lúc đầu anh không quan tâm điều đó lắm, vì anh không thể yêu ai hơn em . Nhưng rồi sau này . .

Chàng ngừng lại một lát, rồi nói một cách khó khăn :

Khi thân với cả gia đình và ông ta hứa sẽ nhận anh vào làm cho công ty của ông ta, thì anh thay đổi ý định . Trong đầu anh nảy ra một bài toán, và bằng mọi cách anh phải thực hiện cho được điều đó . Anh muốn qua Mỹ Hằng để leo lên địa vị cao hơn . Dù chưa có gì, anh vẫn không bằng lòng làm một thằng kỹ sư bình thường . Mỹ Hằng là con giám đốc, hẳn cô ấy sẽ làm mọi cách để chồng mình có địa vị, và cha cô ta thừa sức lo điều đó.

Tử Lan nhìn Vũ Nguyên, kinh ngạc lẫn sợ hãi . Cô có cảm tưởng cô đang đối diện với một người nào khác . Một con người tính toán, khôn ngoan và điều giả . Dùng tình yêu của người con gái làm bàn đạp để nhảy lên cao .

Rồi anh sẽ đi đến đâu nữa?

Trong 1 phút, cô quên đi nỗi khổ bị phản bội, chỉ còn cảm giác bàng hoàng. Chàng có còn là Vũ Nguyên ngày nào không? Có còn là chàng sinh viên trần trụi chạy trốn tình yêu vì tự trọng? Lẽ nào thiên thần và quỷ sứ cũng tồn tại trong con người.

Thế còn tình yêu thì sao? Lẽ nào Nguyên có thể điều khiển trái tim đổi nhịp nhanh chóng đến vậy ? Cô 0 tin.

Tử Lan ngơ ngác nhìn chàng:

--Anh yêu chị Hằng nhiều 0 anh? Có giống như trước đây anh yêu em không? Anh nói thật đi.

--Anh nói điều này, tin hay 0 thì tùy em. Trong đời anh, anh chưa yêu ai ngoài em và bây giờ cũng vậy.

Đủ rồi ! Tử Lan trào nước mắt sung sướng . Cám ơn anh đã dành cho em cái điều thiêng liêng nhất trong phần đời bụi bặm của anh !

Vũ Nguyên xoa nhẹ tay cô, như một động viên an ủi . Không hiểu sao cứ chỉ đó chỉ làm Tử Lan thêm đau đớn, nó như một lời chào vĩnh biệt, như đánh thức trong cô khái niệm cô đã vĩnh viễn mất chàng rồi.

Mai này có gặp nhau, cả hai chỉ có thể xem nhau như người xa lạ . Và đến một ngày nào đó, họ quên rằng đã có một thời họ yêu nhau tha thiết.

Tử Lan úp mặt vào gối, lòng còng bàng hoàng trước nỗi bất hạnh vừa ập đến, đến nỗi cô chưa ý thức hết nỗi đau của mình.

Khi cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy mình còn lại với mình, Vũ Nguyên lặng lẽ ra về từ lúc nào rồi . Thế là hết !

0o0o0o0o0

Từ chiều tới giờ Tử Lan nằm lì bên phòng Mỹ Thúy, cô trút hết tất cả những ý nghĩ bi đát đang dần vật lòng mình. Tử Lan nằm xấp nhìn Mỹ Thúy :

--Chuyện như vậy rồi, em phải làm sao bây giờ hả chị Thúy, có cách gì cứu

vản 9 chị , em sợ mất anh Nguyên lắm chị Thúy ơi !

Mỹ Thúy chớp chớp mắt :

- Đáng lẽ chị nói với Lan chuyện này lâu rồi , nhưng chị nghĩ đến lúc nào đó tự Vũ Nguyên nói ra , nên thôi.

Vậy là chị biết anh Nguyên có người yêu khác, chị giấu em.

--Chị 0 giấu, nhưng chị 0 dám nói với Lan, để Lan thanh thản được ngày nào hay ngày ấy.

Tử Lan vui mặt trong gối:

--Làm sao chị biết được ? Chị thấy chị Hằng thế nào , có đẹp hơn em 0 chị ?
Đừng cười em, sao em cứ muốn biết điều đó chị Thúy ạ.

Mỹ Thúy dịu dàng vuốt tóc Tử Lan:

--Mỹ Hằng 0 đẹp hơn em đâu , cô ta ăn mặc hơi lộ lẳng, cô ta ít học nên thân tượng hóa con trai sinh viên lắm em à!

--Sao chị biết rành vậy chị Thúy?

--Chuyện gì của Vũ Nguyên chị cũng biết hết.

Tử Lan nằm yên, rồi nhớ lại lần về nhà Vũ Nguyên, cô cảm thấy nghi ngờ :

--Vậy chị biết chuyện gia đình anh Nguyên, nhưng lúc đó chị giấu em.

--Tại Vũ Nguyên nó giấu Lan nên chị 0 dám nói.

Tử Lan chợt nhớ cái điều vẫn thắc mắc:

--Lần đi về nhà anh Nguyên em thấy có bức hình chụp gia đình, hình như...

--Ừ, hình đó là chụp lúc gia đình nó còn ở thành phố.

--Vậy là, trước đây anh Nguyên giàu lắm hả chị ?

--Giàu lắm. Sau đó ba nó mê một cô vũ nữ chỉ lớn hơn Vũ Nguyên vài tuổi , ông ta tung tiền cho cô ấy như rác . Không hiểu có phải vì cô ấy xúi giục , ông ta đuổi mẹ Vũ Nguyên về quê, chỉ giữ lại hai đứa con, Vũ Nguyên hận ba nó nên bỏ đi theo mẹ luôn. Từ đó nó hận đời lắm.

Chị nhớ lúc mới về, mẹ con nó phải đi mót lúa cực khổ lắm, sau Vũ Nguyên 0 cho mẹ với em gái nó đi làm, một mình nó đứng ra gánh vác gia đình. Bây giờ chị cũng 0 nhớ nó làm bao nhiêu nghề nữa . Có lúc nó vác lúa mướn, lúc ra thị xã bán cà rem, vừa làm vừa học . Bây giờ học ở đây chớ thảnh thơi nó cũng gởi tiền về nhà. Nguyên nó khổ lắm em à!

Tử Lan lặng lẽ chùi nước mắt, Mỹ Thúy vuốt tay cô như an ủi , rồi tiếp tục :

--Lúc thương Lan , nó có tâm sự với chị , chị giục nó nói với em nhưng nó 0 muốn, đúng hơn là 0 dám . Từ lâu rồi nó tự ám thị cho nó là 0 được nghĩ đến tình cảm . Nhưng mà... hình như nó có số đào hoa hay sao ấy, tội con gái tự đến với nó 0 à.

Tử Lan gượng cười :

--Trong đó có em phải 0 chị ?

--Có nhỏ Mai Châu bên khoa ngoại ngữ cũng thương Vũ Nguyên lắm , tội nghiệp con nhỏ đó, tới bây giờ cũng 0 thấy có bồ.

Tử Lan nhìn Mỹ Thúy như van nài :

--Có cách nào làm anh Nguyên đừng bỏ em 0 chị Thúy ? Em khổ quá, em 0 chịu nổi thấy anh Nguyên thương người khác chị Thúy ơi.

Cô khóc ròng, Mỹ Thúy im lặng, cảm thấy khó nói, với Tử Lan cô chỉ biết dỗ dành mà thôi.

--Chị hiểu Vũ Nguyên lắm , đối với bây giờ, công danh là quan trọng nhất . Em hiểu 0 , nó phải giàu để lo cho gia đình nó, và để trả thù ba nó . Dĩ nhiên nó thương em, nhưng nó sống bằng lý trí, cho nên... chị nghĩ cách hay nhất là em quên nó đi Lan , chị thành thật khuyên em đó . Chịu đau khổ một thời gian rồi cũng hết, nín kéo hy vọng chỉ làm khổ mình thôi em.

--Chị đồng tình với việc làm của anh Nguyên 0 chị Thúy ?

--Chị 0 có ý kiến.

Tử Lan vẫn mãi quan tâm điều khác:

--Mai một anh Nguyên sẽ thương chị Mỹ Hằng, anh Nguyên sẽ quên em hả chị ? Theo chị thì anh Nguyên yêu ai hơn ? Em hay chị Hằng ? Chị nói thật đi, đừng sợ em buồn.

--Mỹ Hằng ít học, lại sống phô trương, chị nghĩ Vũ Nguyên nó 0 hợp được, nhưng thời buổi này con trai cưới vợ vì địa vị thiếu gì.

Nếu Vũ Nguyên giàu có thì nó 0 bỏ em đâu.

Cái từ “bỏ” sao mà đau đến thế ? Tử Lan thấy tim mình nhoi nhoi. Mấy ngày nay cô chịu đựng cảm giác này bao nhiêu lần rồi ? Cô sống triền miên trong bóng tối phủ xuống tâm hồn mà 0 biết bao giờ chấm dứt.

Lúc này Tử Lan thêm được như Ngọc Liễu, khi Ngọc Liễu gặp cảnh khổ , cô nương tựa tâm hồn vào Chúa , tìm một sự che chở nơi đáng siêu hình. Còn bây giờ Tử Lan chới với giữa giòng đời ngang trái mà 0 biết dựa vào đâu . Bất giác, cô thấy mình cầu khẩn đấng linh thiêng cứu rồi.

0o0o0o0o

-Làm sao để con trai bị quyến rũ hả Chi ?

Tử Lan rì rầm vào tai Hồng Chi, Hồng Chi nhìn cô ngạc nhiên:

--Lan nói cái gì?

--Mình hỏi làm cách nào để con trai bị kích động, có nghĩa là... mình 0 biết diễn đạt làm sao nữa.

Hồng Chi nhìn Tử Lan chăm chú :

--Lan muốn gì nói thẳng với mình đi đừng ngại !

Tử Lan khổ sở tìm cách diễn đạt, mặt cô đỏ bừng:

--Tóm lại là... Chi biết rồi đó... đừng cho là là mình khơi lại chuyện của Chi... có nghĩa là... khi gần con trai, làm cách nào để họ... Thôi mình nói thẳng vậy, mình muốn có con với anh Nguyên, nhưng mình 0 biết làm cách nào để anh Nguyên... làm cho mình có con , Chi hiểu 0 ?

Hồng Chi kinh ngạc:

--Lan điên rồi hả, biết anh Nguyên như vậy mà còn...

Tử Lan hấp tấp :

--Mình biết , nhưng mình nghĩ là... nếu có con thì anh Nguyên sẽ bị trời buột, anh ấy sẽ 0 thể nào bỏ mình.

--Lan điên rồi...

--...

--Lan biết làm như vậy hậu quả ra sao 0? Còn một năm nữa Lan mới ra trường, có con rồi làm sao đi học , chưa kể đến chuyện sẽ bị dèm pha, rồi ba mẹ Lan buồn , rồi... nhiều cái khổ lắm . Mình khuyên Lan...

Tử Lan cắt ngang:

--Mình biết tất cả mọi chuyện đó, nhưng mình chấp nhận hết, miễn cuối cùng mình giữ được anh Nguyên, nghèo khổ mấy mình cũng chịu được.

--Lan bình tĩnh lại đi , mình nói thật anh Nguyên 0 xứng đáng để Lan phải đổi lấy tình yêu bằng một giá đắt như vậy đâu . Cách hay nhất là Lan cố chịu khổ một thời gian rồi quên, tìm người yêu khác. Đừng ảo tưởng níu kéo anh Nguyên nữa, 0 được gì đâu Lan ạ.

--Mình suy nghĩ kỹ rồi, và quyết định làm như vậy .Bây giờ Chi bảo mình phải làm sao để...

Hồng Chi hỏi lại :

--Vậy mấy lúc đi chơi, anh Nguyên có làm gì Lan 0?

--Có, hôn.

--Chỉ vậy thôi à ?

--Ừ, chỉ có vậy.

--Vậy là anh Nguyên kèm chế lắm đó.

--Kèm chế là sao hả Chi ?

--Là... là 0 đi xa nữa.

Tử Lan thở dài:

--Lúc đó mình 0 biết, mình thấy vậy là bình thường, nhưng bây giờ mình thấy có đũa... đi phá thai, mình muốn làm cách nào để có bầu , làm sao như vô tình mà có, Chi hiểu 0 ?

--Hiểu. Vậy là tự Lan phải tạo điều kiện , sao cho anh Nguyên xúc động đến nỗi 0 kèm chế được.

- Đúng rồi, mình muốn như vậy đây, nhưng làm sao hả Chi ?

Hồng Chi thở dài, ngồi nhích lại gần Tử Lan, rì rầm to nhỏ . Rồi Hồng Chi kết luận:

--Như vậy đó, Lan cứ lẳng lặng mà làm, đừng nói gì hết, nhưng Lan phải ráng bình tĩnh, thường tới mấy lúc đó mình hay sợ lắm, hay mắc cỡ nữa.

Tử Lan căng thẳng, run run:

--Mình biết rồi , nhớ rồi, nhưng liệu có thành công 0 Chi ?

--Cái đó tùy Lan, mình đâu có nói được.

--Chi đừng nói chuyện này với ai nghe !

--Lan yên tâm , mình biết phải làm gì , nhưng mà lan suy nghĩ lại đi, làm như vậy bẽ tắc lắm.

Tử Lan mím môi :

--Mình bất chấp tất cả, miễn cuối cùng mình giữ được anh Nguyên.

Nói vậy , nhưng Tử Lan vẫn cảm thấy một nỗi sợ hãi kỳ lạ . Cô có cảm tưởng mình sắp dần thân vào cuộc phiêu lưu nguy hiểm, có thể làm đảo lộn cả cuộc đời . Và, hình dung những gì sẽ xảy ra giữa Vũ Nguyên với cô, Tử Lan cảm thấy xấu hổ, sau khi Hồng Chi đã chỉ cho cô tất cả những điều phải làm, những động tác phải thực hiện, Tử Lan rung mình e ngại... và cô phân vân.

Thế nhưng tâm trạng đó chỉ diễn ra ngắn ngủi. Những ngày say, bị nỗi ghen hờn dày vò, cùng với cảm giác tuyệt vọng . Tử Lan lại nung nấu ý muốn trói buộc đời chàng.

Trong suy nghĩ non nớt của cô, Tử Lan chưa hình dung đến chuyện thất bại . Cũng chưa hiểu/u thế nào là bản lĩnh con trai . Đối với cô , con trai dễ bị sa ngã bởi một phút yếu lòng. Khi dặt họ vào hoàn cảnh bị quấy rối, họ sẽ khó mà cưỡng lại nổi đam mê dục vọng . Và bằng tình yêu thiêng liêng của mình, Tử Lan sẽ chiến thắng Vũ Nguyên một cách dễ dàng nhất, ý nghĩ đó làm cho cô hăm hở. Cô 0 còn cảm thấy đau khổ nữa, chỉ còn bùng cháy một hy vọng mãnh liệt . Cô loay hoay tìm cơ hội.

Sáng thứ 7, cô chờ Vũ Nguyên ở nhà ba tầng . Nhìn thấy cô, đôi mắt VN thoáng chút ngạc nhiên rung động :

--Chuyện gì vậy Lan ?

Tử Lan nói khẽ :

--Anh Nguyên, chiều nay anh có... đi chơi với chị Hằng 0?

Nét mặt Nguyên thay đổi, chàng mím môi :

- Đừng hỏi anh như vậy, có chuyện gì 0 em ?

--Em muốn... chiều nay anh lên phòng em đi anh.

--Chi vậy Lan ?

--Ở ph'ong có một mình em buồn lắm , tưởng tượng em ngồi một mình trong phòng khi anh đi chơi với chị Hằng , em chịu 0 nổi.

Đôi mắt cô chớp chớp, muốn khóc . Vũ Nguyên thở dài , rồi kéo cô đi về phía góc hành lang, chàng vén những sợi tóc lòa xòa trên trán cô, thương xót :

--Sao 0 đi chơi với bạn ? Bạn em đâu ?

--Tụi nó đi chơi với người yêu hết rồi.

Thấy Vũ Nguyên đứng yên, cô ứa nước mắt :

--Anh có hẹn với chị Hằng phải 0? Anh sợ làm chị Hằng buồn. Thôi , em 0 dám làm phiền anh đâu.

Tử Lan quệt nước mắt quay đi, Vũ Nguyên kéo tay cô lại :

--Em đi đâu vậy ?

--Em về.

--Chiều nay chờ anh, bảy giờ anh lên.

Nhìn quanh thấy 0 có ai, VN hôn nhanh lên mặt cô :

--Mình về đi em, trưa rồi.

Họ đi bên nhau về ký túc xá, như những ngày họ còn quen nhau.

Buổi chiều ấy, Tử Lan bồn chồn, căng thẳng như sợi dây đàn , cô mang tâm trạng của một người lính sắp xuất trận . Nhìn cả dãy phòng vắng lặng , hình dung cái chuyện lát nữa sẽ xảy ra mà trong đó cô chủ động tất cả , Tử Lan thấy lạnh toát người. Cô đón Vũ Nguyên bằng khuôn mặt dịu dàng, mừng rỡ, còn tim thì đập đến nghẹt thở, Vũ Nguyên nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, sờ tay lên trán cô :

--Em làm sao ? Sao mặt em đỏ quá vậy, có sốt 0?

--Không, không , em bình thường.

--Hôm nay em lạ quá!

Họ ngồi bên nhau. Tử Lan tựa đầu vào vai Vũ Nguyên, cố ngăn cho tay đừng run, cô nhắm mắt lại , cố trấn tĩnh.

Chàng dịu dàng mân mê những ngón tay cô , rồi lo lắng :

--Sao em lạnh ngắt vậy Lan, em có sao 0 ?

--Không sao, em 0 sao hết mà.

Vũ Nguyên im lặng . Cô lên nhìn mặt chàng “ phải làm sao bây giờ, phải hành động thật nhanh, ôi chết mất! “ cô quá lúng túng , những gì Hồng Chi nói trở thành mớ kiến thức lộn xộn . Cô ngồi thừ người nhìn Vũ Nguyên.

Chàng nhìn cô bằng đôi mắt thương yêu hơn bao giờ :

--Em đang nghĩ đến Mỹ Hằng phải 0? Quên đi em, bây giờ em chỉ cần biết anh yêu em . Mình hãy tận hưởng những lúc còn ở bên nhau. Em hiểu 0?

Tử Lan nghe xao xuyến, cảm giác hồi hộp 0 còn nữa, nhường chỗ cho một nỗi xúc động trào dâng, niềm hy vọng làm cô lâng lâng sung sướng. Và giờ đây, chỉ còn trông vào cảm giác yêu thương, khao khát dâng hiến. Bất giác, cô ngã vào lòng Vũ Nguyên thì thầm :

--Em yêu anh, hiểu em 0 anh Nguyên ?

--Anh hiểu.

Chàng ân cần vuốt ve khuôn mặt, vuốt ve bờ vai thon thả của cô . Chàng nhắm nghiền mắt, áp mặt vào mặt cô , họ cùng yên lặng thả trôi trong tâm trạng chóng chéch men say tình yêu.

Tử Lan khép hờ mắt , nhắm mắt lên chờ đợi. Và rồi đôi môi họ ấm áp giữa môi , tim họ đập gấp trong vòng ôm siết chặt :

--Tử Lan ngã người xuống giường trong cử chỉ dâng hiến. Vũ Nguyên chồm trên người cô, họ quên đi mọi ngang trái của đời.

Tử Lan bạo dạn mở hé hàng cúc áo, Vũ Nguyên như xúc động , hút mắt trước màu trắng sữa gọi mời, chàng vui mặt vào ngực Tử Lan, run lên . Cô thì thầm :

--Em muốn cho anh hết, cho hết, em yêu anh lắm anh Nguyên ơi.

Giọng nói làm Vũ Nguyên bừng tỉnh, chàng ngẩn phất đầu lên cổ quay mặt nơi khác.

--Ngồi lên đi em.

--Không, em yêu anh.

Nguyên cố gỡ tay Tử lan ra , thờ dòn dập :

- Đừng làm vậy, anh sợ anh sẽ đi quá xa . Buông ra đi Lan ,em nghe anh nói 0?

--Không, em muốn cho anh hết , yêu em đi anh Nguyên.

Vũ Nguyên nhắm mắt lại , cố thoát khỏi vòng tay trói buộc . Rồi chàng quát khê :

--Buông ra.

Chàng bước xuống đất, đi lại cửa sổ, rồi vớ lấy chai nước dội ngược lên đầu , quay lại :

--Cho anh mượn cái khăn.

Tử Lan 0 trả lời, cô nằm úp mặt trong gối, khóc cay đắng. Cô nghe một nỗi tuyệt vọng rã rời. Thế là hết ! Điều cô mong muốn đã 0 than`h. Bây giờ chỉ còn lại sự đổ vỡ ghê gớm.

Vũ Nguyên lặng lẽ lau mặt , rồi ngồi xuống cạnh giường.

--Nín đi Lan, ngồi dậy mình nói chuyện đi em.

--Không, em 0 muốn nghe gì nữa hết , anh về đi, em biết anh đang khinh bỉ em , tùy anh nghĩ.

--Anh không khinh, mà càng thương em hơn, em 0 hiểu sao ?

Rồi chàng đỡ Tử Lan ngồi lên, cẩn thận cài nút áo cho cô :

--Anh 0 có quyền làm như vậy, nếu tối nay vì một phút mù quáng mà làm hại đời em, lương tâm anh sẽ cắn rứt mãi , và anh sẽ 0 tha thứ cho bản thân mình.

Tử Lan vui mặt trong khăn tay, khóc tầm túc. Cô 0 còn lòng dạ nào nghiền ngẫm những điều chàng nói . Trong cô bây giờ chỉ còn cảm giác xấu hổ, thất vọng, những hy vọng phút chốc vụt đổ tan tành, cô 0 còn biết làm gì hơn là khóc.

Mọi điều thuyết phục bầu gi+` đều trở thành vô nghĩa. Cô cay đắng làm người bại trận.

Vũ Nguyên vớ tay rút chiếc khăn , lau mặt cho cô :

--Em nín đi, và nghe anh nói đây. Anh biết em yêu anh, muốn cho anh cái quý nhất của em, nhưng anh 0 có quyền nhận. Anh 0 thể ích kỷ mà để lại hậu quả 0 hay cho em, bây giờ em chỉ nghĩ đến tình yêu, không thấy gì đâu.

Trinh tiết là cái quý nhất của người con gái , đó là quà tặng thiêng liêng dành cho người chồng, nếu em để mất vì một người chẳng ra gì như anh thì đáng tiếc lắm em. Say này em sẽ hối hận.

Tử Lan kêu lên :

--Em 0 hề hối hận, em chấp nhận hết.

--Nhưng anh 0 cho phép mình nhận.

--...

--Sau này có chồng rồi em mới thấy hết hậu quả của nó . Con trai mười tháng ích kỷ hết mười . Dù xã hội có văn minh mấy đi nữa, người ta vẫn xem trọng sự trong trắng. Anh 0 thể đi đến hôn nhân với em thì anh có bổn phận phải giữ gìn cho em . Đừng giận anh nghe Lan.

Tử Lan vẫn im lặng . Cảm thấy một tình cảm kính phục xen lẫn xót xa ! Thà anh tâm thường cho em đỡ khổ “ Ôi! Anh là một tên sở khanh cao thượng, Nguyên ơi”

Nghĩ đến ngày vĩnh viễn mất Vũ Nguyên, nghĩ đến đây là lần cuối cùng còn được bên nhau. Tử Lan cảm thấy tuyệt vọng đau khổ cô khóc ngất :

--Vậy là anh sẽ 0 gặp em nữa phải 0 ? Có lẽ đây là lần cuối anh đến với em , mai một anh sẽ dành hết tình thương cho chị Hằng, sao em khổ quá anh Nguyên.

--...

--Mai một đi chơi với chị Hằng, anh đừng đưa chị ấy đến những nơi mà mình đã đi nghe anh, anh cố gắng đừng để em thấy tội nghiệp em.

- Đừng nói nữa Lan, anh chịu 0 nổi.

Tử Lan vẫn tiếp tục với ý nghĩ bi thiết :

--Và em cũng sẽ 0 dám đi ra ngoài, 0 dám đi chơi ở đâu hết, nếu đi mà gặp nhau như lần đó, chắc em chết mất.

Vũ Nguyên cắn chặt răng, mặt anh nhăn lại như một con đau thể xác, rồi chàng ôm chặt Tử Lan vào lòng:

--Anh hận là hoàn cảnh 0 cho phép anh sống theo tình cảm, có lẽ trong đời anh chỉ yêu một lần mà thôi. Nếu anh sống bình thường thì anh 0 ngần ngại gì mà xin cưới em, dành em lại cho mình. Em quên anh đi Lan, tới với tình cảm khác đi cho anh đỡ ray rứt.

--Anh nghĩ em còn có thể yêu được sao? Thà em sống với kỷ niệm cũ còn hơn gượng ép đi tìm tình cảm mới . Nhưng anh yên tâm, từ từ em sẽ đứng vững được, anh cứ thanh thản cưới vợ đi , em 0 giận gì anh hết , tại em mà. Rồi cô im lặng . Ánh sáng yếu ớt của lý trí có thể giúp cô nói được bao nhiêu đó , còn lại là bóng tối mịt mù của tâm hồn trống lạnh.

Vũ Nguyên vui mặt trong cổ Tử Lan, yếu đuối hơn bao giờ . Rồi chàng ngẩng lên định mở miệng, nhưng cô đặt một ngón lên môi chàng, lắc đầu :

--Anh định xin lỗi, anh ừ em phải 0 ? đừng anh . Trong tình yêu, đôi khi sự

xin lỗi càng lam` người ta đau đớn hơn, em hiểu anh mà.

Cô hít mũi, bình tĩnh lau nước mắt :

--Có lẽ đây là lần cuối em còn khóc được, còn yếu đuối trước mặt anh, mai
mốt em sẽ không như vậy nữa đâu.

Vũ Nguyên ngồi yên, đầu gục trong tay.

Họ chia tay nhau khi trời về khuya. Hàng cây khuynh diệp hắt chiếc bóng
buồn thảm xuống mặt đất. Gió vẫn lặng lẽ thổi dài.

Chương 11

Chuyện hoa khôi của khoa văn bị bỏ đi như trở thành một huyền thoại trong khu ký túc xá, Tử Lan cố nhắm mắt làm ngơ, cô bỏ ngoài tai những dư luận dèm pha, thương hại. Ngoài nỗi buồn đến lớp, cô rút về phòng lặng lẽ gặm nhấm cho hết những nỗi đớn đau thâm trầm.

Sau lần đó, Vũ Nguyên 0 còn tìm đến Tử Lan nữa. Đối với cô, chàng thật sự là cánh chim bay xa khỏi mối tình đầu đời. Giờ đây cô bắt mình phải đối diện với sự thật, dũng cảm trơ lì đón nhận khổ đau mà gởi vào im lặng. Với bạn bè, cô vẫn sinh hoạt bình thườngm 0 một giọt nước mắt, 0 một lời than thở.

“Cho dù nỗi khổ có dữ dội đến đâu, tạo hóa cũng ban cho con người những nghị lực lớn hơn để chịu đựng. Nếu nỗi khổ 0 có bến bờ nào rõ rệt, thì sức chịu đựng của con người cũng như thế, con người run giật đến đáy sâu tâm hồn khi cơn đau đến gần. Nhưng khi nó đánh thẳng vào mình thì bỗng xuất hiện lòng gan góc kh ang cự lại, và con người vượt qua tất cả dù với nụ cười hay nước mắt.

Tử Lan hiểu điều đó thấm thía hơn bao giờ. Nhưng ý nghĩ đó làm vũ khí giúp cô chống chọi với cơn bão tâm hồn. Rồi mọi chuyện sẽ qua.

Tử Lan tin như vậy.

Mùa thi ấy Tử Lan học miệt mài hơn bao giờ. Cô đem tất cả sức nặng của đau khô/ mà tìm quên trong sách vở. Tử Lan 0 còn là cô sinh viên nhí nhảnh ham đi chơi như ngày nào. Nỗi thất vọng tạo nên trong cô sự trầm tĩnh, u buồn. Cô 0 hay biết cô lại gieo trong lòng bọn con trai ngày xưa đeo đuổi một chút hy vọng, một hình ảnh lãng mạn như nhạc như thơ. Đối với cô cuộc đời chỉ là chuỗi ngày buồn bã nối tiếp mà thôi.

Lúc này Việt Hải đến thăm cô nhiều hơn. Và hầu như chiều nào chàng cũng đứng đợi Tử Lan ở nhà hai tầng. Lúc này để tránh mặt Vũ Nguyên, Tử Lan 0 còn qua dãy ba tầng nữa. Việt Hải kiên nhẫn chịu đựng thái độ hờ hững của cô, đôi lúc Tử Lan thấy mình vô tình quá, nhưng cô 0 có đủ sức làm khác đi, cô đắm mình trong những ý nghĩ đen tối, với thế giới riêng của mình. Thế giới đó 0 có bóng dáng người con trai nào khác ngoài Vũ Nguyên.

Cuối năm thứ ba, các môn thi Tử Lan đều đạt điểm xuất sắc. Thầy cô trong khoa ngạc nhiên, bạn bè nể phục nghị lực của cô, chỉ có cô đứng đưng với điểm mình đạt được, cũng như cô đã từng đứng đưng đón nhận cơn bão táp

của dư luận.

Tử Lan trở thành chiếc bóng của chính mình.

Mùa hè đi qua, bước vào năm thứ tư, cuộc sống sinh viên 0 còn sôi động nữa.

Bóng dáng của những lo toan bắt đầu len lỏi vào từng suy nghĩ của mỗi người. Phòng sáu bây giờ cũng 0 còn những tiếng cười đùa chí chóc như trước, chỉ bao trùm 0 khí lạnh lẽ, u buồn.

Trưa nay trời mưa tầm tã, trong phòng mọi người nằm queo trên giường mình, mỗi người ôm ấp trong mình một tâm sự, một nỗi lo dằn vặt.

Ngọc Liễu chợt nhảy xuống, nằm bên cạnh Tử Lan, cô lặng lẽ nhích vào trong, Ngọc Liễu thở dài :

--Mây ngày nay mưa hoài, buồn quá.

--...

--Hồi sáng Lan có ra khoa phải 0 ?

--Ừ

--Lan thấy có thư nhiều 0?

--Mình 0 thấy, nhưng nghe nói nhỏ Nhung gom về hết rồi. Liễu chờ thư anh Vinh hả ?

--Ừ

Ngọc Liễu im lặng một lát, rồi rầu rĩ :

--Ba tuần rồi anh Vinh 0 gửi thư cho mình, có khi nào anh Vinh bỏ mình 0 Lan ?

Tử Lan nhắm mắt, bị khơi lại nỗi buồn một cách đột ngột . “ Sao trên đời này người ta yêu nhau rồi bỏ nhau dễ dàng như vậy ? “

Ngọc Liễu vẫn ray rứt:

--Chưa khi nào anh Vinh hồi âm trễ như vậy, mình sợ anh Vinh quen với ai khác rồi ?

Tử Lan im lặng, cô 0 đủ lý lẽ phủ nhận hay hoài nghi điều ấy, và cũng 0 dám củng cố cho Ngọc Liễu ý nghĩ hoang mang . Bản thân cô có còn niềm tin nữa đâu mà an ủi ? Cô buông thõng :

--Liều chờ vài ngày nữa xem sao ?

Mai Nhung đẩy cửa đi vào, tay cầm một xấp thư, Ngọc Liễu ngồi bật dậy :

--Có thư của mình 0 ?

--Không có , ê Mỹ Ngân có thư mày.

Mỹ Ngân mừng rỡ , đón lấy cái thư một cách hấp tấp . Ngọc Liễu gieo mình xuống giuòn g , thất vọng . Cô khóc cay đắng:

--Vậy là 0 còn hy vọng gì nữa, anh Vinh huê với mình thật rồi Lan ơi.

--Lan 0 chắc như vậy đâu , chỉ mới...

--Còn gì nữa mà 0 chắc . Lan biết 0 ? anh Vinh cứ một mực 0 chịu theo đạo, anh ấy bảo ghét vô nhà thờ nghe mấy ông cha giảng toàn là những chuyện vớ vẩn . Mình 0 chịu nổi chuyện ấy.

Cô ngừng lại , khóc tầm túc, rồi kể lể :

--Từ lúc quen nhau tới bây giờ, hai đứa mình toàn cãi nhau về chuyện đó thôi, chắc bây giờ anh ấy chán rồi, 0 chừng anh ấy có bồ khác rồi , chắc mình chết quá.

Tử Lan dịu dàng :

--Liều đừng nghĩ vậy , chờ vài ngày xem sao, biết đâu anh ấy bận công việc.

--Mình 0 tin như vậy

Tử Lan thở dài, im lặng . Ngọc Liều khóc chán rồi ngồi dậy trở lên giường .

Tử Lan biết Liều đang cầu nguyện.

Cô nằm xấp ,úp mặt trong gối , buồn quá “Bây giờ anh sống ra sao hở Vũ Nguyên? Em biết anh đã xin được việc làm rồi , anh 0 còn những tháng ngày lây lất đói nghèo nữa . Anh được toại nguyện hay chưa ?

Và... bao giờ thì anh đám cưới ? Ôi , ngày đó sẽ là ngày tang tóc của đời em . Em nữa muốn biết anh và chị ấy đã cưới nhau chưa, nữa sợ hãi đối diện với sự thật đau lòng. Hãy đợi em rời khỏi thành phố này rồi hãy cưới vợ anh Nguyên ơi, em sợ sự thật khi anh đã thuộc về người khác lắm “.

Tử Lan gượng ngồi lên , lắc đầu, cố xua đuổi những ý nghĩ buồn thảm , mà sao ngực cứ nghe nhoi nhói.

0o0o0o0o

Sống qua những ngày mưa, trời bắt đầu khoáng đảng , những đám mây xám 0 còn nữa . Bầu trời cao vời vời với những áng mây xanh , và tâm hồn con người ta thôi 0 còn thấy hiu hắt.

Trưa nay Hải Trâm rủ Tử Lan đi chợ . Cả hai nhớn nhợ ngắm nghía hết hàng này đến hàng khác . Cuối cùng họ vào nhà lồng chợ . Tử Lan đứng trước tủ kiếng bày la liệt các thứ đồ trang trí . Cô chọn mua một con chó bông xinh xắn, lông trắng mượt . Hải Trâm chọn thêm một chiếc nơ đỏ . Hai cô gái loay hoay cài chiếc nơ quả cô chú chó.

Tử Lan vô tình ngẩng đầu lên, rồi khựng lại, đôi mắt mở to thần thờ . Vũ Nguyên và Mỹ Hằng tay trong tay đang đi về phía cô . Tử Lan lúng túng định quay đi, nhưng cô cứ chôn chân một chỗ . Vũ Nguyên cũng vừa thấy cô , trong một phút, mắt họ gặp nhau cũng bề bàng.

Tử Lan như sức tỉnh , cô kéo tay Hải Trâm định lách đi , nhưng ngay lúc đó, tiếng kêu của người con gái làm cô chới với :

--Tử Lan.

Mỹ Hằng đang kéo tay Vũ Nguyên đến cạnh Tử lan , cô bắt buộc phải đứng lại . Hải Trâm tò mò nhìn Mỹ Hằng . Hằng nhìn Lan bằng đôi mắt đo lường.

--Tử Lan đây phải 0 ? Biết mặt lâu rồi , nhưng chưa có dịp nói chuyện, đẹp quá hé anh Nguyên ?

Vũ Nguyên im lặng , ngó lơ đi nơi khác . Tử Lan gượng cười :

--Chị Hằng đi chợ hả ?

--Ừ , tui đi với anh Nguyên đi sắm đồ cưới , cuối tháng này tổ chức nè. Tui định qua tết, nhưng anh Nguyên đòi cưới sớm , tui cũng chịu ý anh.

- Đa.

--Nghe nói lúc này anh Nguyên còn hay vô ký túc xá kiếm chị lắm hả , còn kiếm 0 ?

Tử Lan hơi khó chịu cách nói năng thô thiển của Mỹ Hằng , nhưng vẫn nhỏ nhẹ :

--Không có đâu ,lúc này em bận học lắm chị ạ.

Mỹ Hằng liếc xéo Vũ Nguyên , như muốn bảo “ Không tin được “ . Cô quay qua Tử Lan sống sượng quan sát từ đầu đến chân tình địch . Tử Lan cảm thấy gai gai cả người , nhưng 0 biết làm thế nào . Trong phút tức , không khí chùng lại , nghẹt thở . Hải Trâm lên tiếng :

--Tụi này bận về học , xin lỗi nghe !

Rồi cô kéo Tử Lan bỏ đi . Họ còn nghe loáng thoáng tiếng Mỹ Hằng nói léo nhéo /

Tử Lan đi như người mất hồn, cuộc gặp tóe lửa vừa rồi làm cô lại thấy khó . Vậy là cuối tháng này họ cưới nhau . Giờ này họ đang tay trong tay đi sắm đồ , họ cùng chuẩn bị cho tổ ấm của họ , cuộc đời gắng bó quá, chỉ có cô lạc lõng ôm ấp nỗi thất vọng mà thôi.

Hải Trâm biểu môi , nói một hơi :

--Tuồng cưới bà vợ xịn lắm , ai dè vợ lấy cái dân vô học , nội nhìn cách nói chuyện cũng biết con nhà vô giáo dục . Dân trí thức chẳng ai cư xử vô duyên như vậy cả.

--...

--Kiểu này chắc là con của loại giám đốc gặp thời phát lên quá , chứ nhà giàu mà nhìn chẳng ra người trí thức. Trời đất , mới thấy bà ấy mình tưởng đoàn cải lương di động . Mắt thì xanh lè, môi đỏ chót, trang điểm mà như đào hát.

Tử Lan vẫn im lặng , càng đau khổ cô càng ghét Mỹ Hằng. Ghét cay ghét đắng . Và chính vì cảm giác thù hận , Tử Lan cố tránh nói đến Mỹ Hằng , cô 0 muốn nói xấu đến đối thủ của mình.

Hải Trâm đề nghị :

--Ra bãi cát chơi đi Lan !

--Thôi ra đó làm gì , mình muốn đi về, 0 muốn ra đường nữa , một lần này đủ rồi.

--Về phòng mà khóc nữa hả ? Thôi , vào cung thiếu nhi chơi, nghe mình đi mà.

Tử Lan thở dài :

--Cũng được.

Cả hai ngồi trên thảm cỏ, khuất sau cụm hoa giấy . Tử Lan ngồi bó gối, tì

mặt trong bàn tay, khóc lặng lẽ, nước mắt cô rơi giọt trên tay, chẳng có một tiếng nức . Người ta chỉ khóc nức khi cơn đau lên tột đỉnh , với Tử Lan bây giờ , nỗi buồn đã lắng lại, thẳm trầm và sâu thẳm.

Con chó bông nằm bơ vơ trên bãi cỏ, đôi mắt của nó như ngạc nhiên vì sao mình lại bị bỏ quên nhanh chóng vậy . Có lẽ nó thầm trách loài người là sinh vật độc ác , vô tình.

Hình như khóc trong thẳm lặng l. ai biểu lộ nỗi khổ một cách sâu sắc nhất , làm rung động lòng người nhất . Nhìn dáng điệu ủ rũ như con chim gãy cánh của Tử Lan , Hải Trâm rung rung nước mắt.

--Nín đi Lan, hấn chẳng xứng đáng để Lan nghĩ tới đâu . Đừng thêm khổ nữa.

--Thấy họ hạnh phúc như vậy mình chịu 0 nỗi, thà là khuất mặt mình, chứ còn...

--Hạnh phúc gì mà hạnh phúc , mình nghĩ anh Nguyên dùng bà Hằng làm nền lót đường cho anh ấy tiến thân thôi , gặp mình như bà ấy mình tự ái lắm, chẳng thêm giữ làm gì.

Tử Lan ngừng đầu lên, nuốt nước mắt :

--Nếu cha mẹ mình có địa vị như chị Hằng , chắc mình 0 bị bỏ rơi thế này đâu , đúng 0 Trâm ?

--Chắc vậy, nhưng đổi lấy vị trí như bà Hằng thì mình 0 thêm.

--Bây giờ mình chỉ mong cho mau đến ngày ra trường, để đừng phải gặp họ nữa . Mình sợ ra đường lắm , mỗi lần đi đâu cứ nơm nớp đối mặt họ . Sống như vậy mà sống được sao ?

Cô oà lên khóc nức nở , Hải Trâm mím môi :

- Đừng khóc Lan , Lan làm mình khổ tâm quá.

Rồi cô tức lên :

--Tại Lan đó mà , lúc đầu mình đã bảo đừng có yêu hấn , vậy mà cứ một mực yêu . Bây giờ hấn như vậy đó, Lan thấy chưa ? Trong khi anh Hải hiền như vậy mà Lan 0 chịu yêu.

Tử Lan im lặng, cô buồn đến nát cả tim, những lời trách móc còn có nghĩa lý gì.

Cô lặng lẽ nhìn bóng hoàng hôn nhập nhoạng, trời buồn tênh như cuộc tình màu tím của cô . Trên cao , hàng me đứng rủ tuôn hàng lệ lá , Tử Lan gục đầu trong nắm tay.

Chiều nay trời hoang vắng quá Vũ Nguyên ơi . Lát nữa đây em về giữa giăng giăng mây xám , với nỗi cô đơn đè nặng tâm hồn . Mất anh rồi đời hoang vắng biết bao nhiêu. Giờ đây em sống giữa mệnh mông sương mù . Còn anh, thì đang chia sẻ hạnh phúc với người vợ sắp cưới. Trong khi em vất vưởng lang thang trên đường , thì anh hân hoan giữa không khí gia đình đầm ấm.

Em biết nên cười hay nên khóc ? Cười vui vì người mình yêu thành công trên đường đời ? Hay khóc cho tình yêu của mình dang dở . Em muốn cười cho quên đi nỗi đau, mà sao nước mắt cứ tuôn trào . Những giọt nước mắt đắng cay 0 có anh để được chia sẻ . Con người có thể khổ đau đến vậy sao ? Có lẽ em muốn thù ghét anh, nhưng 0 được . Anh là một tên sở khanh cao thượng của đời em, vì vậy em càng đau khổ.

Đợt thực tập cho Tử Lan có được khoảng thời gian xa trường, như một cứu cánh giúp cô rời xa thành phố đầy những ấn tượng nặng nề.

Buổi tối đầu tiên ở nơi thực tập thật buồn, các cô gái trải những tấm nylon làm giường . Họ ngồi bó gối nhìn nhau, rầu rĩ. Họ thấy nhớ ký túc xá với những buổi chiều vui nhộn , nhớ thành phố tập nập ồn ào. Về một ngôi trường heo hút thế này, những náo nức như vút vỗ cánh bay cao chỉ còn lại tâm trạng buồn chán.

Sáng hôm sau , cả nhóm dậy thật sớm, kh a hồi hộp chờ buổi chào cờ ra mắt toàn trường. Họ phấn khích chờ một cái gì mới mẻ sôi động hơn sự yên ắng tối hôm qua . Trên khoảng sân rộng của trường , đám học trò dó dứa lao nhao nhìn ngóng, có đứa ngoan ngoãn ngồi im, chúng nó tò mò nhìn những thầy cô thực tập, những đôi mắt tròn xoe, những gương mặt nghịch ngợm nhìn thật đáng yêu . Tử Lan nhìn chúng nó, 0 nén nổi nụ cười vui thích. Rồi cô hiệu trưởng giới thiệu tên của từng sinh viên và phân công về lớp. Khi Tử Lan đứng lên, đám học trò hơi ồn lên, những tiếng xuýt xoa bật ra đầy ngưỡng mộ , Hải Trâm thì thào:

--Chúng nó thấy Lan đẹp đó, dễ thương hé.

--Ừ, dễ thương . Học trò ở đây chắc hiền.

--Chưa biết à . Ở đâu cũng có học trò quỷ quái hết.

Nhìn đám học trò loi chơi . Tử Lan và Hải Trâm cố nén cười . Họ giữ nét mặt nghiêm nghiêm suốt buổi . Trong bụng cứ thấy vui vui.

Chiều hôm ấy, một nhóm học sinh tụ tập trước cửa phòng xem mặt Tử Lan . Cô thấy vui vui và hơi buồn cười trước những biểu hiện tình cảm con nít ấy . Cô thích môi trường này hơn , sống giữa thế giới của tuổi thơ , cô thấy mình được yên ổn . Tuổi học trò chưa biết đến những phiền phức đắng cay của cuộc đời, chưa biết những tính toán nhỏ nhen hay giật gành ích kỷ . Chúng nó chỉ biết hành động theo bản năng thơ ngây 0 có sự can thiệp của lý trí lạnh lùng. Thế giới hồn nhiên đó mang lại cho Tử Lan sự tĩnh lặng.

Khi cô nói với Hải Trâm mình rất yêu nghề . Hải Trâm cười tỉnh queo :

- Đừng có lãng mạn. Ông , mai một ra trường rồi , đám học trò sẽ thành đám quỷ , cái tính đáng yêu của chúng nó sẽ trở thành đáng ghét . Chưa kể đến đồng lương chết đói làm lý tưởng bay tứ tán . – Cô nhún vai – mình yêu nghề này không nổi rồi.

--Trâm sao lúc nào cũng thực tế.

--Và mình có bốn phận phải kéo Lan về với thực tế, chứ 0 suốt ngày cứ lơ lửng trên mây. Từ đó tới giờ mình thấy Lan làm toàn chuyện vớ vẩn không à.

Tử Lan đuối lý, im lặng . Bao giờ bắt đầu tranh luận, cô cũng rút lui khỏi vòng luận sắc bén của Hải Trâm . Đôi lúc Tử Lan 0 hiểu ở đâu Hải Trâm có những hiểu biết thực tế đến vậy , những hiểu biết mà chả bao giờ Tử Lan hình dung ra nổi.

Ngày chủ nhật , Minh Khang và Việt Hải qua trường thăm , Tử Lan rủ cả nhóm đi theo học trò cô qua cõn chơi . Họ vào những khu vườn đầy trái cây, hái thỏa thích . Đến chiều họ lại đi thuyền trên sông ngắm hoàng hôn.

Chiều về dòng nước sông hiền hòa, dậy lên những cơn sóng nhỏ , những cánh lục bình trôi bập bênh trên sóng . Trên mặt sông màn sương mỏng như cùng cảnh vật ru tâm hồn người ta vào vùng mộng mên êm dịu.

Minh Khang nhìn mặt sông mênh mông , vẽ mơ mộng, chàng mỉm cười :

--Sống ở thành phố mình 0 có được cái thú thưởng thức thiên nhiên , suốt ngày nghe tiếng xe cộ với tiếng nhạc ồn ào đâm ra nhức đầu . Dễ hiểu người dân ở quê hiền hơn ở thành phố.

Việt Hải cười đồng tình, Minh Khang nói tiếp :

--Nhiều khi nghĩ , ban ngày mình đi làm chiều về trồng kiểng , ngắm hoa cỏ hoặc châm bình trà nhâm nhi , sống như vậy mà nhàn nhã.

- Đúng , ở thành phố bon chen mệt quá , Việt Hải tiếp :

--Nếu 0 có Tử Lan , chắc tại này 0 có được buổi chiều đẹp thế này . Chiều trên mặt sông đẹp quá, nhìn cảnh như vậy mình thấy cuộc sống êm đềm hơn . Cảm ơn Tử Lan nghe.

Hải Trâm so vai :

--Nghe mấy người này nói chuyện mệt quá, cảnh có gì đâu mà khen nức nở , làm như từ nhỏ tới lớn anh mới thấy sông vậy.

Minh Khang phản đối :

--Sông thì thấy thường , nhưng ít có dịp thưởng thức cái đẹp của nó , trời đẹp thế này mà em bảo bình thường à ?

Hải Trâm nhăn mũi :

--Anh với nhỏ Tử Lan hợp nhau dữ . Tối ngày thơ thơ thần thần , vớ vẩn.

Nãy giờ Tử Lan vẫn mơ màng nhìn cảnh vật , chợt quay lại :

--Anh Khang đừng có cãi với Hải Trâm, cãi 0 qua nổi nó đâu , nhỏ này lý luận sắc bén lắm . Lan thua nó hoài.

Hải Trâm lên mặt lên :

--Thua mà có thay đổi được gì Lan đâu , tối ngày cứ sống ở trên mây, coi chừng có ngày thành tiên mất.

Việt Hải nhận xét :

--Tử Lan với Hải Trâm mà cộng lại chia đôi thì vừa . Hai người ở hai thái

cực mà thân nhau được, cũng lạ !

Hải Trâm liếc Tử Lan :

--Chơi với nó tức thấy tiá, cái gì cũng 0 biết , mắc lo mơ mộng mà biết cái gì.

Tối hôm ấy Hải Trâm rủ Minh Khang đi chơi . Tử Lan tiếp Việt Hải ở sân trường , họ ngồi ở băng đá dưới gốc cây . Việt Hải trầm ngâm nhìn Tử Lan :

--Có bao giờ Lan nghĩ tới hạnh phúc như Hải Trâm và Minh Khang 0 ?

Tử Lan cười khẽ :

--Lâu rồi , Lan 0 còn nghĩ đến hạnh phúc nữa . Lan thấy... hình như số phận 0 dành cho mình điều may mắn đó.

--Tại Lan cố tình 0 muốn đón nhận thôi.

Tử Lan im lặng , cố tìm cách lảng chuyện , cô hiểu Việt Hải muốn nói gì rồi , mà đó là điều cô sợ nghe nhất.

Việt Hải buồn rầu :

--Còn vài tháng nữa ra trường . Lần đầu tiên anh thấy mình lo sợ Lan ạ , 0 phải anh sợ vật lộn với cuộc sống , vì anh tin khả năng của mình . Anh chỉ sợ... Bây giờ đối diện với tình yêu , trước Lan sao anh thấy mình bất lực quá . Vậy mà anh 0 thể quên Lan được.

- Đùnghĩ vậy anh Hải.

--Mai mốt ra trường mỗi người một nơi , anh biết khó mà giữ được Lan . Nghĩ tới đó anh thấy nản quá.

Tử Lan 0 biết phải nói làm sao trong trường hợp này, , cô vô tình lặp lại :

- Đúng như vậy anh Hải /

Việt Hải 0 cần nghe , chàng nhìn Tử Lan chăm chăm :

--Lan chưa quên anh ấy phải 0 ?

Cô bặm môi , quay mặt đi :

--Chuyện đó qua rồi , Lan 0 muốn nhắc tới nữa.

--Anh xin lỗi anh 0 cố ý /

--...

--Chỉ cần Lan hứa một điều , là Lan sẽ chọn anh , tới bao lâu anh cũng chờ được hết , chờ đến chừng nào Lan quên được chuyện cũ thì thôi.

Tử Lan cảm động :

--Anh Hải tốt quá , nhưng mà . Thật tình là Lan chỉ mến anh Hải như một người anh , mình cứ giữ tình bạn hay hơn.

--Anh 0 cần tình cảm đó

--...

Việt Hải mím môi, yếu đuối :

--Lan 0 biết anh yêu em đến mức độ nào đâu . Nếu trên đời này có một người con trai yêu người con gái đến mức có thể có được , thì anh đã yêu em như vậy . Rồi một ngày nào đó em sẽ hiểu.

Tử Lan lặng đi , xúc động đến ứa nước mắt . Có người con gái nào 0 lung lạc trước tình yêu tha thiết dành cho mình . Tử Lan thấy cảm động , nhưng đồng thời , c ai đầu của cô tỉnh táo hiểu rằng đó là cảm giác thương hại mà thôi.

Tử Lan cố ru mình trong ảo tưởng , tự đánh lừa đó là tình yêu , nhưng vô ích, cảm giác đó 0 còn nữa . Vũ Nguyên ra đi và mang theo tất cả tình yêu mà cô có thể có được . Giờ đây cô chỉ còn lại trái tim cô cảm. Những gì cô có thể cho Việt Hải chỉ duy nhất là sự tội nghiệp . Càng phân tích Tử Lan càng thấy tội nghiệp cả chính mình.

Ngày hôm sau tiễn Việt Hải và Minh Khang về . Nhìn Việt Hải buồn xa vắng , cô thấy nao nao. Cô chợt nhận ra rằng , nếu Việt Hải rút lui khỏi mối tình đơn phương này , cô sẽ buồn lắm.

Những ngày sau đó bận rộn với bài vở và học trò . Tử Lan quên đi cảm giác buồn phiền . Cũng 0 còn nhớ để Việt Hải nữa.

Bây giờ tâm trí cô lại bận rộn đối phó.

Chiều thứ hai cô và Hải Trâm phải đến nhà thầy Vinh nộp giáo án . Vinh là giáo viên hướng dẫn Tử Lan , tuổi trên ba mươi , một con người chẳng có vẻ gì là mô phạm và ra vẻ đàn ông , quá ư là chải chuốt so với môi trường giáo viên .

Chương 12

Chỉ sau một tuần tiếp xúc với người hướng dẫn , Tử lan đã thấy khổ sở vì những buổi nói chuyện bất tận , trong đó cô chỉ có bổn phận làm thính giả . Ban đầu những buổi lên lớp , Vinh thường họp ở phòng giáo viên giúp kinh nghiệm . Dần dà, chàng hẹn lại buổi chiều , khi thì Lan phải đến nhà, khi thì chàng vào trường tìm cô . Những lúc như vậy , Vinh chỉ nói qua loa về bài giảng, còn lại toàn là nói chuyện trời mây... và chuyện tình cảm.

Tội nghiệp Tử Lan !

Chiều nay Vinh 0 vào trường , bắt buộc Tử Lan phải đến nhà chàng đưa giáo án . Cô kéo Hải Trâm đi theo.

Sau khi gọi cửa , một cái đầu chải chuốt lộ ra , cười vui vẻ :

--Hai cô chờ tội một lát nhé !

Cả hai đành phải ngồi chờ , cùng lặng lẽ quan sát ph'ong khách sang trọng . Nhìn căn phòng, 0 ai nghĩ rằng chủ nhân của nó còn độc thân . Những chi tiết nhỏ nhất cũng nói lên sự sắp xếp tỉ mỉ của một bàn tay phụ nữ. Hải Trâm nhún vai :

--Ông này có vẻ phụ nữ quá , mình chúa ghét những người đàn ông tỉ mỉ , đàn ông phải bụi bụi một chút , bê bối một chút . Ai làm vợ Ông này chắc suốt ngày chỉ lo đánh bóng nhà cửa.

Tử Lan 0 trả lời , im lặng ngắm nghía những bông hồng đỏ thắm được cắm trong bình hoa xinh xắn.

Chủ nhân bây giờ mới xuất hiện , y phục chỉnh tề , mùi nước hoa thoảng bay . Thấy Tử Lan vuốt nhẹ những chiếc lá măng eo lã . Chàng cười khoái chí “

--Tôi cắm hoa đấy , Lan thấy có đẹp 0 ?

Hải Trâm suýt phì cười, Tử Lan nhò nhẹ :

- Đạ đẹp !

Thế là thầy hướng dẫn thực tập bắt đầu thao thao giảng về các kiểu cắm hoa , nào là cắm theo chủ đề , theo dạng thẳng, dạng nghiêng , dạng thác đổ... 0 biết ở đâu chàng có nhiều kiến thức đến vậy.

Lại còn nghiên cứu các dạng bonsai ở bên nhật nữa kia . Hai cô gái bắt đầu hiểu được chút ít , sau đâm ra ngớ ngẩn , rồi cuối cùng thấy chóng mặt vì một rừng kiến thức chẳng chịt phải tiếp thu.

Sau đợt thực tập này . Họ chẳng học thêm chút nào về kiến thức chuyên môn, nhưng bù lại , họ có được một nghề mới về hoa kiểng . Kể cũng bỏ công lặn lội đến đây thực tập.

Tử Lan vội dừng lúc Vinh ngừng nói , cô đẩy giáo án về phía chàng ;
 --Thầy xem giùm em soạn như vậy được chưa ?
 Vinh cầm lên , lơ đãng xem qua , rồi bỏ xuống bàn xấp giấy tội nghiệp , chàng tiếp tục đề tài tâm đắc của mình . Không để ý hai cô gái ầm ức ngồi im.

Ngoài kia , trời mỗi lúc một tối , Hải Trâm cắt ngang:
 --Trời tối quá rồi, thưa thầy em về.
 Tử Lan vội vã đứng dậy , Vinh xua tay :
 --Áy, hai cô về một mình 0 được đâu , để tôi đưa.
 Tử Lan hoảng vía :
 - Đạ thôi , dạ được rồi ,tụi em tự về được.
 --Không ,0 , để tôi đưa về mà.
 Hai tiếng thở dài cố nén lại trong lồng ngực , hai khuôn mặt méo xệch vì tức . Hải Trâm lén nhéo Tử Lan một cái.
 Khi về đến trường, Vinh bảo :
 --Hải Trâm vào trước đi nhé . Tử Lan ở lại tôi cần nói chuyện.
 Tử Lan miễn cưỡng đứng lại , Vinh chột lúng túng :
 --Mình đến băng đá ngồi đi Lan.
 Tử Lan cương quyết “
 --Thưa thầy, có chuyện gì thầy cứ nói ở đây.
 --Ở đây tôi... khó nói lắm Lan ạ !
 Thái độ thiếu tự nhiên ấy Tử Lan đã quen thấy ở những người con trai một thời đeo đuổi . Cô hiểu mình phải làm gì . Tử Lan nghiêm nghị :
 --Thưa thầy, nếu giáo án em soạn chưa kỹ thì để mai em soạn lại.
 --Không , 0 , tôi 0 nói chuyện giáo án , Lan soạn vậy là được rồi , tôi muốn nói đến chuyện khác , chuyện này...
 Tử Lan chặn lại :
 --Gần hết thời gian thực tập rồi , thầy thấy em dạy được 0 hả thầy ?
 - Được, Lan dạy như vậy là được rồi , 0 có gì tôi phải nói thêm.
 - Dù sao em cũng mới thực tập, có gì thầy chỉ thêm giùm, em cảm ơn thầy lắm.
 --Không có gì, sao Lan khách sáo quá vậy , trong khi tình cảm của tôi...
 --Em nhức đầu quá , thầy cho em vào , ngày mai em có giờ lên lớp, em phải lo bài.
 Vừa nói cô vừa đi lùi về phía cửa phòng. Vinh đứng tần ngần một lát rồi về.
 Mọi người trong phòng đã ngủ, chỉ còn Hải Trâm đợi Tử Lan :
 --Chuyện gì vậy ?
 --Không có chuyện gì hết . Đúng hơn là có nhưng chưa cụ thể.
 --Mình đoán chuyện gì rồi , ông ta muốn tỏ tình phải 0?
 --Sao Trâm biết ?

--Có chuyện gì mà qua được mắt mình , cả trường này chắc Lan là biết sau cùng đó.

Tử Lan thở dài :

--Sao mình gặp toàn chuyện rắc rối , mình chán quá !

- Được yêu mà chán cái gì ?

- Đừng giỡn Trâm

Cô ngồi bó gối ,nói khẽ :

--Ở trường thì mình mong đi xa để quên , còn về đây rơi vô cảnh này rồi mình thấy thà là ở trường , mình chán lắm rồi !

Hài Trâm phì cười :

--Lan khác đời quá, cái gì cũng rầu rĩ được , mệt Lan quá . Thôi ngủ dùm đi.

Tử Lan lặng lẽ nằm xuống. Cô mang tâm trạng buồn chán hơn bao giờ.

Sáng hôm sau , khi trời còn mờ mờ , Vinh đã gõ cửa hội trường . Hài Trâm ra mở cửa tròn xoe mắt :

--Thầy đi đâu sớm vậy thầy ?

--Cho tôi gọi Tử Lan . Nói là chúc Tử Lan mau hết bệnh !

Rồi Vinh ấn trên tay Hài Trâm một túi nylon đầy các thứ quà linh kinh , hấp tấp đi qua phòng giáo viên.

Hài Trâm lời Tử Lan dậy :

- Đấy đi , coi cái gì nè!

Tử Lan ngồi lên ,nhìn các thứ đường , sữa trên bàn , cô ngơ ngẩn :

--Ở đâu vậy ?

--Ông Vinh gọi , và bảo rằng chúc người đẹp mau khỏi bệnh . Cảm động quá !

Tử Lan nhú mày :

--Bệnh gì, mình có bệnh gì đâu ?

--Lan nhớ lại xem có nói gì không, chả lẽ tự nhiên người ta lại nói mình bệnh à ?

--Thôi mình hiểu rồi , hôm qua mình làm bộ nhức đầu để ông ấy về đó mà.

Mỹ Trinh nhận xét:

--Ông này ga lăng quá, Lan chỉ nói nhức đầu mà đã lo như vậy . Lan mà vào bệnh viện dám ông ấy bán cả nhà lắm...

Loan Bình chen vào :

--Một cây si hết sức rườm rà !

Hài Trâm giễu cợt :

--Và bóng nữa, ông ấy tỉ mỉ như con gái , cắm hoa đẹp khỏi chê luôn.

--Cái gì ?

--Cái gì ?

--Nhỏ Trâm này hay châm chích quá.

Tử Lan nhìn những đôi mắt tròn xoe, cảm thấy buồn cười :

--Hải Trâm nói thật đó , thầy Vinh cắm hoa đẹp lắm , chính mắt mình thấy.
Cả đám cười lộn lên , Loan Bình khúc khích :

--VẬY mà Lan còn kén gì nữa, gặt đầu cho rồi , làm vợ Ông Vinh Lan sẽ
được lòng trong tủ kiếng, khỏi sợ bị bụi bám.

--Thôi 0 dám !

--Sao lại 0 dám ? Mình mà có đức ông chồng như vậy hả , mình sẽ hoan hô
ba tiếng, và quỳ xuống cảm ơn vợ chồng thượng đế.

Những tiếng cười nổi lên giòn giã, Tử Lan cũng cười , nhưng lòng cô cảm
thấy nặng nề. Với Việt Hải , Tử Lan có thể vô tư, tin cậy . Còn tình cảm của
ông thầy hướng dẫn chỉ làm cô bất ổn . Chưa bao giờ cô muốn trở về trường
như lúc này.

Cả buổi sáng nhóm sinh viên thực tập mệt phờ vì việc cắm trại . Nhưng chỉ
có Tử Lan là khổ sở nhất . Đến 10h mà đám học trò chẳng mang dụng cụ
dựng trại đến . Tốp con gái được phân công đem theo linh kính chén dĩa,
soong nồi, chúng nó còn nổi hứng mang cả hoa theo trang trí, nhưng bọn con
traí thì chẳng có lấy một cây đũa đình hay tàu lá dừa.

Tử Lan tức muốn khóc, cô đứng yên nghe bọn con gái gây chí chóa với tụi
con trai về tội bê bối . Công nhận chúng nó cãi nhau rất hăng . Đức tung
chân , đũa múa tay, đũa gân cổ... Bọn tu mi nam tử cũng 0 vur `a . Những cái
giọng ồ ồ rống lên bảo tụi con gái toàn là đồ sư tử... Chúng nó cãi nhau bằng
tất cả hăng hái của tuổi trẻ . Tử Lan đứng yên nhìn mặt từng nhà hùng biện ,
rối lên vì một rừng âm thanh hỗn loạn.

Đúng là bản hòa tấu dành cho con voi . Rồi các vị học trò đáng kính của cô
cũng xệp bót con cuồng phong . Bây giờ mới nghĩ đến thực tại , chúng nó
lắm lét nhìn gương mặt nghiêm nghị của cô chủ nhiệm, im lặng . Tử Lan
nghiêm giọng:

--Các em cãi nhau xong chưa ?

Một tên lúng túng thanh minh:

--Tại chiều hôm qua em chờ hoài mà 0 thấy ai hết cô , một mình em 0 biết
chỗ lấy đũa đình, tại vì `...

Tử Lan ngắt lời :

--Thôi , các em đừng cãi nữa, bây giờ đi kiếm là dừa cho cô.

Chúng nó dạ rần lên , rồi hăm hở kéo đi , ra đến cổng, một tên quay lại , gãi
gãi đầu :

- Dạ , nhưng mà... kiếm ở đâu cô . tụi em 0 biết chỗ ạ.

Tử Lan dờ khóc , dờ cười :

--Vậy sao em bảo với cô là nhà em có ?

- Dạ , nhưng mà nhà đó là nhà ngoại em , bây giờ em 0 dám vô nhà ngoại
em nữa.

--Sao vậy ?

- Dạ , tại hôm đó em uống rượu , bị bà ngoại mắng... Dạ, bây giờ em 0 dám vô.

Tử Lan cố nén giận , nhìn quanh :

--Có em nào biết chỗ xin lá dừa 0 ?

- Dạ, em 0 biết cô.

--Em cũng 0 biết nữa.

Tử Lan thở dài, cô thất vọng nhìn quanh. Trong sân trường các lớp đã bắt đầu dựng trại, có lớp đã treo lều lên , chỉ còn mình khoảng đất của lớp cô là còn trống hoang, nhờ chủ nhiệm cùng lớp cũng 0 thấy tới . Tử Lan quỳnh quáng thật sự.

Một tên học trò đi ngang qua chỗ Lan đứng lại :

--Lớp cô chưa dựng trại hả cô ?

Tử Lan nhìn mặt cậu bé , thấy rất quen, nhưng cô đang rối trí nên 0 nhớ nổi .

Cô lắc đầu, cậu ta ngạc nhiên :

--Sao vậy cô ?

--À, cô chưa tìm được lá dừa.

Cậu bé hăng hái:

- Dạ , để em đi kiếm cho cô.

Rồi quay qua bọn con trai đứng lơ ngơ, cậu ta ngoắt tay :

- Đi theo tao.

--Rồi , đi , đi... hoan hô... Ô...

Cả đám kéo theo tên học trò, chẳng mấy chốc, chúng nó lẫn mất vào đám đông đang láo nháo dựng trại.

Lát sau , vài tên kéo về hai tàu lá dừa, cười hí hửng.

Tử Lan ngạc nhiên:

--Các em tìm ở đâu nhanh vậy ?

- Dạ , đi “chôm” đó cô , “chôm” của lớp 12.

Tử Lan tròn xoe mắt , chưa kịp trả lời , thì hai , ba đứa khác lục tục về, mỗi đứa kéo lê vài cây đũa đình :

--Còn các em, em lấy thứ này ở đâu ?

- Dạ, em “chôm” , “chôm” ở lớp đằng kia đó cô !

--Các em làm cách nào lấy được ?

- Dạ, cái anh gì hồi nãy chôm giùm , quăng ra cho tụi em, tụi em kéo về.

Tử Lan thở dài , lắc đầu . Vừa lo, vừa buồn cười, cô chưa biết xử trí ra sao thì tên học trò lúc nãy chạy ào đến, trên vai là mớ đũa đình kéo lê dưới đất .

Hai tên con trai khác đuổi theo :

--Ê, ê , đồ ăn cắp !

Chúng nó nhào đến Tử Lan :

--Cô, thằng này ăn cắp của lớp em đó cô !

--Sao mày biết tao ăn cắp , bộ lá này của mày đó hả ?

--Chứ gì nữa ?

--Mày cần cứ vào đâu mà nói của mày , bộ chỉ mình lớp mày là có lá thôi hả ?

--Tao 0 biết , tao thấy rõ ràng mày kéo chồng đủng đỉnh của lớp tao , ê trả đây ?

Tử Lan rồi trí nhìn chúng nó giằng co mấy cây đủng đỉnh . Đám con trai lớp cô đang ủa lại . Một đầu cả chục tên , đầu kia chỉ được hai đứa . Hai bên bặm môi, phùng má cố giành cho được nhánh lá, có lẽ vì tự ái hơn là vì cần nó . Tử Lan dịu dàng :

--Thôi nào , các em buông ra, các em nghe cô nói 0 ?

Tụi con trai buông cây đủng đỉnh , Tử Lan nhỏ nhẹ :

--Cái này của lớp em thì em cứ mang về , nhưng nếu lớp các em đủ rồi thì cho cô xin , vì lớp cô 0 có nhánh nào cả.

Hai tên học trò bỗng buông cây đủng đỉnh , hăm hở :

- Đạ , thôi , cô cứ lấy đi cô , em cho cô luôn.

Tử Lan mỉm cười :

--Cô cảm ơn em.

- Đạ.

--Cô cần nữa 0 cô ?

Đám con gái lớp Tử Lan nhao nhao lên :

--Cần cô , xin thêm đi cô.

Tử Lan khoát tay , hướng về phía hai tên học trò :

--Nếu các em tìm được thì cô xin thêm.

Thế là vài phút sau, Tử Lan đã có tạm lá dừa và đủng đỉnh để trang trí.

Và tên học trò có sáng kiến “chôm chĩa “ lúc này , giờ hăng hái ở lại lớp Tử Lan phụ dựng trại . Cậu bé hò hét ra lệnh cho đứa này đào cọc, đứa kia chặt lá... bọn con trai lớp 10 ngoan ngoãn làm theo , chúng nó la hét í ới.

Suốt cả ngày , chú học trò kia lại ở hẳn trong trại lớp 10A , cùng ăn , cùng sinh hoạt như ở lớp mình . Tử Lan thấy lạ, nhưng cô bận rộn quá nên 0 hỏi chú ta lớp nao.

Khuya , cô trốn đám học trò , ngồi một mình dưới gốc cây cuối sân . Cậu bé lạ lùng kia tìm cô lúc nào đấy , đứng lóng ngóng bên cô . Tử Lan ngẩng lên:

--À , ra là em , em đi đâu vậy ?

- Đạ, em tìm cô.

--Vậy à ? Cô nhích ra đầu băng đá – em ngồi xuống đi.

Cậu bé ngồi xuống , tự tốn móc trong túi ra một. điều thuốc , châm lửa , chậm rãi nhả khói . Tử Lan quan sát chú ta, cảm thấy ngộ nghĩnh buồn cười . Tất nhiên trông chú bé cũng ra dáng người lớn lắm , nhưng rõ ràng là chú ta phải huy động tinh thần để có được dáng điệu đó.

--Em cũng biết hút thuốc à , em tên gì nhỉ ?

- Dạ , tên Thuyền.

--Lớp nào ?

- Dạ lớp 12 , vậy là cô 0 nhớ em ?

--À, cô thấy em quen quen.

--Hôm ấy cô có dự buổi sinh hoạt văn học ở lớp em, lúc đó em điều khiển chương trình.

--Cô nhớ ra rồi , em đã yêu cầu cô hát đúng không ?

- Dạ.

Tử Lan nhớ ra cái điều ngạc nhiên :

--Em có bạn thân ở lớp cô hả Thuyền , sao cô thấy suốt ngày nay em 0 về lớp ?

- Dạ , em thích lớp cô hơn, vì... vì có cô.

Tử Lan ngạc nhiên im lặng . Cô nhớ ra rồi . Thuyền là chú học trò hay ngồi ở quán nước sau hội trường. Nhiều lần Tử Lan mở hé cửa sổ ra mua nước , cô thấy cậu ngồi sát góc tường, đối diện cửa sổ , nhìn cô chăm chăm , rồi gật đầu chào . Lúc đầu Tử Lan cứ nghĩ đó là chú học trò lớp cô chủ nhiệm . Nhưng sau cô biết 0 phải , học trò lớp 10 không ai lớn như thế . Dần dần cô quên đi.

Có vài lần thấy chú nhìn cô như triu mến , Tử Lan cảm động ngoắc chú ta lại gần, rồi thò tay qua cửa sổ cho chú nắm kẹo, có khi là mấy trái chôm chôm. Chú bé nhận nhưng hình như hơi bất mãn . Nhớ lại , Tử Lan thấy buồn cười . Chú học trò bỗng lên tiếng :

--Chùng nào cô về trường hả cô ?

--Khoảng hai tuần nữa.

bỗng chú ta chép miệng :

--Mấy cô về trường rồi , buồn lắm !

Tử Lan cười, 0 trả lời . Cô nhìn cậu học trò trước mặt , 0 hiểu vì sao cậu bé quuyến luyến cô như vậy . Cô đâu có chủ nhiệm lớp 12 , thậm chí 0 hề đứng lớp . Và cô hiểu rằng, khi cô về trường rồi , mỗi lần ngồi ở quán nước sau hội trường, chú bé sẽ thấy thiếu vắng.

Tử Lan bỗng muốn làm một điều gì đó cho cậu bé . Và quả như cô nghĩ, mấy ngày sau khi cắm trại , hầu như trưa nào tan học , cậu học trò lớp 12 cũng ngồi nán lại quán nước, những lúc như vậy , Tử Lan hay mở cửa sổ ra , cho chú ta kẹo, cười triu mến với chú ta . Cô thấy vui vui.

Cái đêm cuối cùng ở trường, đám học trò kéo đến tìm Tử Lan tấp nập, cô ngồi dưới cột cờ , nói chuyện thật lâu với chúng nó . Và chú học trò tên Thuyền đạp xe suốt ba cây số chỉ để ngồi lẳng lẳng bên Tử Lan, nghe cô nói chuyện với đám học trò lớp 10 . Chú ta chờ đến khi bọn nhí ra về, mới chìa ra một quyển sổ :

--Em tặng cô , mai một về trường cô viết thư cho em nghe cô !

Tử Lan cảm động gật đầu :

--Cô hứa.

Tiến chân cậu bé ra cổng, đứng bên bờ sông lộng gió ,dưới ánh đèn , nhìn dáng cậu bé ra về một mình , Tử Lan thấy tội nghiệp , có lẽ cô sẽ khó quên buổi tối này.

Trời về khuya , sân trường bắt đầu vắng, các học trò lớp khác cũng ra về .

Ngoài sân chỉ còn lác đác vài người.

Khi Tử Lan quay vào . Cô gặp thầy Vinh ở cổng:

--Tôi chờ Tử Lan từ nãy giờ.

--Có chuyện gì 0 thầy ?

--Cũng 0 có gì.

Vinh đứng thọc tay vào túi quần, hất hất mấy viên đá dưới chân:

--Tôi muốn là người cuối cùng đến tiễn Lan , hy vọng Lan nhớ cái gì thuộc về phần cuối hơn.

Tử Lan 0 trả lời , cô đứng tựa vào tường. Tay vẫn ôm quyển sổ . Vinh nhìn Tử Lan một cái , rồi rút một cái hộp trong túi ra:

--Tặng Lan làm kỷ niệm.

- Dạ , em cảm ơn thầy.

--Tôi 0 thích nghe Lan cảm ơn.

Tử Lan cảm thấy ngượng, đáng lẽ cô sẽ có một món quà tặng Vinh, nhưng cô 0 biết phải tặng món gì cả . Tại vì Hải Trâm 0 cho, Trâm bảo 0 muốn Tử Lan dính líu gì đến thầy Vinh cả , thế là thôi.

Bây giờ nhận quà ngược lại , cô thấy ngượng, nhỏ Trâm này hay xúi giục cô làm bậy lắm, vậy mà cô vẫn nghe . Bây giờ mới thấy hối hận.

Vinh vẫn nhìn Tử Lan , chàng hiểu thái độ ngượng ngập của cô theo nghĩa khác và thấy hăm hở :

--Mai một tôi qua trường thăm , Lan có tiếp tôi không ?

- Dạ tiếp . Nhưng em sợ... dạ , lúc đó em bận học thi, chắc là...

Vinh ngắt lời :

--Nếyy vậy thì tôi 0 dám phiền Lan, nhưng Lan cho phép tôi xuống nhà chứ ?

Tử Lan khó mà từ chối cách nói khiêm tốn của Vinh, cô dạ nhỏ . Vinh nói tiếp :

--Lan thực tập ở đây hai tháng . Vậy mà chúng ta vẫn 0 có dịp gặp riêng với nhau , tiếc thật!

- Dạ.

--Mấy tháng ở đây tôi có làm gì cho Lan buồn 0 ?

- Dạ , không.

--Lan nghĩ gì về tôi vậy ?

- Dạ... em 0 nghĩ gì hết.

--Tôi không tin, hình như Lan 0 thích tôi phải 0 ?

- Dạ đâu có.

--Về trường rồi Lan viết thư cho tôi nhé.

- Đa.

Tử Lan nhìn quanh , sân trường đã hoàn toàn vắng . Vinh vẫn đứng đó như chưa muốn về, cô rầu rĩ nhìn đồng hồ đã một giờ ! Ngay lúc đó, có tiếng của Trâm :

--Lan ơi !

--Ôi !

--Lan ở đâu ?

- Đây nè !

Hài Trâm đi ra thấy Vinh , cô cười tỉnh bơ :

--Xin lỗi , em làm phiền thầy . Lan 0 mệt hả ? Giờ này mà chưa đi ngủ , khuya lắm rồi đó.

Vinh miễn cưỡng :

--Thôi , tôi về , mai một lan nhớ viết thư cho tôi nhé !

- Đa.

Vinh đi rồi , Hài Trâm cười khúc khích:

--Vớ ông Vinh, phải chơi cú này mới đúng.

Tử Lan lườm Hài Trâm :

--Ác quá !

Chứ mình mà 0 ra là cho Lan đứng tới sáng . Lan cái gì cũng sợ mất lịch sự nên cái gì cũng 0 dám . Để thiên hạ làm gì mình cũng ráng chịu , bực Lan quá.

Tụi mình ra bờ sông ngồi chơi Trâm :

--Chi vậy ?

Chỉ còn đêm cuối , mình muốn nhìn dòng sông lần cuối mà.

Tử Lan vẫn lẳng mạn . Đi ngủ giùm cho mình đi nếu không là khỏi về đó .

Rồi cô kéo Tử Lan vào phòng . Tử Lan miễn cưỡng đi vô .

Chương 13

Cánh cửa phòng sáu đóng kín . Trong phòng vẳng ra những tiếng tranh luận sôi nổi . Bỗng có tiếng gõ cửa thật mạnh, gần như chủ nhân của tiếng gõ ấy muốn đập rầm cánh cửa mà xông vào phòng . Hồng Chi bước ra, trước mặt cô là một phụ nữ với nét mặt hầm hầm . Hồng Chi lịch sự :

- Xin lỗi, chị tìm ai ?

- Phòng này là phòng Tử Lan phải không ? Có nó ở đây không ?

Hồng Chi thoáng cau mày :

- Có, chị chờ một tí . Cô quay vào - Lan, có ai tìm kìa !

Tử Lan đi ra, đứng ở ngưỡng cửa, cô giật mình, rồi cô lấy lại vẻ bình thản :

- Chị Hằng phải không ? Chị vào chơi.

Cô mở rộng cửa, đi vào . Mỹ Hằng theo sau Tử Lan . Khuôn mặt vẫn chẳng cười mở hơn.

Tử Lan kéo ghế :

- Chị Hằng ngồi chơi.

Mỹ Hằng ngồi xuống, lăm lăm quan sát trong phòng . Các cô gái cũng nhìn lại, tò mò.

Thấy Mỹ Hằng cứ im lặng, không khí thật nặng nề, Tử Lan mở lời :

- Chị Hằng tìm em có việc gì không ?

- Anh Nguyên đâu ?

Câu hỏi tung ra làm Tử Lan kinh ngạc, cô lúng túng :

- Ô... em không biết, sao chị hỏi em như vậy, sao tự nhiên chị nghĩ...

Cô im bật, bối rối trước cái nhìn tóe lửa của đối thủ, Mỹ Hằng gằn giọng :

- Sao tự nhiên câm hòng vậy ? Sợ hả ? Mà giấu anh Nguyên ở đâu ? Mấy ngày nay đêm nào anh cũng không về nhà, tao thừa biết ông ấy vô đây mà . Hừ, trốn nhanh quá ha.

Tử Lan lấp bắp :

- Không có... không hề có tới đây, em nói thật, anh Nguyên không tới đây lần nào cả, em...

- Thôi câm hòng đi . Nè, giấu anh Nguyên ở đâu mà không dám nói, đồ hèn, hèn cả lũ.

Mọi người trong phòng cau mày, ngạc nhiên lẫn bất mãn trước thái độ thô bạo của Mỹ Hằng.

Hài Trâm nóng mũi xen vào :

- Chị này kỳ vậy ? Tự nhiên tới đây mắng người ta, chị có bình thường

không đó ?

Mỹ Hằng quay phắt sang Hải Trâm :

- Chuyện của người khác, ai cho mày xen vào vậy ? Đồ nhiều chuyện ?

Hải Trâm nổi nóng :

- Chị nói ai nhiều chuyện ? Người gì vô duyên, ghen bóng, ghen gió, ăn nói vô tổ chức, thất học.

Mắt Mỹ Hằng long lên sòng sọc :

- Mày nói ai ghen bóng, ghen gió, ai ăn nói vô tổ chức . Cái thứ giựt chồng người khác không biết mắc cỡ.

- Chị mắc cỡ thì có, chị hồ đồ quá, ai giựt chồng chị vậy ?

Tử Lan kinh ngạc nhìn hai người đối đáp nhau . Tay chân cô run lên, sợ hãi, cô cố thanh minh với Mỹ Hằng.

- Lâu lắm rồi anh Nguyên không có đến đây . Giữa tụi em không còn gì hết, chị tin em đi.

Tiếng "tụi em" Tử Lan vừa thốt ra làm Mỹ Hằng điên tiết, nàng có cảm tưởng Tử Lan muốn phô trương mối quan hệ với Vũ Nguyên để khiêu khích nàng . Mỹ Hằng nghiêng răng :

- Mày còn dám mở miệng "tụi em" với tao hả ? Con dĩ khôn nạn, tối nay tao không nhin mày nữa đâu.

Nàng đứng bật dậy, xấn tới . Tử Lan mở to mắt, lùi về phía cửa sổ, mọi người trong phòng nhón nháo lên, sẵn sàng can thiệp . Hải Trâm quát mắt :

- Chị định làm gì nó vậy ? Hăm dọa hả ? Có ngon đánh nó thử coi, cho chị biết, tụi này sẽ không để chị yên đâu, chị tưởng chị có quyền làm gì cũng được hả . Nói thật nghe, Tử Lan nó không đánh chị thì thôi chứ, chị mới là đồ cướp giật . Xí, bỏ tiền ra cướp người yêu của người ta, nhục quá !

Mỹ Hằng sùng sộ :

- Ai cướp giật người yêu, mày nói lại xem ?

- Chị đấy . Ai quen với anh Nguyên trước . Xí, không biết mắc cỡ, người ta đang quen nhau, tự nhiên nhảy vào phá đám, nói thẳng với chị nhé, anh Nguyên cưới chị để lợi dụng đó !

- Trâm !

Tử Lan kéo tay Hải Trâm can thiệp . Mỹ Hằng mặt xanh như chàm đỏ . Và trong cơn điên giận, nàng gào lên :

- Tụi mày là quân mất dạy . Giựt chồng người ta còn ăn ngang nói ngược . Đồ khôn nạn, đồ mất dạy.

Hải Trâm bình tĩnh đỡ đòn :

- So với sự mất dạy của bọn này, chị còn hơn gấp trăm lần, có lẽ phải học lại chị mới được.

Bị khích động bởi sự thù ghét, cô lại trề môi nói thêm :

- Chắc bị chồng bỏ bê nên tức chứ gì ? Đấy, tìm mọi cách để cướp được anh

Nguyên mà có giữ được đâu . Cô dài giọng - Rõ xấu hổ !

Mỹ Hằng như chiếc lò xo, lao đến Hải Trâm, mọi người trong phòng hoảng hốt cản lại . Tử Lan sợ đến tái mặt . Hải Trâm tức run lên :

- Cái gì ? Chị muốn đánh tôi hả ? Ngon đánh thử xem, cho chị biết, tôi không hiền như Tử Lan đâu !

Hồng Chi nhỏ nhẹ :

- Chị Hằng đừng làm ồn như vậy, kỳ lắm . Bảo đảm với chị là anh Nguyên không hề đến đây . Tử Lan nó không làm gì bậy đâu . Tội này nói thật đó !

Mỹ Hằng hất tay Hồng Chi ra :

- Đẹp đi, tao không thèm nghe bọn mày đâu . Cũng một lũ bao che nhau thôi chứ tốt đẹp gì !

Mỹ Hằng bất thần nhào tới Hải Trâm . "Bốp" . Cái tát bất ngờ làm Hải Trâm không kịp trở tay . Cô thấy choáng váng . Mỹ Hằng như đang trong cơn điên, nhào tới túm lấy Tử Lan, cào xé toi bời . Hải Trâm như choàng tỉnh, cô giúp Hồng Chi và Hoài Khanh kéo Mỹ Hằng ra . Bích Ty lấp bắp :

- Trời ơi, chị này dữ quá, dữ như sư tử Hà Đông !

Bị những cánh tay mạnh mẽ kéo ra, Mỹ Hằng cố vùng vẫy, nhưng vô ích .

Hải Trâm xô mạnh một cái, Hằng ngã nhào xuống giường, đầu tóc rối tung.

Hải Trâm hét lên :

- Chị rút ra khỏi phòng tôi ngay !

Mỹ Hằng trừng mắt nhìn Hải Trâm :

- Tao chưa nói tới mày nhé, con đi !

Hải Trâm quát mắt :

- Chị nói ai thế ?

Cô xô Mỹ Hằng ra ngoài, đóng mạnh cánh cửa . Mỹ Hằng không làm gì được, chỉ đành nói với vào trong :

- Tao sẽ còn trở lại đây, tội bây chống mắt lên xem tao làm gì cho biết.

Mỹ Hằng đứng léo nhéo một lát, rồi hậm hực ra về.

Tử Lan ngồi trong góc giường, khóc tức tưởi . Hồng Chi và Hoài Khanh ngồi bên cạnh an ủi . Hải Trâm bức tức :

- Bà Hằng này thấy ghét thật . Lúc nãy mình muốn tát cho bà ấy vài cái quá.

Hoài Khanh chen vào :

- Người gì mà hồ đồ quá . Lẽ ra bà ta phải hỏi trước sau chứ . Chưa có bằng chứng gì mà dám đánh người ta.

Mỹ Ngân chột phá lên cười :

- Úa, mà bà ấy ghen với Tử Lan hay Hải Trâm nhỉ ? Tự nhiên Hải Trâm cũng bị đòn, tếu quá.

Cả phòng vô tình, cùng bật cười theo . Hải Trâm xoa mặt :

- Hôm nay mình xui thật, đang không bị đánh ghen, ôi oan quá đổi !

Rồi quay sang Tử Lan vẫn khóc tức tưởi, cô gắt :

- Tại Lan hiền nên bà ta mới lên mặt đó . Gặp mình là mình mắng xối xả vào mặt bà ấy rồi, ở đó mà đi phân trần, Lan thấy bà ta có thèm nghe không ?
Nghe bà ta mắng nhiếc Lan mình tức muốn chết được.

Tử Lan vẫn khóc . Hồng Chi dỗ dành :

- Đừng buồn nữa Lan.

Hoài Khanh đi tới đi lui như suy nghĩ, rồi ngồi xuống :

- Theo mình thì Lan nên gọi anh Nguyên tới nói cho anh ấy biết để anh ấy can thiệp . Chứ im lặng như Lan bà ấy không hiểu, mình sợ xảy ra nhiều chuyện không hay nữa.

Bích Ty đồng tình :

- Đúng, phải nói cho anh Nguyên trùng trị con mụ sư tử này mới được !

Tử Lan lắc đầu :

- Mình không thể gặp anh Nguyên được đâu.

Hải Trâm sốt sắng :

- Để mình, mình nhờ anh Hải tới cơ quan tìm anh Nguyên nói hết . Đúng rồi, thế nào anh Nguyên cũng cho bà ta một trận nên thân.

Mỹ Ngân hoài nghi :

- Biết có trị nổi không ? Mình thấy bà ta dữ quá.

- Nếu không trị được thì anh Nguyên cũng phải can thiệp chứ . Để vợ lộng hành như vậy đâu có được.

Hồng Chi suy đoán :

- Hay người này chắc chẳng hạnh phúc gì đâu, kiểu này chắc anh Nguyên đi suốt ngày nên bà Hằng nghi ngờ rồi mới ghen, bà ta không quản lý nổi ông chồng nên đoán mò ông ấy đến đây.

Tử Lan không trả lời, cô lau mặt, đôi mắt đỏ hoe . Được nước mắt xoa dịu nỗi khổ, cô trở lại trầm tĩnh hơn.

Suốt cả buổi chiều, Tử Lan nằm queo trên giường, mắt khép lại, nhưng cô không ngủ, những ý nghĩ quay cuồng trong đầu.

Có lẽ Hồng Chi nói đúng . Sự hững hờ của Vũ Nguyên làm Mỹ Hằng ghen điên cuồng . Có nghĩa là họ không có hạnh phúc . Có nghĩa là Vũ Nguyên không hề yêu thương vợ . Giờ thì cảm giác hận thù không còn nữa, cô lại thấy trận đánh ghen vừa rồi mang lại cho cô sự thanh thản . Khuôn mặt cô đau rát, nhưng cái đau ấy đem lại cho cô cảm giác chiến thắng.

"Mình ác quá, vui trên sự đổ vỡ của người khác là vô lương tâm . Nhưng mình không thể không thấy vui" . Tử Lan nghĩ thầm, cô ru mình trong niềm an ủi mông mênh.

Lần đầu tiên Tử Lan không còn cảm thấy hận ghét Mỹ Hằng nữa, thái độ thô lỗ của Hằng làm cô thấy có chút xem thường, thương hại . Tử Lan hiểu rằng Vũ Nguyên khó mà yêu được một phụ nữ tầm thường như vậy.

Nhưng những ý nghĩ thực tại kéo cô ra khỏi chút hạnh phúc mong manh . Tử

Lan hiểu rằng bao giờ cô cũng là người đứng ngoài lề cuộc đời Vũ Nguyên . Vậy thì hạnh phúc ở đâu ? Còn gì mà ảo tưởng ? Cô cảm thấy mình ăn cắp hạnh phúc của Mỹ Hằng hơn là chiến thắng . Nỗi chán chường lại xâm chiếm tâm hồn cô.

oOo

Tử Lan bắt đầu lao vào bài vở, trong khoa đã có dự luận rằng cô sẽ được giữ lại trường . Cô hiểu rằng kỳ thi tốt nghiệp sẽ quyết định tương lai đời mình . Nhưng điều đó chẳng còn nghĩa lý nữa . Cô cần học để chạy trốn nỗi buồn hơn là vì muốn được vinh quang . Ở lại trường là tiếp tục sống cùng thành phố với Vũ Nguyên, tiếp tục sống với dấu ấn của mối tình nghiệt ngã . Thôi . Đủ lắm rồi !

Buổi tối cô chuẩn bị đi học, nhưng lại có khách . Một người khách làm cô kinh ngạc, xúc động.

Chàng đứng trước cửa phòng, thái độ e ngại :

- Em định đi học phải không ?

Tử Lan cố trấn tĩnh, đáp khẽ :

- Lúc này em học thi tốt nghiệp.

- Anh biết, nhưng em dành cho anh tối hôm nay được không ?

Thấy Tử Lan im lặng, mím môi, Vũ Nguyên thở dài :

- Anh biết, em không muốn tiếp anh . Nhưng anh cần phải gặp em.

- Có chuyện gì không anh ?

- Mình đi ra ngoài đi Lan.

- Không, không thể được, em không muốn vợ anh hiểu lầm thêm nữa.

Vũ Nguyên cúi đầu, vẻ đau khổ của chàng làm Tử Lan thấy tội nghiệp, cô mở rộng cửa phòng :

- Anh vào đây !

Thấy Vũ Nguyên, bạn bè trong phòng tề nhị đi nơi khác . Còn lại hai người đối diện với nhau . Họ im lặng cảm thấy một chút ngỡ ngàng.

Vũ Nguyên bước ra khép cửa, chàng đứng yên nhìn quanh xúc động . Tử Lan tự nhiên rung rung nước mắt . Hơn một năm trước và cũng trong căn phòng này, cô và Vũ Nguyên còn thủ thỉ với nhau những tình cảm yêu thương . Còn được là của nhau... Bây giờ mọi vật vẫn như vậy, chỉ có tình cảm của họ là thay đổi, đổ vỡ . Bây giờ giữa họ là bức tường ngăn cách . Họ không có quyền biểu lộ tình cảm của mình nữa . Càng nghĩ Tử Lan càng thấy tủi thân.

Cô nhớ lại lần gặp cuối cùng ấy, nhớ cái đêm cô khát khao dâng hiến rồi nhận cảm giác thất vọng . Hơn một năm rồi, vậy mà cứ tưởng chỉ mới hôm qua . Trong khoảng thời gian đó, Vũ Nguyên đã đón nhận vào đời người phụ nữ khác không phải là cô . Vũ Nguyên đã đưa cả hai vào cảnh gặp gỡ bề bàng thế này.

Bây giờ cô có thể làm gì khác hơn, là phải dừng dừng tiếp Vũ Nguyên như một người khách.

Tử Lan cố lấy vẻ bình thản, kéo chiếc ghế :

- Anh Nguyên ngồi chơi, anh tới có chuyện gì không ?

Vũ Nguyên ngồi đối diện với Tử Lan, nhìn cô dăm dăm :

- Mỹ Hằng đã tới đây phải không ? Cô ấy làm gì em, kể cho anh nghe đi Lan.

Tử Lan im lặng một lát :

- Vợ anh đã kể cho anh nghe rồi phải không ?

- Không, Mỹ Hằng không nói gì hết . Việt Hải đã nói với anh, em nói đi, cô ấy đánh em phải không ?

Tử Lan nói nhỏ :

- Có, chị ấy đánh em, không phải riêng em mà đánh cả Hải Trâm nữa, nhưng em không giận chị Hằng đâu.

Vũ Nguyên đau khổ nhìn Tử Lan :

- Anh làm khổ em nhiều quá, em hận anh không Lan ?

- Chuyện qua rồi, đừng nhắc nữa anh Nguyên à !

Vũ Nguyên ngồi yên lặng, hai tay ôm đầu, cử chỉ của chàng nói lên một nỗi khổ tâm giằng xé . Tử Lan lặng lẽ quan sát chàng . Trước mặt cô không còn là chàng sinh viên nghèo khổ ngày xưa . Dấu ấn của đời sống thừa thãi, hiện lên khuôn mặt đầy đặn và bộc lộ qua vẻ ngoài tinh tươm . Có lẽ Vũ Nguyên rất biết ơn Mỹ Hằng , vì nàng đã cho Vũ Nguyên những thứ đó.

Vũ Nguyên ngẩng đầu lên nói nhỏ :

- Sao em cứ im lặng với anh hoài vậy ? Chẳng lẽ bây giờ mình không còn gì để nói hết sao ?

Tử Lan hỏi lại :

- Anh đến đây chi vậy ? Có phải anh muốn an ủi em về việc làm của vợ anh không ?

- Có, nhưng đó chỉ là một lý do, còn một điều khác lớn hơn mà anh không thể nói, anh nghĩ em hiểu.

Tử Lan nhìn lảng ra ngoài :

- Bây giờ anh có vợ rồi, em nghĩ giữa chúng ta đâu có chuyện gì để nói, nhất là trong điều kiện thế này.

- Em cố tình không hiểu anh rồi, đâu phải thế này là đã hết, dù sao mình đã có một thời...

Tử Lan chận lại :

- Mình không được quyền nhắc quá khứ nữa anh Nguyên ạ . Anh đã có vợ rồi, nhớ lại chuyện cũ làm gì.

Vũ Nguyên cắn môi :

- Có vợ ? Đến bây giờ anh mới nhận ra mặt trái của nó . Lúc đó anh cứ nghĩ

mọi chuyện rồi sẽ êm đẹp . Bởi vì anh sắp đạt được điều mong muốn . Bây giờ hiểu ra thì muộn quá rồi . Giá mà ngày đó em giúp anh nhìn ra đằng sau những gì anh sẽ có.

Tử Lan cắn môi, nước mắt ngập mi :

- Anh đừng nhắc chuyện cũ nữa, và cũng đừng trách em . Lúc đó là tự anh quyết định rồi . Em không thể cứ đeo đuổi van xin anh mãi . Em nghĩ anh là con trai, anh biết anh cần cái gì, em chỉ biết chấp nhận mà thôi.

Cô lắc đầu, cố ngăn cơn xúc động :

- Anh về đi anh Nguyên, đừng ở đây lâu, lỡ chị Hằng có đến thì không hay . Nếu còn thương em thì anh hãy tránh cho em tai tiếng . Ở đây em còn thầy cô, bạn bè, nếu chuyện âm ỉ ra ngoài, làm sao em dám nhìn ai.

Vũ Nguyên lặp lại :

- Anh làm khổ em nhiều quá . Em hận anh không Lan ?

- Em chịu đựng được rồi, và cũng không trách anh bao giờ . Nếu nghĩ tới em, anh hãy để cho em yên ổn, em còn phải lo học nữa anh Nguyên .

Chương 15

Chuyện xảy ra đã gần một tuần vậy mà khi nhớ lại, Tử Lan vẫn thấy kinh hoàng . Suốt ngày cô nằm rũ trên giường . Cuộc đánh ghen dữ dội để lại trong cô sự khủng hoảng trầm trọng . Trong đời mình đây là lần đầu tiên Tử Lan đối diện với sự thô bạo . Thế giới thanh bình dịu hiền của cô bất chợt bị đổ nhào.

Có lúc nửa đêm, Tử Lan mơ thấy Mỹ Hằng với lưỡi dao nhọn trên tay, mắt long lên sòng sọc nhào về phía cô . Cô muốn bỏ chạy, muốn kêu cứu .

Nhưng mọi cử động đều tê cứng, bất lực . Thế rồi lưỡi dao sáng loáng cắm phập vào nơi nào đó trên ngực, máu tràn ướt cả áo...

Tử Lan hét lên hãi hùng, làm cả phòng đều thức dậy.

Những lúc như vậy Hải Trâm ôm chặt Tử Lan, nhẹ nhàng an ủi như dỗ dành một đứa bé . Và ở giường bên kia Hồng Chi nằm im, ứa nước mắt . Cô thương Tử Lan như thương chính cuộc đời chìm nổi của mình.

Chiều nay trời buồn tênh . Tử Lan nằm yên nhìn mây bay ngoài cửa sổ . Trời ù u lạnh . Hàng khuynh diệp ngoài sân im lìm trong ánh tà dương.

Tử Lan thở dài, buồn cho số phận nghiệt ngã.

Chợt, trên loa phát thanh của khu ký túc xá . Bản thông báo kỷ luật Tử Lan phát lên vang vang . Một lần, hai lần rồi ba lần . Tử Lan bịt tai lại, nhưng những âm thanh kinh khủng kia cứ rơi vào tai.

"Căn cứ vào nội quy ký túc xá... căn cứ theo điều thứ... nay quyết định kỷ luật sinh viên Đàm Tử Lan, khoa ngữ văn... quan hệ bất chính... gây mất trật tự trong khu nội trú... Hình thức kỷ luật... quyết định được thi hành ngày..."

Tử Lan nhắm mắt, vùi mặt trong gối . Cô cắn răng cố nén những tiếng nấc cứ muốn bật tung khỏi lồng ngực.

Nỗi đau đớn xấu hổ như nát cả trái tim.

Bản kỷ luật như bản án tử hình đối với người tử tội . Tâm hồn trinh bạch thanh cao của cô không chịu nổi đòn roi phũ phàng đó . Cô chết lặng... xấu hổ ! bẽ bàng ! nhục nhã !

Tử Lan cảm thấy một cánh tay choàng qua người, rồi giọng Hải Trâm rủ rỉ :

- Đừng buồn nữa Lan, ở đây không được thì mình ra nhà trọ, mình sẽ đi theo Lan luôn . Để mình nhờ anh Hải kiếm chỗ cho.

Tử Lan ngồi dậy, gạt nước mắt :

- Chuyện như vậy rồi làm sao mình dám vô lớp, mình xấu hổ quá rồi, không dám ra ngoài đường nữa.

Hài Trâm dịu dàng :

- Cần gì phải sợ thiên hạ, miễn mình trong sáng thì thôi, vả lại bạn bè hiểu Lan là đủ rồi.

-...

- Hơn nữa, Lan phải dậy lo học thi nữa, cứ nằm như vậy không lợi ích gì hết, ráng học rồi Lan sẽ hết buồn . Cuộc đời Lan đâu phải đã hết . Anh Nguyên chưa phải là tất cả mà, vậy thì đừng vì chuyện đã qua mà Lan để ảnh hưởng chuyện thi cử của mình.

- Mình biết.

Hài Trâm im lặng một lát, trầm ngâm :

- Học cũng là một cách trả thù nỗi khổ đó Lan, Lan phải biết cách ngẩng đầu chứ.

Tử Lan ngồi yên, đặt tay trong tay Hài Trâm . Có Trâm bên cạnh, cô cảm thấy nỗi đau như được xoa dịu phần nào.

oOo

Buổi chiều các khoa học kinh tế chính trị tập trung ở giảng đường A . Tử Lan ngồi bên Hài Trâm ở hàng ghế cuối . Cô cầm cúi ghi chép, chợt một bóng người cúi xuống, nói nhỏ :

- Tử Lan ra ngoài một chút được không, anh có chuyện cần gặp . Cô ngẩng đầu lên rồi kêu khẽ :

- Anh Vinh, anh qua lúc nào vậy ?

- Anh mới qua, Lan ra ngoài đi, anh chờ ngoài này.

Tử Lan xếp tập, nhét vào giỏ . Hài Trâm thì thảo :

- Có chuyện gì vậy ?

- Mình không biết . Nếu hết giờ mình chưa vô thì Trâm cứ về trước đi, đừng chờ mình.

Hài Trâm gật đầu không nói gì . Tử Lan đi ra ngoài, Vinh chờ cô bên hành lang :

- Anh Vinh gặp Bích Ty chưa ?

- Chưa, anh chờ Bích Ty tan học.

- Có chuyện gì vậy anh Vinh ?

- Có một người muốn gặp Lan, nhưng không tiện vào gọi nên nhờ anh . "Vũ Nguyên" ! Một ý nghĩ thoáng qua đầu . Tự nhiên Tử Lan thấy tim đập mạnh.

- Ai vậy anh Vinh ?

- Vũ Nguyên . Nguyên đang chờ Lan trên sân thượng.

- Không, anh nói anh Nguyên giùm, Lan không thể gặp như vậy được.

- Khoan đã, Lan bình tĩnh lại đi, anh thấy hình như Vũ Nguyên có chuyện gì đó cần gặp Lan . Máy hôm nay nó đón Lan ở cổng trường mà không thấy .

Sấn anh qua đây nó mới nhờ.

- Không được đâu anh Vinh, anh nói giùm Lan, bảo anh Nguyên về đi, đừng

để bạn bè Lan thấy nữa.

- Lan đừng giăng co như vậy, cứ tới gặp xem chuyện gì . Lan biết tính Vũ Nguyên mà, một khi nó muốn thì không ai cản được . Nếu không gặp ở đây nó sẽ tìm đến chỗ ở của Lan, phiền phức ra nữa . Lan nghe anh đi !

Tử Lan thở dài :

- Thôi được.

Rồi cô chậm rãi đi lên sân thượng, cố nén sự hồi hộp, sợ hãi . Vũ Nguyên đón cô bằng vẻ mặt rụt rè :

- Em đang giờ học phải không ?

- Dạ.

- Anh chỉ cần gặp em một chút thôi, mấy ngày nay đón em ở cổng trường nhưng không gặp.

Tử Lan lạnh nhạt :

- Có chuyện gì anh nói nhanh đi, em còn vào học.

- Em ngồi xuống đây đi.

Họ ngồi bên nhau dưới bức thềm . Tử Lan ý tứ giữ một khoảng cách nhất định . Thái độ xa cách của cô làm Nguyên thấy khổ tâm.

- Chuyện hôm ấy xảy ra em giận anh lắm phải không Lan ?

- Nếu anh gặp em chỉ để xin lỗi như lần trước, thì anh nên về đi anh Nguyên, em không giận anh, nhưng em không muốn có chuyện rắc rối nào khác . Bây giờ em cần ổn định tinh thần, anh hiểu chứ ?

- Anh biết . Hôm nay anh đến đây không phải để nói chuyện vớ vẩn, mà đây là chuyện quan trọng đối với hai đứa . Cho nên, em hãy nghe anh.

- Em đang nghe đây.

- Sau buổi tối hôm đó, anh thật sự không còn xem Mỹ Hằng là vợ nữa, tất cả những gì cô ta gây ra cho em, đã cắt phăng mối quan hệ cuối cùng giữa anh và cô ta . Và anh quyết định ly dị . Em nghe rõ chứ Lan ?

Mặt Tử Lan thoáng biến sắc, rồi thản nhiên :

- Em nghe.

- Cho nên, anh xin em . Hãy cố gắng chờ anh, em cứ vững lòng tin ở anh .

Một ngày không xa anh sẽ đến nhà xin cưới em . Hãy tin anh, điều gì đã nói, nhất định anh sẽ làm cho bằng được . Em tin anh không ?

Giọng Tử Lan hơi run :

- Em tin . Em biết anh có thể làm được mọi thứ . Nhưng, em không cho phép mình hy vọng vào hạnh phúc được xây dựng trên sự đổ vỡ của người khác . Anh đã lỡ đi xa rồi, đừng tìm cách quay lại đường cũ anh Nguyên ạ . Tất cả đã quá muộn rồi !

Vũ Nguyên mạnh dạn cầm tay Tử Lan, cô run lên :

- Em còn thương anh không Lan ?

Thấy Tử Lan im lặng, chàng cắn môi :

- Anh không tin em quên anh . Có một cái gì đó làm anh tin rằng em vẫn nghĩ đến anh . Em đừng tới với tình cảm khác để gạt bỏ tình yêu thật của mình Lan ạ . Rồi em sẽ khổ như anh vậy !
- Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó . Với em bây giờ, không còn gì quan trọng hơn chuyện học.
- Em muốn được giữ lại trường phải không ?
- Không, không bao giờ em muốn sống ở thành phố này nữa.

Vũ Nguyên gật đầu :

- Như vậy càng hay, ra trường rồi em cứ về nhà, và hãy chờ anh, rồi đây anh sẽ đến nhà em, lâu lắm là một năm thôi Lan . Trong thời gian đó anh cần dứt khoát với cô ta và tìm một chỗ làm khác . Anh muốn khi sống với anh, em phải được đầy đủ.

Những gì Vũ Nguyên nói đã nhen lên trong Tử Lan một niềm hy vọng, vui sướng . Nhưng lý trí không cho phép cô đón nhận điều hứa hẹn đó . Cuộc sống đã dạy Tử Lan rằng từ mơ ước đến hiện thực là một khoảng cách thật xa . Và không nên ru mình vào điều ảo tưởng . Có thể, khi chạm với thực tế phũ phàng, người ta sẽ không bị ngã quỵ.

Và trong nơi sâu thẳm của lòng, Tử Lan còn có một ý thức nhân hậu, một điều gì đó thuộc về bản ngã, cô không muốn mình là nguyên nhân nỗi bất hạnh của người phụ nữ khác, dù cô ghét người phụ nữ ấy cay đắng.

Xây dựng hay làm đổ vỡ một cuộc hôn nhân, đều là điều quan trọng của cả đời người . Chính vì vậy, cô sẽ mãi bị dằn vặt, nếu vì cô mà đời Mỹ Hằng dang dở.

Tử Lan nhìn đăm đăm vào một góc, đắm chìm trong những ý nghĩ mâu thuẫn . Cô cũng thấy Vũ Nguyên nhìn cô chăm chăm :

- Em nghĩ gì vậy ? Hình như em không tin anh ?
- Không, em tin chứ, em tin điều anh nói là suy nghĩ thành thật của anh đối với em . Nhưng anh biết không, em không cho phép em nghĩ đến nó.

Cô thở dài :

- Mình đã lỡ đi quá xa, anh đừng nghĩ đến chuyện làm đổ vỡ hạnh phúc .
Coi chừng anh sẽ mất hết.

Vũ Nguyên buồn rầu :

- Hạnh phúc của anh là em chứ không phải Mỹ Hằng . Anh không muốn lên án cô ta . Nhưng gần một năm nay, cuộc sống gia đình đối với anh thực sự là địa ngục . Anh không chịu nổi tâm hồn thô thiển của cô ấy . Nếu anh không ly dị, thì chẳng những đời anh không ra gì, mà mẹ anh cũng chịu khổ . Bây giờ em có chấp nhận anh hay không, đó là tùy em.

- Còn anh ?

- Anh sẽ giải thoát cuộc đời khỏi cuộc hôn nhân sai lầm này . Anh không thể tiếp tục sống với một người mà tâm hồn không có chút gần gũi mình.

- Nhưng ngày trước là tự anh chọn chị ấy mà ?
- Không, anh không hề chọn chính bản thân cô ta, mà chọn những cái cô ta có . Bây giờ anh không cần điều đó nữa . Ở địa vị này, anh thừa khả năng vươn lên bằng con đường khác, anh không cần ảnh hưởng của ba mẹ cô ấy nữa, bây giờ anh chỉ thấy ghê tởm, thù ghét.

- Sao anh quên ơn người đã nâng đỡ mình nhanh vậy ?

Vũ Nguyên nhếch miệng :

- Có những chuyện phức tạp nói ra em không hiểu đâu . Thực ra, lúc ấy ông ta cần có anh, ông ta cần tài năng và kiến thức của anh, cần một người phục vụ cho ông ta một cách tận tụy, vô tư nhất, và anh đã làm như vậy . Anh hận gia đình Mỹ Hằng, vì họ khinh rẽ mẹ anh, họ không cần giấu giếm điều đó . Anh không chấp nhận sự xúc phạm đó.

Tử Lan nói khẽ :

- Em không ngờ anh khổ đến vậy !

Nét mặt Vũ Nguyên trở lại vẻ bình thản :

- Đừng nhắc đến chuyện đó nữa, với anh bây giờ, chuyện kinh tế và gia đình không còn quan trọng, anh chỉ cần tình yêu của em, sự chung thủy của em .

Nếu em không nghĩ đến anh nữa, thì đó là mất mát lớn nhất trong đời anh.

Tử Lan yên lặng, như nuốt từng lời nói của chàng . Cô xúc động đến nghẹt thở . Hạnh phúc này cô đã âm thầm chờ đợi . Nỗi sung sướng quá lớn lao, đến nỗi cô không dám tin nó là thật.

Và giờ đây, những ý nghĩ đối phó dần vụt không còn nữa . Cô tin, tin tuyệt đối những điều Vũ Nguyên nói . Sau những điều đã biết về Mỹ Hằng, Tử Lan hiểu rằng không thể nào Nguyên có thể gắn bó với người phụ nữ ấy.

Vũ Nguyên nói khẽ :

- Sau những điều anh đã làm, anh phải trả một giá quá đắt, bây giờ em không cho anh một cơ hội để làm lại sao Lan ? Chỉ cần em hứa với anh một lời thôi, là em chờ đợi anh . Anh sẽ làm được mọi thứ để có em . Em hứa đi.

- Trong hoàn cảnh thế này, mọi thứ đều mong manh quá, anh muốn em hứa điều gì ?

- Em phải tin là một khi anh muốn, anh sẽ làm bằng được, và trong thời gian mình xa nhau, hãy hứa với anh là em đợi anh, đừng tìm kiếm một tình cảm nào khác . Hứa đi em.

Tử Lan gật đầu :

- Em hứa !

- Em sẽ chờ anh ?

- Em sẽ chờ !

- Có thể một năm, hay hơn gì đó, em không sợ thời gian dài chứ ?

Tử Lan trịnh trọng :

- Một khi đã đặt niềm tin vào anh, thì cả đời em vẫn chờ được, nói chi chi

một hai năm . Anh tin em đi.

Vũ Nguyên siết tay Tử Lan, khuôn mặt đầy vẻ bằng lòng :

- Anh cảm ơn em nhiều lắm, vì lời hứa của em, trở ngại mấy anh cũng vượt qua được.

Họ ngồi sát bên nhau, cùng nhìn khoảng trời bao la, họ không dám cả thở mạnh, như sợ làm tan đi giây phút thiêng liêng của lời thề ước.

Rồi Vũ Nguyên trở về thực tại, chàng nhìn đồng hồ :

- Bây giờ anh phải về !

-...

- Em nghe anh nói đây . Trong thời gian này anh không thể tìm gặp em hoài được . Cô ta theo dõi anh gắt lắm, anh không muốn gây cho em sự rắc rối nào khác nữa . Coi như mình tạm xa nhau . Khi mọi chuyện xong rồi anh sẽ đến nhà em . Đừng buồn anh nghe.

- Em không buồn đâu.

- Và không được có ý nghĩ hoang mang nghi ngờ.

- Em hứa !

- Khi nào em thi xong, anh sẽ tìm gặp em lần nữa.

Chàng nhìn về phía cầu thang, rồi quay lại, kề môi vào môi Tử Lan :

- Để những lúc xa nhau, em nhớ anh.

Tử Lan khép mắt, tâm hồn chìm vào cơn say chông chênh . Cái hôn chia tay này có cả những nỗi đắng cay đã qua, và cả điều ngọt ngào hứa hẹn ở tương lai.

Thời gian và không gian đều chìm vào hư không.

oOo

Ba tháng đi qua nhanh như khoảng khắc . Sinh viên năm thứ tư chỉ còn chờ quyết định ra trường . Đây là khoảng thời gian trăn trở nhất của họ . Hai chữ "việc làm" bây giờ là cả một vấn đề lo ngại.

Nỗi buồn chán của các sinh viên khóa trước bây giờ thực sự ám ảnh những người sắp ra trường . Ai cũng mang tâm trạng hoài nghi, lo sợ ngày dần thân vào đời . Những từ "thất nghiệp", "mất việc" trở thành ngôn ngữ phổ thông trong giới sinh viên.

Thế là người ta trăn trở, nhón nháo chạy vạy... tất cả chỉ để đạt một điều : tìm việc làm !

Sáng nay Hồng Chi đến rủ Tử Lan đi chơi . Cả hai vào trường . Ngồi trước dãy phòng đào tạo, Hồng Chi thông báo :

- Mình đăng ký đi Minh Hải rồi.

Tử Lan giật mình :

- Thật hả ? Chi không nói đùa đó chứ ?

- Mình nói thật !

- Trời ơi, Chi điên rồi, tại sao không về tỉnh mình ? Chi thừa biết Minh Hải

là nơi...

Hồng Chi tiếp lời :

- Heo hút, thiếu hụt, lạc hậu, nghèo nàn về cuộc sống tinh thần.

- Biết vậy mà Chi còn...

Hồng Chi cười thản nhiên :

- Có sao đâu.

- Chi không được liều như vậy, đừng có để đời mình đi xuống . Hồng Chi cúi xuống nhặt một chiếc lá thờ ơ vò trong tay :

- Đời mình còn gì nữa đâu mà chăm chút cho nó - Cô giơ tay lên, nheo mắt - cũng giống như chiếc lá này vậy, nát bét hết rồi.

- Đừng nghĩ vậy Chi, không được bi quan.

- Chứ cuộc đời này có gì để mình lạc quan ?

Tử Lan dịu dàng :

- Những gì đã mất, mình phải xây dựng lại chứ . Chi còn trẻ, phải phấn đấu, vượt lên số phận, đừng buông trôi rồi sau này hối hận.

Hồng Chi mím môi :

- Lan còn ảo tưởng lắm, mình thì tuyệt vọng rồi, không tin cái gì tốt đẹp hết, không còn tin gì ở cuộc đời nữa hết . Toàn một màu đen Lan hiểu không ?

Đen như mực !

Tử Lan im lặng nhìn Hồng Chi, thời gian sau này Chi đổi khác quá . Chi có vẻ bất mãn, nội loạn và cay đắng, khinh miệt mọi thứ.

Hồng Chi chột nhún vai :

- Đời mình đã lỡ rơi xuống bùn rồi, cho nó rơi luôn, vùi sâu luôn, tới đâu hay tới đó . Ăn mày là cùng, từ con điểm biến thành đũa ăn mày cũng đâu có thấp hơn.

- Hồng Chi !

Tử Lan kêu lên, trách móc . Hồng Chi cũng dịu lại :

- Mình ăn nói thô lỗ quá phải không ?

- Mình không muốn Chi cay độc như vậy . Chi đâu đến nỗi đã mất hết.

Hồng Chi thở dài :

- Mấy ngày nay mình đau khổ quá nên đâm ra quẫn trí . Lan biết không .

Lúc đăng ký đi Minh Hải rồi, mình hối hận đến quặn thắt . Mình khóc suốt đêm . Nhưng quyết định vẫn phải quyết định, không thể khác được.

- Sao vậy ? Bây giờ phân tích thử xem . Có đến nỗi để Chi phải bẽ tắc vậy không ?

- Mình đã nghĩ kỹ rồi, có lẽ con gái lấy chồng cũng chưa đến nỗi suy nghĩ như mình đâu . Bây giờ mình không còn đường trở về nhà nữa, má lớn chắc chắn sẽ không chấp nhận mình, về tỉnh chưa chắc mình có chỗ dạy . Trong khi ở Minh Hải thiếu giáo viên, cuộc sống chỉ hé cho mình một con đường, một cơ hội duy nhất . Không nắm lấy nó rồi qua đi sẽ tiếc . Thôi, chấp nhận.

- Anh Định có ý kiến gì không Chi ?
- Mình chưa nói gì hết.
- Sao Chi không bàn với anh Định ?
- Bàn để làm gì, trong khi mình muốn đi xa để trốn anh ấy.
- Chi nói vậy là sao ?
- Là cắt đứt, là "xù" nhau . Lan hiểu không ?

Tử Lan căng thẳng :

- Tại sao cắt đứt ? Chi khó hiểu quá !

Hồng Chi cố cười, Tử Lan biết Chi ráng cười để đừng khóc.

- Tại vì mình không thể mang theo quá khứ nát bét đi đến hôn nhân với anh Định . Nhục lắm, xấu hổ lắm.
- Chi đừng tự dằn vặt mình, anh Định hiểu hoàn cảnh Chi thì phải thông cảm chứ ?
- Có, anh ấy thông cảm . Nhưng mình thì không được quyền nhận sự thương hại . Lúc nào mình cũng bị mặc cảm như nhóp . Trời ! Lan không hiểu nó dày vò mình đến mức nào đâu.

Chi thì thầm :

- Thà là mất tất cả, sống cô đơn mà lương tâm đỡ dằn vặt.

Tử Lan hiểu rồi, không còn gì để ngăn cản, khuyên lơn Hồng Chi nữa .

Người trong cuộc bao giờ cũng hiểu mình cần gì, đứng ngoài làm sao xét đoán cho hết mọi nỗi trái ngang của người khác . Tội nghiệp Hồng Chi.

Tội nghiệp một thân phận sinh ra ngoài ý muốn của con người, khi đã lỡ rơi xuống vực, người ta ngày càng bị đẩy đến ngõ cùng, biết lấy ai là người nâng đỡ ?

oOo

Tử Lan nằm dài trên giường đọc sách . Hải Trâm chợt thò đầu vào :

- Lan ơi, có anh Hải tới chơi.

Tử Lan buông quyển sách đi ra cửa . Việt Hải đứng trước mặt cô, trên tay cầm bó hoa hồng . Chàng có vẻ ngượng ngập :

- Anh tặng Tử Lan... Chúc mừng Lan.

Cô ngạc nhiên :

- Chúc mừng gì vậy anh Hải ?
- Ồ... mừng là Lan được giữ lại trường.

Tử Lan cười nhẹ :

- Cám ơn anh Hải nhiều lắm, anh vào chơi !

Cô bước vào phòng, kéo chiếc ghế về phía Việt Hải . Hải Trâm đã lui đi đâu mất . Việt Hải vẫn đứng yên bên bàn :

- Lan định chừng nào về nhà ?
- Nhận quyết định xong Lan về liền.
- Anh nghe Hải Trâm nói Lan không muốn ở lại trường phải không ?

- Dạ.

Việt Hải bỗng thở nhẹ, như nhen lên một điều hy vọng . Rồi chàng nhìn Tử Lan :

- Lan làm gì vậy ?

- Dạ, đọc sách.

- Anh mời Lan đi chơi một vòng, không từ chối anh chứ ?

Như sợ Tử Lan lắc đầu, chàng nói thêm :

- Lan sắp về rồi, chắc lâu lắm mình mới gặp nhau nữa.

- Dạ, anh Hải chờ Lan một chút nhé !

Tử Lan ra nhà sau . Hải Trâm đang hí hoáy trang điểm . Thấy Tử Lan thay đồ, Hải Trâm ngạc nhiên :

- Đi đâu vậy, anh Hải về rồi hả ?

- Chưa về.

Hải Trâm bất mãn :

- Lan định bỏ anh Hải cho mình tiếp à ? Làm vậy Lan coi được hả ?

Tử Lan nhăn mặt :

- Mình đi chơi với anh ấy đấy chứ, làm như mình bất lịch sự lắm vậy.

Hải Trâm tươi ngay nét mặt . Về hải lòng, hớn hờ . Tử Lan cười khẽ một mình, giả mà cô có thể làm vui lòng Hải Trâm được, có lẽ cô đã hạnh phúc lâu rồi.

Vô tình, tối nay Việt Hải đưa Tử Lan vào một quán nước mới mở . Quán này tương đối vắng khách, nằm hơi khuất đường lớn . Hoàn toàn yên tĩnh.

Tử Lan chờ Việt Hải dựng xe, cô đứng nép một góc ngó vu vơ trong quán .

Đôi mắt cô chạm phải một ánh mắt dữ dội nhìn ra, ánh mắt của người phụ nữ ngồi trong quán, bên cạnh người đàn ông không phải là Vũ Nguyên . Tử Lan thấy ngạc nhiên vô cùng.

Họ ngồi ở một bàn sát tường, Mỹ Hằng khoanh tay tựa lưng vào thành ghế, người đàn ông có hàm râu quai nón choàng tay qua lưng ghế Mỹ Hằng, ông ta đang cúi xuống nói gì đó, một nụ cười nham nhở trên khuôn mặt . Mỹ Hằng ngồi nghe, đôi mắt vẫn không ngừng chiếu về phía Tử Lan . Vẻ mặt nàng có vẻ đắc thắng kỳ lạ, hình như nàng lấy đó làm điều khiêu khích Tử Lan . Cô thấy bỡ ngỡ.

Việt Hải cũng vừa nhận ra Mỹ Hằng, chàng thoáng ngạc nhiên, rồi tỉnh bơ như không hề biết nàng, chàng thân thiện tìm một bàn trống, ân cần kéo ghế cho Tử Lan.

Đôi mắt Tử Lan không ngừng hướng về bàn bên kia, thầm hỏi lòng người đàn ông kia là ai ? Nhìn cách họ ngồi với nhau, một đứa bé ngốc nghếch cũng phải hiểu họ là nhân tình . Nhưng lẽ nào như vậy ? Tử Lan không tin . Cô ngồi khoanh tay, lặng lẽ suy nghĩ.

Ở bàn bên kia, họ đứng dậy ra về . Tử Lan vẫn nhìn Mỹ Hằng chăm chú .

Rồi đôi mắt cô mở lớn, như thu gọn toàn bộ vóc dáng nặng nề kia vào trí nhớ, cái dáng đi nặng nề kia, chiếc áo rộng che cái bụng tròn hum húp kia, như xoáy vào tim cô một nỗi đau nhói buốt.

Cô nhắm mắt lại, nghe lòng mình thất vọng, sụp đổ ghê gớm.

Thế là hết !

Lời hứa hẹn của Vũ Nguyên hôm nào, phút chốc đã trở thành mong manh ảo tưởng.

"Hãy hứa với anh là em sẽ đợi anh, có thể thời gian là một năm, anh sẽ đến nhà xin cưới em".

Và lúc ấy cô đã nói với chàng cái điều khắc cốt ghi tâm "em sẽ chờ anh, cả đời em vẫn chờ được" bây giờ thì còn gì mà chờ đợi.

Suốt những tháng qua cô đã sống trong niềm hạnh phúc được đợi chờ hy vọng . Giờ thì tất cả vụt đổ vỡ tan tành, cô chợt muốn khóc cho nỗi thất vọng cay đắng.

"Sẽ không bao giờ Vũ Nguyên có thể bỏ rơi đứa con mình tạo ra đâu" . Tử Lan thấy mắt mình cay xè . "Nguyên ơi, anh đã nói với em điều gì và anh đã sống ra sao ? Em hận anh lắm".

Tử Lan cúi mặt nhìn ly nước, cố nén những giọt nước mắt cứ chực trào ra .

Cô không thấy đôi mắt Việt Hải nhìn hút theo bóng Mỹ Hằng, rồi quay sang cô với một vẻ đau khổ :

- Em buồn, em chưa quên được Vũ Nguyên phải không ?

Thấy Tử Lan im lặng, chàng thở dài :

- Em còn mong đợi điều gì nữa . Bao nhiêu đó chưa đủ sao ? Sau tất cả những điều xảy ra, anh nghĩ em nên quên đi.

Tử Lan ngẩng đầu lên :

- Em không nghĩ gì hết, không nhớ gì hết . Bao giờ em cũng vẫn là em.

- Không, nhìn mắt em anh biết, thấy cô ta như vậy, em bị xúc phạm lắm phải không ?

Tử Lan quay phắt lại nhìn Việt Hải :

- Em quên hết rồi, anh đừng nhắc chuyện đó nữa.

Việt Hải nhìn lảng nơi khác, nhẹ nhàng :

- Việc gì em phải dối lòng mình như vậy ?

- Chẳng qua là em không muốn nhắc chuyện cũ nữa.

- Thực ra, anh chỉ muốn giúp em quên và em biết rồi đó, bao giờ anh cũng muốn em được hạnh phúc.

Tử Lan buồn rầu :

- Cám ơn anh đã nghĩ đến em, anh tốt với em quá nên em ngại, em không xứng đáng với em đâu.

Việt Hải hỏi lại :

- Chỉ ngại thôi hả Lan ? Anh sợ nghe em nói như vậy lắm . Em chỉ có thể

nghĩ vậy thôi sao ?

Tử Lan gương cười, lắc đầu :

- Mình đừng nói chuyện này nữa anh Hải !

- Em không muốn nghe phải không ? Vậy mà bây giờ anh chỉ muốn nói chuyện đó.

-...

Việt Hải ray rứt, quậy mạnh ly nước :

- Anh thấy anh đã im lặng quá lâu rồi . Bây giờ anh không đủ kiên nhẫn nữa . Hai đứa sắp ra trường rồi, em có thể cho anh một chút hy vọng không ? Chỉ cần em hứa một lời thôi, bao lâu anh cũng chờ được.

Tử Lan vẽ nhăng nhít lên mặt bàn . Im lặng . Cô rất sợ nghe nói đến tình yêu, không phải nói một lời hứa hẹn . Tất cả sự thiêng liêng của lời hứa, cô đã nói ra một lần với Vũ Nguyên, và đã bị lừa dối . Tử Lan không muốn có bóng dáng tình yêu trong đời mình nữa.

oOo

Tử Lan ngậm muỗng kem, mắt nhìn lơ đãng ra đường . Bên cạnh cô Hoài Khanh cũng im lặng . Ngoài kia, đường phố đã bắt đầu lên đèn.

Ngày mai Hoài Khanh về nhà, tối nay là lần đi chơi cuối cùng để chia tay, bao giờ sự chia tay cũng mang đến cho người ta một nỗi buồn.

Hoài Khanh nhắc lại câu mà cô đã nói hàng chục lần :

- Mai mốt ra trường rồi, chắc mình khó quên Tử Lan lắm, không biết Lan thế nào, còn mình thì sẽ nhớ Lan hoài.

- Mình cũng vậy.

Hoài Khanh chống tay lên bàn :

- Thật khó tin đây là ngày cuối mình đi chơi với nhau, sau này chắc khó mà gặp nhau nữa . Nghĩ như vậy mình buồn kinh khủng.

- Nhưng Khanh đừng lo, khi nào đám cưới Khanh bạn bè sẽ gặp nhau thôi.

- Đợi đến đó lâu lắm.

-...

- Lúc đó Lan đã có gia đình rồi.

Tử Lan lắc đầu :

- Chuyện đó không có đâu, qua rồi.

- Chưa, nhất định là có . Rồi Lan sẽ quên anh Nguyên và sẽ có người yêu, người đó không xa lạ với Lan đâu, và người đó sẽ đem hạnh phúc đến cho Lan . Nhưng Lan sẽ trải qua một thời gian lặn lội trước khi đến với người đó . Tử Lan rùng mình . Hoài Khanh nói chuyện những việc nhất định sẽ xảy ra . Cô nhìn Hoài Khanh :

- Khanh nói thật . Lan sẽ trải qua một thời gian lao đao, và sẽ khổ tâm nữa.

- Đừng đùa Khanh, mình sợ quá.

- Mình không đùa đâu . Số Lan lặn lội lắm !

- Thế, chừng nào mình mới hết lặn độn ?
 - Khoảng 25, 26.
 - Thật chứ, đợi đến đó lâu quá, nhưng mình ráng nhớ xem Khanh nói có đúng không ?
- Hoài Khanh cười cười :
- Đâu nhớ thử xem, nghiệm trong thực tế xem có đúng không, nếu đúng thì viết thư cho mình biết.
 - Nhất định.
- Hoài Khanh cầm tay Tử Lan lên, bóp nhẹ :
- Mai mốt về nhà, không biết nhớ Lan hay Mỹ Ngân nhiều hơn . Có nhớ đến Mỹ Ngân thì chỉ buồn thêm.
 - Chắc sau này Khanh khó thương ai hơn Mỹ Ngân nhỉ ?
- Hoài Khanh nhìn Tử Lan cảnh giác :
- Lan nói "thương" theo nghĩa nào vậy ?
 - Nghĩa đen.
 - Mình không tin đâu . Nhưng nếu Lan trêu ghẹo mình cũng không buồn.
- Cả hai im lặng khá lâu . Rồi Hoài Khanh lên tiếng :
- Lan biết không, mình đợi đến ngày này lâu lắm rồi . Mình đợi đến ngày cuối trước khi ra trường, mình sẽ kể với Lan chuyện của mình, Lan có muốn nghe không ?
 - Tất nhiên là muốn . Nhưng tại sao bây giờ Khanh mới nói ?
 - Vì mình không muốn Lan hoặc bạn bè thay đổi cách nhìn về mình - cô cười khẽ - mình muốn khi Lan hiểu đúng mình thì hai đứa đã xa nhau.
- Tử Lan ngơ ngẩn :
- Hiểu đúng là sao ?
 - Là đừng nhìn mình lệch lạc nữa . Mình biết, từ đó tới giờ bạn bè chỉ toàn xem mình như con trai, thậm chí nghĩ mình "pê đê", cả Lan cũng vậy, đúng không ?
- Tử Lan lúng túng :
- À, có, nhưng chỉ một phần thôi, đùa thôi !
 - Mình nhớ có lần đi chơi ở bãi cát Lan nhớ không, mình đọc thơ cho Lan nghe, thế rồi Lan an ủi mình rằng quên Mỹ Ngân đi . Mình biết Lan tưởng mình làm thơ thất tình Mỹ Ngân, mình đâu có bệnh hoạn đến vậy .

Chương 16

- Vậy lúc đó Khanh viết cho vui thôi hả ? Mình không tin, vì mình nghĩ, không ở tâm trạng đó thì không thể viết được như vậy.
- Có , mình có thất tình, đến bây giờ vẫn vậy nhưng không phải Mỹ Ngân, mà vì...
- Vì ai ? Khanh ? Tử Lan nôn nóng cướp lời Hoài Khanh buông thõng:
- Vì anh Quân ?
- Tử Lan tròn xoe mắt nhìn Hoài Khanh cô có nghe lầm không ?
- Chẳng lẽ.... Khanh yêu anh Quang ?
- Xấu xa quá Lan nhi?
- Không không xấu, nhưng.... hai người đó có biết không ?
- KHÔNG, không hề . Lan là người duy nhất biết.
- Trời , mình không ngờ.... Thấy Khanh có vẻ ghét anh Quang quá Hoài Khanh buồn buồn - Không làm như vậy thì mình phải thái độ nào bây giờ ? Mình không thể bình thường với anh ấy được . Lan biết không, lúc nào mình cũng sợ bị mọi người biết . Thế là mình ra mặt chống đối anh ấy để giữ kín tình cảm . Trong hai điều mình chọn bị hiểu lầm hơn.
- Nhưng Khanh yêu anh Quang khi nào ?
- Lúc tụi mình mới quen nhau . Hồi cuối năm thứ nhất mình với Mỹ Ngân hay học bên khu 3 . Anh Quang làm quen với hai đứa mình . Lúc đầu là bạn chung thôi, anh Quang chưa tỏ tình với Mỹ Ngân.
- Vậy lúc đó chơi tay ba ?
- Ừ, ban đầu vui lắm Lan , ba người đi chơi chung, nói chuyện chung. Mình với anh Quang hợp ý nhau lắm, anh ấy cũng sở thích thơ văn, mình yêu anh Quang và thơ ngây nghĩ là anh ấy cũng yêu mình . Đến khi anh Q tỏ tình với Mỹ Ngân, mình thất vọng ghê gớm . Ban đầu cứ có cảm giác bị anh Quang lừa , nhưng sau đó nhìn lại, mình biết, tại mình ảo tưởng - Vậy sao Khanh không tìm cách tránh Mỹ Ngân, cứ bám lấy Mỹ Ngân như vậy rồi chứng kiến hai người yêu nhau chịu gì nổi.
- Mình xa Mỹ Ngân không được, vì mình cũng thương Ngân, hai đứa có nhiều kỷ niệm không sao quên được . Vậy là mình cứ thân, vừa thân vừa muốn xa lánh.
- Hoài Khanh cúi mặt, lau nhanh giọt nước mắt . Tử Lan ngồi ngơ ngẩn . Lần đầu tiên cô thấy một người con trai.... không phải, lần đầu tiên cô thấy một người cong gái như Hoài Khanh khóc . Cô chỉ biết im lặng nhìn Hoài Khanh . Tội nghiệp Hoài Khanh ngẩng mặt lên.

- Mỗi lần đối diện với anh Q, mình cứ gai góc, khó chịu hoặc gây gổ, vì nếu không làm như vậy thì sẽ khóc mất Tử Lan gạt đầu thông cảm . Hoài Khanh hít mũi.

- Lan biết không, tâm hồn anh Quang đẹp lắm . Mỹ Ngân nó không hiểu hết đâu . Tính Nguyên đơn giản lắm , chỉ có mình hiểu hết cái tốt, cái xấu của anh Quang thôi.

Tử Lan yên lặng nhìn Hoài Khanh.

- Khanh có hiểu tại sao anh Quang yêu Mỹ Ngân không ? vì Nguyên xinh xắn, tràn đầy nữ tính, con trai yêu bằng con mắt nhiều hơn là bằng tâm hồn Khanh ạ ..

Con trai bao giờ cũng thích chiêm ngưỡng cái đẹp hình vóc , dù cho tâm hồn Khanh có đẹp đến đâu, cao thượng đến đâu, nhưng Khanh thiếu vẻ mỹ miều con gái thì con trai cũng ít để ý ..

Con trai tầm thường, nông cạn lắm Họ không đủ kiên nhẫn khám phá vẻ đẹp nội tâm, hoặc có nhìn thấy chẳng nữa, họ chỉ có thể cảm phục bản lý trí .

Trái tim con trai chỉ rung động trước vẻ đẹp.

Cho nên Tử Lan đứng ngạc nhiên vì sao mình bại trận trước thử thách tình yêu.

Tử Lan dịu dàng :

- Có khi nào Khanh tự hỏi vì sao anh Quang yêu Mỹ Ngân , trong khi tâm hồn anh ấy hoà hợp với Khanh không ?

- Có chứ, mình hiểu thâm thía , tại mình không có gì đặc biệt, thậm chí một nét duyên dáng cũng không Hoài Khanh cười cay đắng và ngay sau đó cô lại ngẩng lên , mím môi:

- Ngay cả bạn bè cũng cho mình là con trai, huống gì là anh Quang . Cả Lan cũng vậy đúng không ?

- Ồ, mình.... cũng không hẳn là vậy !

- Đừng sợ mình buồn, cứ nói thật đi.

- Ừ, thì mình nói thật, tại mình thấy Khanh có nhiều cái mạnh dạn xông xáo của con trai.... với lại.... Khanh hay nựng nịu bạn bè cho nên...

- Cho nên ai cũng nói mình là con trai ?

- Ừ - Lan biết không có mẹ, mình bao giờ cũng thêm được âu yếm, vuốt ve, mình cũng thể hiện tình cảm như vậy, nhiều lúc giận sao bạn bè cứ hiểu lầm cử chỉ của mình - cô thở dài:

nhưng thanh minh cũng không ích gì, đành vậy !

Tử Lan im lặng nhìn Hoài Khanh . Cô đang hồi hận, tại sao bao nhiêu năm gần gũi cô chẳng hiểu tí gì về Hoài Khanh vậy ? Nếu biết Khanh mang một nỗi thất tình cay đắng có lẽ Tử Lan đã cư xử với Khanh khác hơn . Bây giờ sắp xa nhau rồi, muốn sửa đổi đền bù cũng đã muộn Tử Lan bóp nhẹ tay Hoài Khanh, như một lời xin lỗi.

Mai nay ra trường, bạn bè đi mỗi ngã, rồi mỗi người sẽ chìm vào dòng đời mênh mông tấp nập . Thỉnh thoảng nhớ về những ngày tháng sinh viên, Tử Lan sẽ nhớ đến Hoài Khanh, nhớ về một tâm sự nên thơ mà đầy nước mắt ru buồn Chiều xuống mà Hải Trâm vẫn còn ngủ say . Tử Lan đi thơ thẩn một mình trong sân . Cô quyết định xong bạn bè đều về quê, chỉ còn cô và Hải Trâm trong căn nhà trọ vắng lặng Tử Lan thay đồ, một mình đi vào trường . cô không biết mình cần gì, chỉ có cảm giác buồn buồn, nấn ná đi nhật tìm kỷ niệm Khuôn viên trường đại học lặng trang, đã lâu ba tầng không một bóng người . Buổi chiều trời dịu hiu như gợi thêm nỗi buồn trong tâm hồn trống trải, tL đi lang thang qua các dãy hành lang hun hút.

Cô đứng tần ngần ở chân cầu thang . Nơi đây đã có lần cô đợi Vũ Nguyên, và bị chàng xua đuổi lạnh lùng để hẹn hò với Mai Châu.

cô cười buồn , rồi lặng lẽ vào giảng đường Những dãy ghế nằm im lìm trong ánh sáng mờ mờ . Tử Lan ngồi vào chiếc ghế cuối phòng, cô nhắm mắt, hình ảnh những buổi học tập trung vui nhộn như còn vương vất đâu đây . Cô có cảm tưởng mở mắt ra là thấy lại những gương mặt vui vẻ, những giảng người tấp nập tới lui tìm một chỗ ngồi Ngoài kia trời bỗng đổ mưa, Tử Lan chống cằm đắm đắm nhìn màn nước trắng xoá qua khung cửa kính, nhớ buổi chiều ngày ấy, trời cũng gia+ng mưa, cô và Nguyên ngồi bên nhau, cũng ở nơi này, đã nép vào lòng chàng trong cảm giác thật bình yên . Vòng tay âu yếm của Vũ Nguyên như còn vương vất trên đôi vai, như còn mơn man hơi thở ngát ngậy mùi thuốc như còn cảm giác đắm đuối lặng chìm đôi mắt da tỉnh Cô cúi xuống thành ghế, nét khắc ngày nào vẫn in dấu đây mà.

Tên Vũ Nguyên - Tử Lan vẫn còn lồng nhau trong khung hình trái tim, nét chi hơi mờ . Cô sờ nhẹ lên mặt gỗ, một giọt nước rơi trên tay . "Vũ Nguyên ơi! năm tháng rồi sẽ qua, vết khắc này rồi sẽ bị bôi xoá, nhưng tình yêu trong tim em không biết đến bao giờ mới phai mờ" Tử Lan gạt nước mắt, đứng lên, quay người ra khỏi căn phòng vắng lặng . Chiếc bóng cô đơn của cô như càng nhỏ bé bên dãy hành lang dài i thăm thẳm Cô lặng lẽ đi về phía cuối dãy lầu hai, nơi có góc hành lang kín đáo nhìn xuống hàng cây thanh niên . Cô tựa người vào cột đá lạnh lẽo, lặng lẽ nhìn xuống khoảng sân xanh cỏ , sau cơn mưa trời càng dịu hiu . Xa xa hàng cây xanh thăm mờ mờ trong màn sương lan mờ khói . Buổi chiều vắng lặng này rồi sẽ đọng lại trong cô như một ký ức đau buồn " Bây giờ em lang thang thăm lại vùng kỷ niệm , còn anh đang làm gì hử Vũ Nguyên ? Có khi nào giữa cuộc sống bận bẻ công việc, anh dành chút thời gian quay về thăm trường cũ ? Có khi nào anh đến nơi đây, nhìn cảnh vật mà nhớ lại em, nhớ lại một thuở em đêm . TY của mình gắn liền với thời sinh viên thơ mộng mà nhiều nước mắt, kỷ niệm này rồi sẽ đi theo em suốt cuộc đời . Bởi vì mình đã cho nhau một quãng đời đẹp nhất Bóng chiều đã ngả sang màu thẫm tím . Hang` cây đứng

rủ buồn trong ánh tà dương . Có lẽ chim cũng bắt đầu tìm về tổ ấm Tử Lan quay nhìn lại lần cuối"i đây lầu ba tầng đứng trầm mặc . Cô chậm chậm đi về . Gió từ hàng dương lao xao tiễn biệt . Con đường có hàng cây vươn cành che kín bầu trời . Tử Lan đi giữa mịt mù hơi sương Những ngày này Tử Lan giam mình ở nhà với nỗi buồn chán không thể tả . Đôi lúc cô hỏi hận sao không ở lại trường, hoặc chấp nhận đi xa . Bây giờ rơi vào cảnh thất nghiệp, cô thấy chán cuộc sống lê thê của mình Mỗi liên hệ bạn bè duy nhất bây giờ chỉ còn là Hải Trâm và Việt Hải . Thỉnh thoảng họ rủ nhau đi chơi đâu đó . Đối với Tử Lan, đó là những khoảnh khắc làm cho cuộc sống sôi động lên một tí, rồi thôi Tuần trước MK rủ Hải Trâm và Tử Lan qua nhà Việt Hải chơi, đón họ là một cô gái khá đẹp, cô ta không được vồn vã lắm . Hải Trâm liền thoáng:

- Anh Hải đi đâu vậy chị ?

- Anh ấy đi công chuyện, chưa biết chừng nào về MK lắm lắm:

- Hẹn trước rồi mà còn bỏ đi, thằng này kỳ quá !

Hải Trâm hỏi thăm:

- Bác cũng không có nhà hả chị ?

Cô ta lắc đầu :

- Không, tôi trông nhà giùm - Chị Ở gần đây à - Gần - Chị tên gì vậy ?

- Lan Hải Trâm chỉ Tử Lan:

- Vậy là giống tên nhỏ này rồi - Tôi biết, chị này là Tử Lan phải không ?

Tử Lan ngạc nhiên:

- Sao chị biết ?

Cô gái buông thông - Biết chứ Hải Trâm xen vào Chị cũng tên Lan mà cái gì Lan ?

Mỹ Lan -Tên đẹp quá nhỉ?

Mỹ Hằng có vẻ chua chát:

Đẹp đâu có bằng tên Tử Lan Tử Lan đưa mắt nhìn Hải Trâm, cô cảm thấy Mỹ Hằng không ưa mình lắm , tự nhiên Tử Lan thấy mặc cảm Họ ngồi im lặng, bỗng nhiên hai bên chẳng biết nói gì . MK đứng dậy:

- Nhờ chị nhắc với Việt Hải là có Hải Trâm với Tử Lan qua chơi . Bây giờ tụi tôi về Ngay lúc đó Việt Hải đi vào, chàng mừng rỡ:

- Qua hồi nào ? Chờ tao lâu hông ?

MK nhún vai, không trả lời Hải Trâm trách móc :

- Hẹn trước rồi còn bắt khách chờ cả buổi, anh Hải này khó ưa thật - Thôi nào, anh xin lỗi - chàng quay sang Tử Lan - Lan đi xa mệt không ?

Ngồi chơi chờ anh tí nghe Họ cười đùa ríu rít với nhau, không ai để ý Mỹ Hằng đứng một góc nhà nhìn Tử Lan soi mói Việt Hải đưa cả bọn ra ngoài vườn, hái đầy một giỏ trái cây, rồi cùng ngồi dưới góc xoài chơi . Hải Trâm vừa tách vỏ trái chôm chôm, vừa nhìn Việt Hải - Mỹ Hằng là ai vậy anh ?

Việt Hải hơi lúng túng - À, một cô bạn cùng xóm, làm chung trong bệnh viện - Chắc thân với anh lắm ha?

- Dâu có, cô ấy hay qua chơi với mẹ anh . Hồi nhỏ thì thân, lớn tự

nhiên hết - Hình như cô ta không ưa tụi em, lúc nãy cứ như muốn đuổi tụi em về vậy Việt Hải tỉnh bơ -Làm gì có chuyện đó . Khách của anh mà đuổi gì - Có, rõ ràng là không muốn tụi em ở lại , đúng không Lan ?

- Mình không biết, chắc hình như vậy . Tử Lan thờ ơ trả lời Việt Hải hơi nhú mày, rồi bình thản:

-Không có đâu, chắc tại cô ấy thấy người lạ thôi Hải Trâm cũng không hỏi thêm. Hị đi về phía cuối vườn, nơi có con kênh chảy ngang . Tử Lan và Hải Trâm xắn quần lên, ngồi thả chân xuống nước, khuấy nhẹ làm mặt nước vòng lên những con sóng lăn tăn . Việt Hải & MK ngồi bên cạnh họ tần mẩn lột những trái chôm chôm phục vụ.

hai vị tiểu thư Hải Trâm ngã đầu vào vai MK, tình tứ . Tử Lan liếc qua Hải Trâm, thấy ngượng ngượng, cô khẽ néo Hải Trâm một cái , Hải Trâm la lên - Mi làm cái gì vậy ?

Việt Hải nhìn hai người, cười băng quơ . Rồi chàng rủ Tử Lan - Ở đằng kia có trồng nhiều hoa lắm . Lan có thích đi xem không ?

- Dạ thích - Cô quay sang, đi nghe.

Cô đứng lên đi chậm chậm bên Việt Hải, tay ngắt vu vơ mấy ngọn lá bên đường.

Họ dừng lại bên một cây hoa sứ . Tử Lan nhón người lên ngắt một chùm hoa gần nhất - Nhà anh Hải trồng nhiều hoa sứ quá, hình như cây này người ta gọi là sứ Tử Lan hả anh Hải ?

Việt Hải không nghe, chàng bưng lui cui ngắt một cành hoa hồng, đến trước mặt Tử Lan - Tặng Lan - Cảm ơn anh - Lan có biết hoa hồng nói lên điều gì không ?

Tử Lan cười cười, ngó lơ chỗ khác - Lan ít biết về tiếng nói của hoa lắm - Anh không tin, nói câu đó là anh biết Lan rành về hoa nhiều hơn anh - Con bướm đẹp quá anh Hải - Mặc nó - Anh Hải kỳ ghê, bộ anh ganh tị con bướm hả ?

họ cười phá lên Tử Lan chợt hướng mắt về phía nhà . Đứng bên góc nhà Mỹ Hằng đang nhìn về phía ọ . Tử Lan không cười nữa, cô chớp mắt.

Ánh mắt Việt Hải cũng vừa hướng về phía Mỹ Hằng, cô gái biến mất.

Còn lại giữa hai người là một khoảng trống bỏ ngỏ . Họ cảm thấy mất tự nhiên Việt Hải tựa người vào gốc cây sứ, khoanh tay trước ngực - Lan có nghe anh nói chuyện này không ?

- Chuyện gì anh Hải ?

Chuyện Mỹ Hằng . Đúng hơn là mối quan hệ giữa anh và Mỹ Hằng - Co cân' thiết không anh Hải ?

Không biết, nhưng anh cứ kể vậy còn quan tâm hay không là tùy Lan...

- Anh với Mỹ Hằng là bạn lúc học phổ thông . Sau đó anh vào Định còn Mỹ Hằng thì học trung học y tế . cô ấy bây giờ là y sĩ cũng làm trong khoa với anh Việt Hải ngập ngừng - Trước khi vào Định, có một khoảng thời gian anh với Mỹ Hằng rất thân nhau, anh biết cô ấy yêu anh lúc đó anh cũng thấy.... hình như có hơi yêu, hơi hơi thôi , tình cảm đó chưa đủ lớn để anh tỏ tình , rồi anh đi học thỉnh thoảng về nhà, anh cũng tới thăm Mỹ Hằng và rủ cô ấy đi chơi chuyện kéo dài khoảng hai năm . Đến lúc em vào Định năm thứ nhất, anh gặp em, thế là anh quên mất tình cảm với Mỹ Hằng.

- Chị Lan biết chuyện này không anh Hải ?

Biết, anh có kể anh muốn Mỹ Hằng quên anh đi . Nhưng cô ấy.... anh cũng không biết Mỹ Hằng nghĩ gì nữa, cô ấy hay qua chơi với mẹ anh và vẫn cư xử với anh như ngày xưa, mặc dù anh cố né tránh Tử Lan thờ dài - Tội nghiệp chị L, tự nhiên em thấy mình là người có lỗi Việt Hải trầm ngâm - Trong tình yêu, không ai có lỗi cả . Có lẽ ở góc độ nào đó, anh đã có lỗi với Mỹ Hằng nhưng suy cho cùng ai cũng phải hiểu, làm sao điều khiển được trái tim mình - Anh làm em thấy có lỗi với chị L, anh biết không, lẽ ra không nên qua đây . Sao anh không kể chuyện này với em sớm hơn ?

- Chỉ vậy Lan ?

Tử Lan thần thờ - Anh không hiểu đâu, em đã khổ vì tình cảm rồi, nên em sợ mình làm ng` khác khổ lắm - Lan !

- Anh đừng nên nghĩ đến em nữa, em nói thật đấy, em không hiểu sao mấy anh hay buông rơi cái gì mình có trong tay để rồi sau đó tiếc nuối Việt Hải bình thản - Điều đó có thể đúng với Vũ Nguyên . Nhưng với anh thì không, anh hiểu mình yêu ai . Với Mỹ Hằng, anh mến và quý cô ấy, nhưng nếu yêu được thì anh đã yêu từ lâu rồi . Vả lại, anh kể chuyện này không phai để kêu em đến gần anh hơn, mà chỉ đơn thuần là anh muốn thành thật với em Rồi chàng bước tới gần Tử Lan, cô hơi lùi ra sau:

- Anh H, đừng làm chị Mỹ Hằng buồn nữa . Bây giờ biết chuyện rồi em không thể quan hệ với anh dù là bạn bè bình thường - Tại sao ? Thế còn tình cảm, chẳng lẽ em không nghĩ chút nào về anh hay sao ?

- Em có nghĩ , nhưng em chỉ xem anh như một người bạn . Nếu anh vì em mà từ chối chị Mỹ Hằng, lương tâm em sẽ không yên ô?, anh hãy hiểu em . Và mai một anh có đến nhà em chơi, anh nên rủ chị Lan cùng đi với - Không nhất định anh không thể làm` như vậy Tử Lan thờ dài - Tùy anh Cô nhìn vào nhà, như sợ làm đau lòng cô gái ở trong đó . cô đi nhanh về phía cuối vườn . Hải Trâm và MK cũng vừa đi vào . Trâm cười hớn hơ?

- Vườn nhà anh Hải mát ghê Cô nhìn mặt Tử Lan thắc mắc - Sao Lan buồn hiu vậy ? Anh Hải có trêu ghẹo nó không đấy Việt Hải nhún vai - Anh đâu dám làm chuyện đó Hải Trâm cười cợt - Hay là nó nhớ thầy V, nó sợ đi chơi

ở nhà thầy V đợi , Tử Lan cũng thương thầy lắm đó - Im đi nhỏ khùng !
Nhưng Hải Trâm không im, nhìn nét mặt ủ dột của Tử Lan cô càng cười
hứng thú . Từ lúc đi thực tập về, Hải Trâm hay đem chuyện thầy V yêu Tử
Lan kể cho MK và Việt Hải nghe, lấy đó làm đề tài trêu hẹo Tử Lan, cô
thích nhìn vẻ mặt rầu rĩ và thấy Tử Lan buồn cười hết sức Họ đi vào nhà, Mỹ
Hằng vẫn còn ở lại nhìn dáng điệu lăm lũi của cô , Tử Lan thấy tội nghiệp ,
cô đến gần Mỹ Hằng gọi chuyện - Nhà chị Lan ở gần đây không ?

- Bên kia, cách đây 4-5 căn - Chị làm trong bv hả ?

- Phải Câu trả lời ngắn ngủi làm Tử Lan e ngại, cô không biết nói gì nữa,
chỉ đành cười khẽ - Khi nào rảnh, chị với anh Hải qua nhà Lan chơi nghe,
Lan trông chị lắm Mỹ Hằng buông thông - Đòi nào anh Hải chịu đi, nhưng
có mặt tôi ở đó chị phiền không ?

- Không , không có gì phiền ca?

cô đứng dậy nói thêm - Chị hiểu lầm rồi đó, Lan với anh Hải chỉ là bạn Mỹ
Hằng ngồi yên ngơ ngẩn Họ ra về, Việt Hải đòi đưa Tử Lan về nhà, cô từ
chối quyết liệt . Hải Trâm nhìn vẻ buồn buồn của Việt Hải , gắt Tử Lan - Nhỏ
này kỳ quá, sao không để anh Hải đưa ?

- Thôi xa lắm sợ anh Hải về không kịp - Không kịp thì tối ngủ lại nhà anh
Khanh - Cô quay lại Việt Hải - Đi anh H, đi chơi cho vui - Dĩ nhiên là anh sẽ
đi Tử Lan thở dài không phản đối nữa Lúc chia tay ở cổng, cô lườm Hải
Trâm - Trâm độc tài lắm chẳng hiểu gì cả , mai mốt T hối hận cho mà xem
Rồi cô quay vào bỏ mặc Hải Trâm ngơ ngẩn thắc mắc Tử Lan lên phòng
thấy thơ Hồng Chi trên bàn, cô để nguyên quần áo, ngồi xuống ghế mở thư,
đọc một mạch - Cô buông lá thư xuống bàn, rồi cầm lên đọc lại . Khi viết
thư này chắc Hồng Chi kóc rất nhiều . Nét chữ lem luốc như còn đọng
những giọt. nước mắt Về ngôi trường heo hút này, mình cứ đắm chìm trong
cảm giác tuyệt vọng, đôi lúc mình tự hỏi có sai lầm không khi chọn hướng
đi này ? Mình biết mình không còn lối thoát nào khác , nhưng sao vẫn hối
hận Lan ạ Mình đã tự đào hố chôn cuộc đời mình rồi Ở đây thiếu hẳn những
tiện nghi bình thường nhất , mình khô?

vì điều đó thì ít mà khổ vì để mất ty^ thì nhiều. Thời gian sau này anh Định
không còn xuống thuyết phục mình nữa . Nghèo quá, tiền đâu mà đi đường
để thăm mình , còn thư thì họa hoằn lắm mới tới tay ng` nhận, mình gửi thư
cho Lan là phải đi bộ cả cây số mới có bưu điện . Thế này chắc cuối cùng
mình thành Robinson của bạn bè mất Tử Lan ngồi yên, lặng lẽ suy nghĩ,
nghĩ về bạn bè cô thấy ngậm ngùi.

Ra trường rồi mỗi đứa mỗi ngả, đứa đã lấy chồng, đứa leo lách bán buôn,
đứa ngày yên ổn đi dạy . Còn cô ? Ra trường rồi là số 0, TY tan vỡ, công
danh mù mịt . Ước mơ bình thường là được đứng trên bục giảng thế mà vẫn
phải xem mơ ước chỉ là ước mơ +++ Sáng CN, thầy V tới thăm L, cô tiếp V

trong fòng khách lịch sự nhưng lạnh lùng , nhớ lại n~ ngày thực tập, cô không sao dập tắt được ấn tượng. không hay đối với V mà.... hình như V không nhận ra điều đó Họ ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn nhỏ . V hơi lúng túng:

- Tử Lan có rảnh không ? Mình đi chơi đi, tôi có chuyện muốn nói với Lan
Cô lắc đầu:

- Em phải coi nhà, hôm nay mẹ em đi vắng V có vẽ hài lòng hơn là thất vọng, nói vớ vẩn - Ở nhà hoài buồn không Lan ?

- Dạ em quen rồi - Nhớ tới lúc Lan còn ở trường thực tập, bây giờ đã một năm, nhanh quá!

- Da.

- Một năm đó, chắc Lan quên hết rồi nhỉ ?

- Quên gì hả thầy ?

- Ở.... quên những tháng ngày thực tập vậy mà - Dạ em không quên đâu nhiều lúc em thấy nhớ mấy giờ đứng lớp quá - Có khi nào Lan nhớ ng' hướng dẫn của mình không ?

- Dạ lúc nào em cũng xem thầy như thầy cô dạy mình, mà là thầy cô thì học trò ít quên lắm - Lan đừn gọi tôi bằng thầy nữa, mình đâu có cách xa bao nhiêu . Thực ra tôi chỉ ra trường trước Lan vài năm thôi - Dạ em không dám như vậy đâu V thở dài - Lan cứ cố tình không hiểu ý tôi . Trong khi.... hôm nay tôi xuống đây ..để nói với Lan một chuyện quan trọng - Da.

- Lan cũng biết tình cảm của tôi ra sao rồi và.... tôi thấy .. mình quen nhau cũng lâu rồi .. cho nên tôi .. nếu Lan không từ chối tôi nghĩ, chúng ta nên nghĩ đến hôn nhân tôi thấy thời gian tìm hiểu đã lâu rồi và...

Vinh dừng lại, nhìn Tử Lan chăm chăm hỏi hộp Tử Lan cắn môi ngòì yên . Dù không may may gọn chút tình cảm với V, cô vẫn thâ"y mình xúc động, cũng như khi đứng trước lời tỏ tình thiêng liêng.

"Trong trường hợp này mình sẽ nói gì đây ? Tử Lan nghĩ thầm, lúng túng. Để có được 1 lời từ chối thẳng thừng mà tế nhị Đâu phải bao giờ cô cũng nghĩ ra dễ dàng Thấy Tử Lan im lặng V nói nhanh - Lan thấy thế nào ? trả lời tôi đi !

- Da.....

- Nếu Lan từ chối tôi sẽ thất vọng vô cùng.

- Tử Lan vẫn ngòì yên " Thôi nếu đã chối từ thì bất cứ hình thức nào cũng là xúc phạm. Vậy thì đừng để người ta hy vọng" Cô ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mặt V nhỏ nhẹ.

- Dạ, em không giấu thầy là từ trước tới nay em chỉ kính trọng thầy như thầy của mình, ngoài ra em không nghĩ gì khác, hiện giờ em sắp đám cưới V khựng lại. Vẽ thất vọng kinh ngạc như không tin cái điều đã nghe - Thật à, Lan không nói dối tôi chứ Thế sao 1 năm nay tôi không biết gì ca?

- Dạ chuyện riêng tư em ít để ng' khác biết - Thế ra Lan đã có ng' yêu rồi ?
- Dạ bọn em quen từ lúc còn đi học V ngồi im lặng , hãy còn sững sốt về điều đó Tử Lan cũng im lặng, cô o n' nói thêm n~ lời phũ phàng, cũng không thê?

an ủi , nhìn vẻ mặt bàng hoàng của V cô không hiểu sao mình lại nhe.
nhóm hơn là tội nghiệp Rồi V đứng dậy ra về, Tử Lan tiếng chàng ra cổng -
Nếu có dịp đi ngang, thấy ghé nhà em chơi V lẳng lẳng bước ra ngoài, cuối cùng chàng dừng lại bên cửa, nói một cách khó khăn -Tôi vẫn không tin Lan nói thật, chuyện này đột ngột quá. Lan trả lời thật đi, hay Lan chỉ nói khoe để từ chối tôi Tử Lan bỗng lúng túng, cô không quen bị gạn hỏi như thế" -
Dạ em nói thật -Chồng Lan làm gì vậy Đa ... sao kia thầy - Tôi hỏi anh ấy làm gì Đa anh ấy ở gần đây -L không muốn nói thật à, thôi vậy, tôi về chúc Lan hạnh phúc Đa em cảm ơn thầy V đi rồi Tử Lan vẫn còn đứng yên ở cổng , tự hỏi chuyện xảy ra là thật hay mơ. Bỗng dưng cô đón nhận một lời cầu hôn thật trang trọng, và cũng chỉ vài phút sau tất cả vụt trở thành vô nghĩa Cuộc đời như một giấc mơ, như trò chơi của trẻ con, không có gì là tồn tại lâu bền, cho nên càng không có gì quan trọng cả?

Cùng như nỗi đau hay niềm vui rồi cũng sẽ qua đi không có gì được giữ lại vĩnh viễn Tử Lan nhắm mắt, nghiền ngẫm tận ng' ngách khái niệm vừa thành hình và một niềm an ủi mệnh mông xâm chiếm lấy cô. Từ bây giờ, Tử Lan sẽ sống như vậy sống lơ lửng né tránh mọi nỗi đau hay niềm hạnh phúc của con ng' như vậy sẽ thanh thản hơn +++ Buổi trưa thật yên lặng. Tử Lan nằm queo trên giường thẫn thờ nhìn mây bay. Những ý nghĩ chán chường lại ập đến như ru tâm hồn vào nỗi buồn bất tận Tử Lan với lấy quyển tiểu thuyết, đọc được vài trang, rồi lười biếng quăng qua một bên. Cô trơ mình, áp mặt vào gối, cố ngủ, ngủ?

để quên đi mọi nỗi muộn phiền, lảng tránh tất cả/ m.i ý nghĩ bi quan .. ngủ luôn một giấc vĩnh viễn càng tốt ... cuộc đời này có gì vui đâu, hiện tại buồn chán tương lai mịt mờ, sống như vậy có gọi là sống không Hay chỉ là chuỗi ngày vật vờ chờ cho hết một kiếp ng' Không chịu nổi, Tử Lan ngồi lên, lẳng lẽ thay đồ ra khỏi nhà không biết sẽ đi đến đâu, chỉ biết mình muốn chạy trốn chính mình Giữ trưa nấn, cô đạp xe lang thang qua những con đường vô định.

Rồi rẽ vào sở giáo dục đã bao lần như thế, khi mang trạng thái tuyệt vọng cô đến đây, như nhen lên một chút hy vọng mong manh, hy vọng vào cái gì hết sức mơ hồ Vẫn ông thầy ngồi sau chiếc bàn củ ngáp giấy tờ, vẫn câu hỏi đã được lặp lại hàng chục lần - Em có được phân công về đâu không thầy Và vẫn câu trả lời đã thành điệp khúc -Hiện giờ trong thành phố đã đủ giáo viên em biết rồi, em đợi cuối năm xem có gì thay đổi không ? Tôi sẽ cố gắng phân công cho em, năm nay còn tiếp tục giảm biên chế Đa.

Tử Lan gật đầu chào, đi ra cửa Đủ rồi ! Ban đầu thì còn nấn ná ngồi ở đó mà năn nỉ, thuyết phục. Giờ thì đủ rồi cô đã bội thực với những điều hứa hẹn, cũng đã ngán ngẩm những tia hy vọng Cô dắt xe ra cổng. Bỗng nhiên trào nước mắt, khóc sao ? cô còn đủ nước mắt mà khóc cho nỗi thất vọng đã trở thành chai lì sao ?

Có lẽ ko, Tử Lan đã quen với cảm giác bề bồng rồi. Nhưng chiều nay tự nhiên cô thấy tủi thân, một nỗi xót xa nhìn đời mình đang vô nghĩa , cánh cửa bước vào đời đã khép kín, cô lạc loài đi ra ngoài lề cuộc sống. Trái đất này con ng` đầy rẫy, sao chẳng có một bàn tay đưa ra nâng đỡ ?

Tử Lan lau nước mắt cúi đầu đếm những bước chân, nhớ ngày nào ngồi nơi giảng đường còn ấp ủ những ước mơ, còn háo hức tìm tòi kiến thức với ý nghĩ sau này sẽ giảng cho học trò. Bây giờ thì điều đó trở thành lý tưởng. Cả nhiệt tình tuổi trẻ cũng dần dần nguội lạnh. Lý tưởng trở thành điều hoang tưởng "Cám ơn đời đã cho tôi n~ kinh nghiệm quý báu này, cám ơn thư. té phủ phàng ập xuống đời tôi, có thể tôi mới thôi lý tưởng hoá và nhìn đời bằng cặp mắt tỉnh táo. Và ít ra trong đời, tôi hiểu thế nào là cảm giác của một ng` sống vô dụng Khi Tử Lan về đến nhà , mẹ cô nhắc -Lúc này có chị của con trâm đến thăm con. Hình như con T về rồi Tử Lan mừng muốn hét lên , nhưng cô chợt hỏi -Mẹ biết nó về hồi nào không ? con chạy đến nó nghe -Ừ nhưng đừng về tối quá nghe chưa Đa.

Tử Lan chạy nhanh đến nhà Hải Trâm , gần 4 tháng không gặp nhau cô có bao nhiêu chuyện để nói. Nhất là bây giờ đang buồn. Hải Trâm là niềm an ủi lớn đối với Tử Lan Mẹ Hải Trâm đang bán hàng, thấy Tử Lan bà cười nhưng không vui -Hải Trâm về rồi nó đang trông con lắm con vô với nó đi Đa.

Phòng Hải Trâm tối mờ mờ, Tử Lan mò mẫm đi vào -T ơi Im lặng, một lát rồi một giọng nói vang lên:

-Mình đây nè Đâu ? mình không thấy gì hết, sao không mở cửa ?

Đừng mở mình không thích -Nhỏ này lạ ghê, thôi để mình bật đèn, tối quá, mình không thấy gì hết Đùng Nhưng Tử Lan không nghe, cô bước tới bật công tắc. Căn phòng sáng hẳn lên, Hải Trâm đang nằm trên giường, mền đắp ngang ng` , Tử Lan bước đến cạnh giường, rồi kêu lên thảng thốt -Trời ơi, sao T ốm quá vậy ? Bệnh hả ? Mà bệnh gì vậy ?

Cô ngồi cạnh Hải Trâm, nhìn đăm đăm miệng vẫn không ngớt lặp lại -T bệnh gì mà ốm mau quá vậy ?

Hải Trâm buồn buồn -Mình bị đau gan Đâu gan à. Mình nhớ lúc trước T cũng bị đau một lần nhưng đâu có ốm thế này -mình không biết tại sao, chắc tại bây giờ nặng hơn - Bị bao lâu rồi ?

-Gần 4 tháng, vừa ra ĐL vài ngày mình phát bệnh, chị Hoa bắt mình nằm viện hết 3 tháng thấy không hết mình đòi về. Về đây anh Khanh lo hết hay

không mình cũng chịu Tử Lan nhìn Hải Trâm xem xét khuôn mặt T tiểu tụy đi, đôi mắt lơ đãng, nước da vàng bủng màu nghệ. Nhớ lại đôi má bầu bĩnh cùng đôi mắt đen long lanh của T ngày nào Tử Lan không khỏi bàng hoàng Đến chiều thì MK đến. Chàng chỉ khẽ gật đầu chào Tử Lan rồi lo lui cui tiêm thuốc, truyền dịch cho Hải Trâm.

Tử Lan ngồi yên quan sát những cử chỉ âu yếm của chàng dành cho Hải Trâm ... không phải là sự ân cần bình thường khi ng` yêu bệnh, có 1 điều gì đặc biệt trong khuôn mặt nghiêm nghị của MK, 1 điều gì đó nghiêm trọng, cô không thể gọi tên cảm giác ấy chỉ biết rằng tất cả những biểu hiện đó làm cô lo sợ.

Tử Lan ở lại đến tối, khi Hải Trâm ngủ và MK chuẩn bị về, cô chặn MK ở cửa?

-Hải Trâm bệnh làm sao vậy anh Khanh ?

MK nhìn đăm đăm vào góc nhà -Cô ấy bị ung thư gan Tử Lan sửng ng`, lắp bắp -Là sao, vậy là nặng lắm và khó trị.....

MK gật đầu không trả lời Tử Lan cắn môi:

-L nhớ trước đây Hải Trâm cũng bị đau gan, sao lúc đó trị được, còn bây giờ

...

MK điềm điềm -Lúc đó anh không biết T bệnh chị Hòa bảo T bị viêm gan siêu vi, nếu đúng như vậy thì nó phải qua ung thư - Không còn trị được hả anh Khanh ?

-Mình cứ cố gắng trong chừng mực có thể, bây giờ anh không nói được Tử Lan thần thờ đi về nhà Đêm ấy cô cứ nằm thao thức nghĩ Hải Trâm, một nỗi buồn đè nặng tâm hồn đến 1 ngày nào đó, Hải Trâm sẽ vĩnh viễn bỏ cô đi mà đi. T sẽ mang theo xuống mồ tình bạn sâu đậm mà Tử Lan chia sẻ .. Nghĩ đến lúc ấy Tử Lan thấy mình cô đơn lạ lùng

Chương 17

Tử Lan và Việt Hải ngồi ở phòng khách, nhìn ra ngoài trời. Từ lúc gặp đến giờ, họ cứ ngồi như thế, ngoài kia nắng đã tắt, chiều buông xuống màn ánh sáng dịu hiu Tử Lan nhìn lơ đãng ra cửa sổ, Việt Hải gục đầu trên nắm tay, đáng điệu đau khô?

Họ vẫn lặng yên Tử Lan dịu dàng -Hình như có chuyện gì buồn ?

Việt Hải vẫn ngồi im, thật lâu, chàng ngẩng đầu lên nói một cách khó khăn - Có lẽ ... hôm nay là lần cuối cùng anh còn đến đây -sao vậy anh Hải ?

-Vi mai một em sẽ không thèm tiếp anh nữa đâu -Vi sao ? anh nói tiếp đi, này giờ em thấy anh buồn quá -Không phải chỉ buồn đâu L, chưa bao giờ anh đau khổ như lúc này. Giờ thì anh không giấu em nữa, anh kể hết, sau đó em nhận xét anh thế nào anh cùng chấp nhận Tử Lan hoang mang -Sao lại phán xét, anh có chuyện gì sao ?

Việt Hải không dám nhìn Tử Lan chàng cúi mặt đôi mắt như dán vào từng viên gạch dưới đất -Anh sắp cưới vợ rồi, tuần tới đám cưới Tử Lan nghe choáng váng, cô ngồi lặng nhìn Việt Hải không biết nói gì Việt Hải vẫn cúi đầu, né tránh tia nhìn của cô, chàng nói đều, như một con chiên xưng tội chờ phán xét -Chuyện này xảy ra đã lâu, anh xấu hổ đến mức không dám kể với em, nhưng bây giờ ... anh không có quyền im lặng nữa. Cách đây hai tháng, buổi chiều ấy anh đi đám cưới nhà thằng bạn, hơi say. Đến tối Mỹ Hằng qua nhà anh, lúc đó không có ba má anh ở nhà, lúc đó không cưỡng nổi sự quyến rũ của cô ta anh đã ...

Sáng hôm sau tỉnh dậy, anh phát điên vì hối hận. Mỹ Hằng doa. sẽ làm âm lên nếu cô không cưới cô ấy Thế rồi cô ấy có mang, anh không thể trốn tránh trách nhiệm của mình Tử Lan vẫn im lặng, cô không biết phải nói gì, cô chỉ có thể nhìn Việt Hải chàng vẫn né tránh tia nhìn của cô -Cuộc đời anh đã có một ngã rẽ, anh đành chấp nhận mọi chuyện. Nhưng vì em mà anh bị dẫn vật suốt đời, em không hiểu cái khổ của thằng con traisống với một ng' mà cứ nghĩ đến một ng' khác đâu, bởi? anh không thể nào quên em được. Anh thù hận cô ta, anh ghét luôn cả anh. Biết rằng lỗi tại anh, nhưng vậy mà anh hận cả em, vì em mà anh sống không yên ôn? , em đừng có đứng dưng trước đau khổ của anh như vậy Giọng Tử Lan lạnh ngắt -Em phải làm gì anh Ha?i ?

Việt Hải chùng lại buông xuôi -Anh xin lỗi, anh không có quyền trách em như vậy Tử Lan cúi mặt, nhìn những ngón tay mình đan vào nhau, hình như ty^ nào đến với cô rồi cũng tự nó ra đi, cô không bao giờ nắm giữ được ca? Tử Lan không phân tích được tình cảm mình lúc này Không phải là nỗi đau

vật vả khi mất ng` yêu, cũng không phải là sự nuối tiếc muốn níu kéo một tình cảm gầy đổ. Cô chưa bao giờ yêu Việt Hải. Tử Lan hiểu rõ như vậy. Nhưng sao bây giờ chàng cưới vợ, khi ý thức mình sẽ mất Việt Hải, Tử Lan không khỏi thấy buồn Việt Hải ray rức -Sao em không nói gì đi L, trách móc khinh rẽ anh, gì cũng được, nhưng đừng im lặng như vậy Tử Lan nói nhỏ? -Sao em lại trách anh, thực ra em có quyền gì đâu, cuối cùng thì anh cũng phải lập gia đình -Em có dối lòng không ? em bảo không khinh khi anh, cứ nói thẳng vào mặt anh, rằng anh là ng` yêu đuối, thiếu bản lĩnh, thà nghe em trách anh còn dễ chịu hơn Tử Lan lắc đầu, cố lấy vẻ thản nhiên:

- Em có mĩa mai anh không ?

-Ko, em chúc mừng anh thật mà Cô giờ tay ra:

- Anh đưa thiệp cho em đi, có lẽ ngày đó Hải Trâm không đi được nhưng em sẽ đi Việt Hải làm lì -Anh không muốn em có mặt trong ngày đó, em muốn chứng kiến khúc đầu bi kịch của anh phải không ?

Tử Lan không trả lời. Cô nhớ đến Vũ Nguyên, nhớ đến bi kịch mà Vũ Nguyên và MH đều phải trả một giá đắt. Bây giờ Việt Hải, lẽ nào chàng cũng đi vào vết đổ ấy.

Mỗi ng` đều phải chịu trách nhiệm về việc làm của mình, có những lỗi lầm chỉ diễn ra trong phút giây ngắn ngủi, nhưng ng` ta phải trả giá bằng cả cuộc đời mình. Có ng` sẽ quen dần và sống thanh thản với n~ tâm hồn cả đời vật vả với cơn đau của một lần lầm lỡ ... Càng nghĩ Tử Lan càng cảm thấy ngậm ngùi cho Việt Hải -Anh Ha?i này em có 1 lời khuyên không biết anh có chịu nghe em nói không -Em nói đi -Anh biết chuyện anh Nguyên rồi chứ ? Vậy thì anh hãy giữ gìn n~ gì mình có trong tay mà chăm chút cho nó. Anh quên em đi, và hãy tư.

ám thị rằng anh yêu chị Lan. Có vậy anh mới sống thanh thản và làm cho chị ấy hạnh phúc, đừng để cuối cùng anh mất hết.

-Em còn nói gì nữa không ?

- Có những lỗi lầm- mà nếu biết biến nó thành niềm HP thì ng` ta sẽ chẳng còn bị dằn vặt về cái giá mình phải trả .. em cũng không biết diễn đạt ra sao nữa . Em nghĩ anh hiểu -Cám ơn em lo cho anh, em thương hại anh đó phải không ? Anh không cần điều đó đâu, bây giờ anh không cần thiết gì nữa, cái mà anh phải chịu quá dằn vặt nặng nề, đến nỗi anh không đủ sức hiểu hết nó -Anh chỉ ảo tưởng như vậy thôi, mai một sống chung anh sẽ yêu chị Lan và sẽ có hạnh phúc . Anh đừng từ chối tình cảm mà chị Lan đã dành cho anh, như vậy anh sẽ hạnh phúc hơn Việt Hải chua chát -Em có cách an ủi hay lắm Tử Lan ạ . Nhưng an ủi đâu có làm ng` ta hạnh phúc Chàng đứng dậy chào Tử Lan, rồi lặng lẽ ra về . Cô vẫn ngồi yên, không hiểu sao cô không muốn có lần đưa tiễn cuối cùng . Thà là để tư.

nó ra đi . Tử Lan rất sợ khái niệm vĩnh biệt Giờ đây thêm một tình cảm thân

quen đi ra khỏi đời cô . Rồi mai một sẽ đến Hải Trâm .. những gì thân yêu đều lần lượt. rời bỏ?

cô . Cô không nắm giữ được gì cả?

"Hải Trâm mất rồi, vĩnh viễn mình sẽ không còn Hải Trâm nữa.... vĩnh viễn"
Ý nghĩ đớn đau trở lại trong tâm hồn Tử Lan Cô nằm 1 mình trong phòng. Nỗi buồn thấm thía trong từng mạch suy nghĩ . Sáng nay mưa bay lất phất, bầu trời đục một màu xám thê lương , như chào vĩnh biệt . Như thương khóc cho 1 một. số phận mong manh vừa rời xa thế giới con người . Tử Lan đi ngo ngẩn giữa đoàn người đưa tang, lúc đó cô chỉ nghe lòng lạnh ngắt, không một cảm xúc.

Chỉ có bây giờ còn lại một mình, Tử Lan mới hiểu hết nỗi mất mát của mình Có lẽ bây giờ kỷ niệm này sẽ trở thành dấu ấn trong đời . Sáng nay đứng yên nhìn chiếc hòm bị vùi sâu dưới đất, cô nghĩ đến Hải Trâm sẽ vĩnh viễn cô đơn ở cõi âm, điều mà T rất sợ . Cô bật khóc , nước mắt nổi nước mắt, Tử Lan hiểu rằng mình đang đau bằng hoàng hôn lẫn trong mơ Tử Lan không tin mình mất Hải Trâm. Bây giờ ý thức hết đòn roi thực tế, cô buồn chết lịm

..

Buổi trưa Tử Lan đến nhà Hải Trâm, vừa thấy cô, mẹ Hải Trâm nhào tới ôm lấy khóc sướt sùi, vừa khóc vừa kể lể . Tử Lan tìm cách an ủi bà, cô là như vậy . Đứng trước nỗi đau của người khác cô chỉ biết an ủi còn nước mắt thì dành riêng cho lúc đối diện với chính mình Rồi một bà khách đến chia buồn với mẹ Hải Trâm, Tử Lan lặng lẽ đi vào phòng trong Cô đứng bàn thần nhìn xung quanh, đồ đạc vẫn còn nguyên, tưởng như Hải Trâm sẽ trở về . Tất cả mọi vật nằm âm thầm trong bóng tối mờ mờ . Tử Lan ngồi xuống giường cô không muốn mở cửa sổ . Hải Trâm rất.... an h sáng T thương` bảo rằng anh sáng sẽ làm mọi người thấy rõ vẻ xấu xí của nó, và nấu mình trong bóng tối nó thấy yên ổn hơn . Bây giờ ở dưới đây là bóng tối mịt mù T có yên ổn không ? Tử Lan bước qua ngói trước bàn học . 6-7 năm trước khi còn học PT, cô và Hải Trâm hay ngồi bên bàn này cùng làm` bài chơi cờ và ăn quà vặt .. Co lần rủ rì tâm sự . Hải Trâm bảo sau này 2 đứa sẽ yêu chung một người, lấy chung ông chồng và sống chung 1 nhà . Như vậy cho vui, lúc ấy Tử Lan cũng đồng ý . Trong suy nghĩ ngây thơ hồi ấy, cô thấy thế là hay, là sẽ giữ vững tình bạn . Bởi vì cả hai nào hiểu thế nào là TY^ . giờ nghĩ lại thời ngây ngô cô thấy tiếc nuôi tình bạn bền bỉ Cô không hay mình đang rơi nước mắt Rồi nhớ ra, Tử Lan mở các ngăn tủ lục tìm nhật ký . Quyển sổ được cất dưới chồng sách . Tử Lan cầm lên, bật đèn và nằm qua giường lặng lẽ đọc Những trang cuối dòng chữ hơi run, nghèo nghèo có lẽ lúc đó Hải Trâm yếu lắm rồi.... Ngày.... tháng Không ngờ anh Hải lại như vậy, anh ấy thiếu bản lĩnh quá . Tử Lan nó không yêu là phải . Tôi hối hận đã thuyết phục nó yêu, dù sao trước cú xóc này nó vẫn buồn không ít , một phần là lỗi tại tôi mà . Sao tôi

thương nó quá Và tôi ghét bà Mỹ Hằng kinh khủng, con gái gì mà đi tấn công con trai chẳng hay gì ca?

.... ngày.... tháng ý nghĩ trao duyên cho Tử Lan làm tôi thà"y nhẹ lòng .

Trước khi chết tôi phải làm 1 điều gì đó cho Tử Lan chứ . Với nó, cần phải có 1 ng' hay hơn anh N, ban? lĩnh hơn, một ng' có sức mạnh tinh thần không chế được tâm hồn cao ngạo của nó Tử Lan yếu đuối lang~ mạn nhưng cương quyết khó tính, nhất định anh Khang sẽ chinh phục được nó.

Và anh Khanh cũng sẽ yêu Tử Lan đắm đuối, có lẽ hơn cả yêu tôi nữa, Lan nó xinh đẹp như thế", làm sao không yêu!

Tôi có ghen không ? hình như tôi thấy lòng mình đau như cắt . nhưng trên hết vẫn là thương Tử Lan, sắp chết rồi, còn gì mà nuối tiếc chứ Tử Lan lật nhanh những trang trước, lúc chưa bệnh, Hải Trâm hay viết về những buổi đi chơi, về tình yêu của cô với MK.... toàn là n~ ý nghĩ lạc quan yêu đời . Hình như Hải Trâm chỉ biết buồn khi ngã bệnh Tôi nghiệp Trâm quá T ơi!

Tử Lan buông quyển sổ nhìn đồng hồ, lặng lẽ ra về Cô ghé chợ mua một bó hoa, rồi đến nghĩa trang Xung quanh ngôi mộ Hải Trâm cỏ bắt đầu lên xanh cây "forget me not" Tử Lan trồng đã lên cao vài phân . Khi còn sống Hải Trâm rất thích hoa này . T chẳng mấy thích hoa cỏ , nhưng tự nhiên lại thích hoa này và Tử Lan đã tìm mọi cách trồng trước mộ Hải Trâm.Có lần Hải Trâm kể cho Tử Lan nghe về truyền thuyết của loại hoa này.

Chuyện rằng ngày xưa có 1 ng' con trai và 1 ng' con gái yêu nhau . 1 hôm họ đi chơi thuyền, cô gái thấy cảnh hoa trôi dập dềnh trên sóng cô đòi ng' yêu vớt lêncho mình . Và chàng trai rất mực yêu chiều ng' yêu với tay vớt cánh hoa, hoa thì dạt ra dạt mãi chàng cố nhào ng' vớt tới . Rồi chàng ngã xuống sông, chới với ngụp lặn giữa dòng nước mênh mông. Trước khi buông xuôi, chàng trai chi?

kip dặn lại một câu "forget me not" rồi chìm nghỉm .. Từ đó cô gái ngày ngày chăm sóc hoa để tưởng nhớ chàng trai đã chết vì yêu Bây giờ kỷ niệm cho 1 tình bạn chung thủy Tử Lan trồng tận Hải Trâm hoa forgetmenot để nhớ mãi về 1 ng' bạn của thời thơ ấu Tử Lan ngồi xuống đầm đầm những hàng chữ trên mộ bia, dù biết Hải Trâm đã chết, cô vẫn không khỏi bàng hoàng khi đọc tên Hải Trâm khắc vào bia đá . Ở dưới lòng đất tối, T có biết Tử Lan đang buồn muốn kóc đây không ?

-"Hồn Hải Trâm nếu còn vương vất đâu đó hãy đến đây với mình và mỗi chiều t7 khi mọi ng' rong chơi trên hè phố, Tử Lan sẽ đến với T, T sẽ không bao giờ cô đơn cả , T hiểu không Nắng đã bắt đầu tắt, chiều đã dần ngã bóng hoàng hôn, gió vi vu lướt mình qua ngọn cỏ, trong cái vắng lặng của nghĩa trang mênh mông, chỉ còn nghe tiếng gió thổi buồn Có tiếng bước chân đến gần . Tử Lan quay lại cô nhận ra MK . Họ khẽ chào nhau MK ngồi xuống thêm, ngó đầm đầm hàng chữ khắc trên bia, có lẽ chàng cũng cùng tâm trạng

với Tử Lan Cả 2 im lặng Cùng 1 ý nghĩ về ng' nằm dưới lòng đất MK ngất 1 cọng cỏ, thờ ơ cầm trên tay, không nhìn Tử Lan chàng hỏi khẽ -L thân với Hải Trâm, chắc Lan biết Hải Trâm có viết nhật ký ?

Đạ biết -L biết Hải Trâm cất ở đâu không ?

Tử Lan rút quyển sổ, đưa MK. Chàng cầm lấy, lật vài trang . Có lẽ MK muốn tìm kỷ niệm của ng' yêu . Tử Lan nói nhỏ?

-L định giữ luôn, nhưng thôi, anh Khanh giữ đi, T nó viết về anh nhiều lắm Cô đứng lên, lẳng lặng ra về Hãy để cho hai ng' yêu^ nhau được riêng tư với nhau . Cô không dám làm động đến n~ giây phút thiêng liêng của họ . Cô hiểu Hải Trâm chẳng fải là của riêng cô Về nhà, Tử Lan thấy thiệp cưới của thầy V để trên bàn, cô mở ra đọc, rồi ngồi trâm` ngâm trước bàn, đầu óc nghĩ lan man Rốt cuộc thì V cũng đã cưới vợ Tự nhiên Tử Lan thấy nao nao, ng' con trai nào đến với cô cũng bảo suốt đời không thể quên . Nhưng rồi ai cũng đi tìm HP còn cô thì vẫn sống với riêng mình, với tâm hồn trống trải Cô nhớ đến Vũ Nguyên . Bây giờ chắc Nguyên đã sống hp với vợ con, ty^ thời sv chắc đã chìm vào quá khứ . Nếu còn 1 thoáng nhớ lại thì Vũ Nguyên chẳng biết co còn ngậm ngùi không , chàng fải sống cho hiện tại chứ Đối với Tử Lan bây giờ, hp là 1 cá gì trừu tượng, mơ hồ, đê"n nỗi cô không tin trên đời có nó . Với cô chỉ co nỗi buồn là bất tận.

Chiều thứ bảy nào Tử Lan cũng mang hoa ra mộ . Hải Trâm, rồi lẳng lẽ ra về khi trời tắt nắng, cô thường gặp Minh Khang ở đó, họ hay nhắc lại những kỷ niệm về Hải Trâm, cùng cảm thấy được an ủi, gần gũi nhau hơn.

Tử Lan không còn bạn bè, tình bạn với Minh Khang là nguồn an ủi duy nhất đối với cô.

Chiều nay gặp nhau ở nghĩa trang, Minh Khang rủ :

- Ngày mai anh về trường, Lan có muốn đi chơi không ?

Tử Lan thấy tim đập mạnh :

- Lan muốn đi lắm, lâu rồi không được về thăm trường, sao Lan nhớ quá .

Nhưng anh Khang qua trường chỉ vậy ?

- Anh gặp ông thầy hỏi mượn tài liệu.

- Chỉ có vậy thôi à ?

Minh Khang gật đầu, Tử Lan thở dài :

- Vậy là anh không ở lâu được ?

- Nếu Lan muốn ở lại lâu thì anh chờ.

Tử Lan ngồi yên, tự nhiên cô nghĩ đến Vũ Nguyên . Cô thấy nao nao.

Đêm ấy Tử Lan thao thức, suy nghĩ miên man, cô xôn xao với những tình cảm rối bời . Hình dung sẽ gặp lại Hoài Khanh, cô cảm thấy vui vui . Và chị Mỹ Thúy nữa, Tử Lan biết Mỹ Thúy được giữ lại trường . Gặp lại Mỹ Thúy cô sẽ hiểu rõ cuộc sống của Vũ Nguyên . Tử Lan cũng không hiểu vì sao bây giờ cô nghĩ đến Vũ Nguyên nhiều như vậy . Từ lâu rồi cô không còn muốn

nhớ đến chàng nữa . Nhưng sao bây giờ nhớ lại, vẫn thấy gợn lên một nỗi xao xuyến . Có còn là tình yêu không ? Tử Lan không biết, chỉ biết rằng cô không quên những kỷ niệm xưa và cô muốn biết bây giờ Vũ Nguyên sống ra sao.

Tử Lan lắc đầu, cố không nghĩ đến chuyện cũ, nhưng những hình ảnh xa xưa cứ bám chặt vào từng ý nghĩ.

Không chịu đựng nổi . Cô bước xuống giường mở nhạc . Trọn đêm thanh vắng, tiếng người ca sĩ như một lời thì thầm tâm sự.

"Mười năm không gặp tưởng tình đã cũ, mây bay bao năm tưởng tình đã quên, như mây bay đi một trời thương nhớ, em ơi bên kia có còn mắt buồn..."

Tử Lan áp mặt trên gối, lòng như tan rã trong nỗi chát ngất nhớ thương, cô khép hờ mắt cho tiếng nhạc êm êm, ru ru vào cơn mộng tưởng dịu dàng.

"Cả một trời yêu bao giờ trở lại, ôi ta xa nhau tưởng chừng như đã, ôi ta yêu nhau để lòng nhung nhớ, tình bất phân ly tình vẫn như mơ..."

"Vũ Nguyên ơi, đã có một thời mình sống trong tình yêu như thơ như nhạc . Bây giờ anh có còn nhớ đến Tử Lan ? Có còn dành cho em một vài phút quay về kỷ niệm ? Như đêm nay, em sống trọn tâm hồn cho anh . Thời gian không phai mờ được những hình ảnh ngày xưa ấy, chỉ càng đậm thêm một nỗi quay quắt nhớ thương mình đã có quá nhiều kỷ niệm, muốn quên đi đâu là điều dễ dàng, phải không anh ?

Anh đã tặng cho em một vết thương lòng nhức nhối, vậy mà sao hình bóng anh vẫn không xóa được trong tim em . Bởi vì tình yêu của mình gắn liền với một quãng đời hoa mộng . Đến bao giờ em mới được tìm quên ?"

Tiếng nhạc vẫn u buồn . Tử Lan mang theo hình ảnh Vũ Nguyên vào giấc ngủ dịu êm.

Chương 18

Tử Lan và Minh Khang đi lên cuối dãy lầu ba, đứng trước cửa phòng Mỹ Thuý, cửa đã khóa, phòng bên cạnh cũng vậy . Cô thất vọng, viết vài chữ vào mảnh giấy, nhét vào khe cửa, đi xuống.

Minh Khang an ủi :

- Lan đừng buồn, chiều mình sẽ trở lại.

Tử Lan không trả lời, làm sao Minh Khang hiểu được nỗi thất vọng của cô . Nhưng nỗi buồn được nguôi ngoai khi Tử Lan gặp Hoài Khanh . Nơi ở của Hoài Khanh là khu tập thể của trường cấp II hẻo lánh . Ngày chúa nhật sân trường vắng hoe . Tử Lan đứng bên Minh Khang, ngó quanh tìm một người hỏi thăm, chợt một tiếng hét làm cô giật mình.

- Trời ơi ! Tử Lan phải không ?

Hoài Khanh từ một căn phòng chạy ào ra, ôm lấy Tử Lan hỏi thăm rồi rít . Cô tát khế vào mặt Tử Lan, nựng nịu . Vẫn là những cử chỉ âu yếm thuở nào . Tử Lan để yên cho Hoài Khanh ôm . Khanh tíu tít.

- Sao qua mà không viết thư cho mình hay ? Trời ơi ! Nhớ Lan quá trời đi khó mà tin gặp Lan ở đây.

Cô nhìn qua Minh Khang, khẽ gật đầu . Vẻ mặt khó hiểu . Minh Khang cũng gật đầu chào Hoài Khanh . Tử Lan vội nói :

- Mình quá giang anh Khang qua thăm Khanh đó.

- Vậy hả ? Lan với anh Khanh vô phòng đi.

Minh Khang khoát tay :

- Không, anh chỉ đưa Tử Lan đến đây thôi . Chiều anh đến đón Lan.

Hoài Khanh phản đối :

- Sao lại chiều, sao Lan về gấp vậy ?

- Mình còn đến thăm chị Thuý nữa.

Minh Khang đi rồi . Hoài Khanh kéo Tử Lan vào phòng . Căn phòng hẹp vừa đủ kê hai chiếc giường, một chiếc bàn và tủ . Hoài Khanh ấn Tử Lan ngồi xuống :

- Nằm nghỉ một chút đi, mệt không ?

- Có gì đâu mà mệt, Khanh ở đây một mình hả ?

- Còn một nhỏ nữa, nhưng nó về nhà rồi.

Hoài Khanh choàng tay, ôm ngang lưng Tử Lan :

- Thế nào, kể chuyện cho mình nghe đi . Hài Trâm đâu mà Lan đi một mình với anh Khang vậy ?

Tử Lan ghen gào :

- Hải Trâm chết rồi.

Hoài Khanh sững sờ kinh ngạc :

- Chết hả Sao lại chết, mà chết hồi nào ?

- Gần một năm rồi, bị ung thư gan.

- Trời ơi, vậy mà viết thư Lan không kể cho mình.

Hoài Khanh vuốt nhẹ tóc cô :

- Lan buồn lắm phải không ?

- Không phải chỉ buồn không đâu, mình không ngờ mất Hải Trâm mình đau khổ hơn cả lúc anh Nguyên cưới vợ . Bây giờ thì đỡ rồi, từ từ cũng nguôi ngoai.

- Tội nghiệp Hải Trâm quá.

-...

- Còn Lan ra sao ? Xin được chỗ dạy chưa ?

- Chưa, vẫn đang thất nghiệp.

- Anh Hải còn theo đuổi Lan không ?

- Không, anh ấy có vợ rồi.

Hoài Khanh thốt lên ngạc nhiên :

- Sao lạ vậy, mình nhớ hồi đó anh ấy thương Lan lắm mà.

Tử Lan cười buồn :

- Thì thương, lúc ra trường anh ấy vẫn còn lui tới nhà, nhưng sau anh ấy đan díu với một chị y sĩ cùng làm trong bệnh viện rồi cưới luôn.

- Lạ thật, lúc đó Lan buồn không ?

- Buồn chứ, buồn kinh khủng . Mình cũng không hiểu được mình lúc đó, không yêu nhưng vẫn thấy buồn.

Hoài Khanh quan sát Tử Lan :

- Thấy Lan thay đổi nhiều lắm đó . Lan có vẻ chững chạc trầm tĩnh hơn.

- Không phải là trầm tĩnh đâu Khanh, mình chán đời thì đúng hơn.

- Mình biết, chịu cảnh thất nghiệp chán lắm, mình bị một năm cũng thấy sợ rồi . Lúc đó chán quá chịu không nổi, mình đành dạy cấp II cho xong.

-...

- Lan này, nói với mình đi, Lan với anh Khang có gì không ?

- Gì là gì ?

- Mình thấy hai người đi chung như vậy chắc là phải có mối quan hệ nào đó chứ ?

Tử Lan thành thật :

- Không, không có gì hết, mình không nghĩ gì cả.

Ngay lúc đó , ở ngoài cửa, một đứa bé thập thò lò mặt vào . Hoài Khanh gọi :

- Phượng đó phải không ?

- Dạ.

- Con vô đây đi.

Một cô bé khoảng sáu tuổi bước vào, cô bé mặt bộ đồ bông tím, tóc lủng lẳng hai bím thắt bính ngắn ngủn, gương mặt bầu bĩnh rất dễ thương, thấy Tử Lan, cô bé có vẻ rụt rè :

- Thừa cô.

Tử Lan nhìn cô bé, cười dịu dàng. Cô bé có vẻ yên tâm, nó lân la đến ngồi bên góc giường, cười bẽn lẽn.

Hoài Khanh kéo nó vào lòng :

- Con ăn cơm chưa ?

- Con ăn cơm rồi, hôm nay ba cho con ăn cơm với hột vịt.

- Lại ăn hột vịt à ?

- Dạ.

Hoài Khanh quay qua Tử Lan :

- Nhà chỉ có hai cha con, hôm nào anh ấy về trưa quá không đi chợ được là cứ cho con nhỏ ăn hột vịt, khổ ghê.

Tử Lan ngạc nhiên :

- Ba nó là ai, làm gì ?

- Anh ấy làm bên phòng Thủy Lợi, nhà nó ở sát bên trường nè.

- Sao Khanh biết anh ấy ?

- Để một lát nữa mình kể cho nghe.

Bé Phụng nằm ngả vào lòng Hoài Khanh, thỏ thẻ :

- Cô Khanh ơi, hôm qua con kể cho ba nghe chuyện Bạch Tuyết với bảy chú lùn, Ba bao? cô Khanh là nàng công chúa, ba còn bảo con hỏi cô Khanh hoàng tử là ai ?

Hoài Khanh có vẻ lúng túng và sung sướng. Tử Lan chăm chú nhìn vẻ hạnh phúc ẩn sau nụ cười dịu dàng của Khanh, cô thấy lạ, hình như có một gì đó rất nửa tính trong nụ cười ấy, một cái gì đó rất e ấp giấu kín, điều đó trẻ con không sao nhận ra được.

Tử Lan cảm thấy ngờ ngợ.

Thấy Hoài Khanh không trả lời, bé Phụng níu tay cô :

- Thế cô ơi, thế hoàng tử là ai vậy cô ? Ba bảo hỏi cô rồi về trả lời cho ba.

- À, cái đó cô không biết.

Chắc chắn câu trả lời ấy Hoài Khanh không nói với bé Phụng, Tử Lan hiểu điều đó. Không ai trả lời với trẻ con như vậy cả.

Tử Lan nắm nhẹ đuôi bím tóc của bé Phụng :

- Ai buộc tóc này cho con vậy ?

- Cô Khanh, cô Khanh làm cho con nhiều dây nơ lắm, để con lấy cho cô xem.

Tử Lan giữ tay con bé lại :

- Thôi, cô Lan biết rồi, con ở đây chơi đi.

Đến trưa, một người đàn ông khoảng trên ba mươi lại xuất hiện ở cửa phòng, bé Phụng reo lên :

- Ba về.

Người đàn ông mà bé Phụng gọi là ba ấy gật đầu chào Tử Lan, rồi nói với bé Phụng :

- Cô Khanh bận có khách, sao con quấy rầy cô vậy ?

Hoài Khanh lên tiếng :

- Có gì đâu anh, để bé Phụng ở đây cho vui.

- Ngày nào cũng qua làm phiền cô Khanh quá.

Bé Phụng níu tay người đàn ông :

- Ba ơi, cô Khanh nói cô không biết hoàng tử là ai.

Tử Lan không nén nổi, cô phì cười, Hoài Khanh và người đàn ông có vẻ hơi ngượng, như bị khám phá những ý nghĩ thầm kín . Chỉ có bé Phụng là liếng thoảng hết chuyện này sang chuyện khác . Rồi người đàn ông bảo :

- Con thưa hai cô đi rồi về.

Hai cha con đi ra . Tử Lan nhìn theo dáng người đàn ông dắt con bé nhảy nót ngoài cổng . Thấy tò mò, Hoài Khanh nhéo Tử Lan một cái.

- Cười cái gì ?

"Cười vì lần đầu tiên mình thấy Hoài Khanh giống con gái" Tử Lan nghĩ thầm, nhưng cô không dám nói. Hoài Khanh vẫn phảng phất một nụ cười mơ màng:

- Lan thấy anh ấy thế nào ?

- Ai kia?

- Cái người hồi nãy ấy, ba bé Phụng ấy.

"Ba bé Phụng thì dính líu gì đến Hoài Khanh nhỉ ?" Tử Lan vẫn không ngừng thắc mắc . Cô im lặng.

Hoài Khanh chớp mắt, hỏi lại:

-Lan thấy anh ấy ra sao? được không?

"Hoài Khanh có điên không chứ? Sao lại hỏi vậy, Khanh hy vọng gì ở người đàn ông có vợ kia". Tử Lan ngồi yên, không biết làm cách nào phản ứng thái độ của Hoài Khanh, cô buộc miệng:

-Nhưng anh ấy có vợ rồi!

-À vợ anh ấy chết rồi, chết lúc Phụng mới hai tuổi.

Tự nhiên Lan thở phào nhẹ nhõm, cũng không hiểu tại sao mình như vậy.

- Khanh yêu anh ấy rồi phải không?

Hoài Khanh chớp mắt lúng túng:

- Mình không biết nói sao? hình như vậy!

- Thôi cứ kể lại từ đầu cho mình biết đi.

- Ừ, mình định kể rồi đó chứ, thế này, nhà anh ấy ở sát bên trường, buổi

chiều tan học bé Phượng với mấy đứa trẻ khác hay vô đây chơi lắm . Mình thấy nó dễ thương, nên hay chơi với nó, dần dần con bé quen với mình, suốt ngày nó cứ lẩn quẩn ở bên đây...

- Và ba nó cũng lẩn quẩn theo nó?

- Cứ cho là vậy đi, ừ... riết rồi... từ từ hôm nào anh ấy không qua là mình thấy, kỳ lắm, buồn sao ấy, anh ấy hình như cũng vậy.

- Vậy là hai người phải lòng nhau rồi!

Hoài Khanh cười sung sướng rồi chột bần khuôn:

- Theo Lan, thì anh ấy có yêu mình được không, nói chung con trai có yêu mình không?

-Sao Khanh lại hỏi vậy ?

-Vì... mình thấy mình thiếu cái mềm mại của con gái.

-Không, bây giờ Khanh khác lúc trước nhiều lắm, "con gái" lắm!

-Thật chứ! từ xưa tới giờ mình vẫn như vậy thôi, sao tự nhiên bây giờ ai cũng nói mình thay đổi.

Từ Lan cười:

-Tại yêu đấy, "tình yêu làm cho người ta có duyên".

- Đồ quỷ!

Hoài Khanh dựa vào tường, mắt lim dim:

-Anh ấy tốt lắm Lan, nhưng bây giờ mình chưa dám có thái độ gì hết, mình đang khó xử lắm.

-Sao vậy ?

-Lan nhớ Hồng Vũ không? cái người mà mình có nhắc trong thư ấy.

-Nhớ!

-Ừ, Vũ thương mình lắm, mình cũng thấy thương, nhưng đó là lúc trước kia, đến khi gần bé Phương, mình hiểu đó không phải là tình yêu. Yêu không phải là như vậy.

-Mình không hiểu gì cả.

Hoài Khanh thở dài:

-Bây giờ mình hối hận tại sao lúc đó lại quen với Vũ, Vũ yêu đuổi lắm, lúc mới về trường nói thương mình, rồi mình cũng tự nhiên thương lại.

-Chắc là thương hại nhiều hơn.

-Ừ, chắc vậy, mà tình cảm đó kỳ lắm Lan ơi, mình vừa thương vừa thấy khổ sở, Vũ lớn hơn mình một tuổi, nhưng yêu đuổi hơn mình rất nhiều . Mình thích được bảo vệ thôi, như tình cảm của người mẹ đối với con ấy, kỳ lắm.

-Ừ, tình yêu không phải là như vậy rồi . Chắc lúc đó, bản năng làm mẹ của Khanh trỗi dậy nhiều hơn.

Hoài Khanh đăm Từ Lan rồi cười:

-Mình khổ sở lắm, tình yêu gì mà kỳ thế . Lan nghĩ xem có kỳ không, lúc nào mình cũng sợ Vũ buồn rầu rồi bệnh, lúc nào Vũ cũng bảo cô đơn khi xa

nhà, mình cũng xa nhà vậy, nhưng đâu đến nỗi rầu rĩ như Vũ . Lan biết không, hôm nào mà dầm mưa một tí là Vũ bệnh sốt, mà bệnh thì dầm ra nhõng nhẽo rồi bắt mình chiều chuộng đủ thứ . - Hoài Khanh khoát tay, - Kỳ lắm, kỳ không chịu được.

-Bây giờ Khanh có muốn dứt khoát với Vũ không ? Vũ biết chuyện này không ?

-Biết, và đang năn nỉ mình đừng bỏ Vũ, khóc nữa.

-Trời ơi, năn nỉ và khóc, sao giống con gái quá vậy ?

-Giống lắm, mình rầu ghê.

-Vũ kỳ quái nhỉ.

Hoài Khanh thở dài:

-Anh Quốc thì khác, anh ấy mạnh mẽ lắm, với anh Quốc, mình cảm thấy được che chở, đàn ông phải là tàn lá, tàn cây phủ bóng râm xuống đời người phụ nữ, đó mới là đàn ông phải không Lan?

Từ Lan ngồi yên ngẫm nghĩ:

-Mình nhớ lúc đi học, Khanh hay đóng vai con trai, mạnh mẽ lắm mà.

Hoài Khanh nhéo Từ Lan một cái:

-Bạn gái khác, người yêu khác, con gái mà đi bảo vệ con trai sao ngược quy luật quá, Lan thấy vậy không?

-Thấy chứ.

Hoài Khanh chép miệng:

-Mình khó xử quá, Vũ buồn rầu bệnh nữa cho coi, còn không cắt thì chẳng lẽ để vậy.

-Anh Quốc có ý kiến gì không ?

-Anh ấy bảo tùy mình lựa chọn, làm sao bây giờ Lan?

-Mình thấy Khanh nên cứng rắn một chút, Vũ có khổ thì cũng phải quên, phải biết gượng lại chứ, Vũ là con trai mà.

-Mình cũng nghĩ vậy, nhưng tội nghiệp quá.

-Khanh đừng lo, nếu Khanh có chồng rồi, thế nào Vũ cũng có người yêu khác.

Hoài Khanh ôm Từ Lan, vuốt nhẹ vai cô:

-Chắc mình phải quyết định thôi để kéo dài khổ tâm quá.

-Khi nào đám cưới, nhớ viết thư cho mình.

Đĩ nhiên rồi, Lan làm phù dâu cho mình nghe.

-Cũng được... Sao mình nghĩ anh Khang và Lan có gì với nhau quá.

-Sao Khanh nghĩ vậy ? Mình với anh Khang chỉ là bạn thôi.

-Nhưng mình đoán rồi đây hai người cũng cưới nhau, chắc chắn là vậy.

Lại nói chuyện như tiên đoán số phận của con người, Từ Lan nhìn Hoài Khanh cô cảm thấy Khanh có cái gì đó huyền bí, nhớ lại những gì Hoài Khanh nói trước khi ra trường Từ Lan rùng mình, Hoài Khanh nói đúng . Cô

chải qua những mất mát không nhỏ . Và những gì sẽ đến trong tương lai ?
Hoài Khanh chợt đập nhẹ trên tay Từ Lan:

-Lan nhớ Mỹ Ngân chứ ?

-Sao lại không nhớ.

-Nó mới sanh con, được hai tháng rồi, tuần trước mình có nhận thư nó.

-Khanh với Mỹ Ngân vẫn viết thư cho nhau hả ?

-Vẫn viết.

-Mỹ Ngân biết chuyện tình cảm của Khanh với anh Quân không?

Hoài Khanh lắc đầu:

-Không, không bao giờ, người duy nhất biết là Lan thôi . Nhưng bây giờ mình quên được anh Quân rồi . Giờ nghĩ lại, thấy thời gian đó khủng khiếp quá . Bây giờ bắt mình sống cảnh đó chắc mình không chịu nổi.

-Khanh biết không, lúc đó mình sợ Khanh ở vậy suốt đời.

-Ừ, mình cũng đã nghĩ vậy . Nhưng sống trong môi trường mới, mình đã bỏ quên được quá khứ.

"Chắc Vũ Nguyên cũng đã bỏ quên quá khứ rồi, quên mối tình đầu rồi". Tự nhiên Từ Lan thấy nao nao buồn.

Buổi chiều khi Minh Khang đến, Hoài Khanh quỳn luyến tiễn Từ Lan đi một đoạn thật xa . Cô ôm Từ Lan vào lòng:

-Lan về mình buồn quá, hứa với mình là còn qua đây thăm mình lần nữa đi.

-Mình hứa, thôi Khanh vô đi.

Minh Khang nhìn cô, không nói gì. Có lẽ chàng hiểu ý nghĩ của Từ Lan.

Họ đi qua khu I . Mỹ Thúy vẫn chưa về . Người bạn ở phòng bên cạnh bảo tuần

tới Thúy mới lên.

Từ Lan ngồi phịch xuống bực thềm không giấu được nỗi thất vọng, Minh Khang ngồi trên yên xe, lơ đãng ngắm hàng cây trước khu trạm xá. Họ yên lặng, mỗi người một ý nghĩ . Nhưng trong thâm tâm, người này thấu hiểu ý nghĩ của người kia. Từ Lan biết Minh Khang đang nhớ tới Hải Trâm, và thông cảm nỗi

thất vọng của cô . Vậy mà điều đó không làm cô nhẹ nhàn hơn.

Nhìn Từ Lan ngồi ủ rũ, Minh Khang cười:

-Lan có muốn qua khu phố II chơi không, vào thăm nhà ba tầng xem có thay đổi gì không?

Từ Lan ngước lên, phân vân:

-Nhưng anh có thích qua bên ấy không?

Minh Khang nhún mớ màng ra xa:

-Anh muốn thăm lại nơi mình đã học.

"Lan cũng muốn như vậy, có nhiều lúc Lan khao khát đứng bên hành lang lớp học mà nhớ về một quãng đời đã qua". Từ Lan muốn nói lên điều ấy,

nhưng cô hiểu Minh Khang cũng cùng tâm trạng như cô, và cô im lặng. Họ đi qua những con đường quen thuộc, đứng trước cổng trường. Họ lặng người nhìn cảnh vật thân quen. Tử Lan rung rung muốn khóc. Trong buổi chiều vắng lặng. Những dãy lầu đứng im lìm, hàng dương trước sân vẫn lao xao

trong gió.

Họ đi lang thang qua các dãy lớp học, nhớ lại hình bóng bạn bè và những ngày đã qua. Minh Khang từ tay vào lan can. Đôi mắt chàng toát lên một vẻ lắng mạn, buồn buồn dưới hàng mi rậm, chàng quên có Tử Lan bên cạnh, quên cả hiện thực để đắm mình về những kỷ niệm xa xưa. Sáu năm sống ở đây, Minh Khang có quá nhiều nỗi nhớ, và bây giờ con người đã cảm trong chàng như thức tỉnh. Những tính toán đời thường đã lui vào xa xăm.

Họ đi lên sân thượng, cùng nhìn vớ vẩn khoảng trời mây trắng bay. Tử Lan nói khẽ:

-Anh Khang biết không, có một lần trời mưa, Hải Trâm kéo Lan ra đây tắm mưa, lúc đó Trâm vui như đứa trẻ.

-Và chiều đó Lan phải qua Khu I nằm, còn Hải Trâm thì cảm hết hai ngày. Chàng cười - Lúc đó anh lo điên lên được, vì Trâm ít bệnh. Thấy cô ấy nằm suốt ngày anh run quá.

-Trâm ham vui ghê há anh Khang?

Cả hai cùng nghĩ đến kỷ niệm về người đã chết.

Tử Lan ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, gió lồng lộng thổi những sợi tóc bay bay, cô đưa tay giữ lại, khẽ nhắm mắt đón nhận những luồng gió mỏng man trên mặt. Cô đi giữa menh môn của không gian cây rộng. Đến tựa vào thành cột không kèm được cảm xúc, Tử Lan hát khe khẽ:

"Trời làm cho mưa bay giăng giăng mây tím dệt thành sầu..."

Khuôn mặt thanh tú của cô nghiêng nghiêng, mái tóc tài mướt vẫn bay bay. Tử Lan không giữ lại, cô không hay Minh Khang đến đứng cạnh cô lúc nào, đôi mắt chàng không rời được khuôn mặt mơ mộng của cô. Rồi bất chợt, chàng khẽ hát, giọng trầm trầm quyến rũ.

"Tiếng hát trên môi

Giác ngủ trong nôi

Một đàn chim nhỏ bay khắp trời Việt Nam mến yêu"

Họ im lặng, lòng vương vấn những lời ru trĩu tình, những sợi tóc Tử Lan bay loà xoà, rơi trên vai Minh Khang. Chàng đứng yên nhìn cô đắm đắm.

Tử Lan chợt quay lại, bắt gặp tia nhìn của chàng, cô ngượng ngùng nhìn lảng ra xa.

Họ đứng yên lặng bên nhau và thấy thế là đủ, họ không cần nói gì với nhau, cả hai cùng cảm thấy nhích lại gần nhau hơn.

Tử Lan bỗng nhớ lại những dòng nhật ký của Hải Trâm, cô lên nhìn Minh

Khang lòng tự hỏi chàng đang nghĩ gì, nhưng nét mặt trầm tư kín đáo ấy vẫn là một bí ẩn đối với cô.

Từ Lan rời Minh Khang, đến tựa vào lan can nhìn xuống sân. Cô có cảm giác đôi mắt chàng vẫn nhìn ngắm cô, quan sát thái độ của ngượng ngập né tránh của cô. Và cuối cùng, Minh Khang bước đến đứng cạnh Từ Lan, vẫn im lặng. Những sợi tóc cô bay bay vài sợi vương trên vai Minh Khang, Từ Lan giờ tay giữ lại, nhưng Minh Khang nói nhỏ:

- Đừng Từ Lan, anh thích được như vậy.

Cô khẽ liếc nhìn Minh Khang, cô thấy ngượng quá và lên tiếng phá tan sự yên lặng.

- Chiều đẹp ghê anh Khang nhỉ ?

-Ừ.

-Anh thích bài hát lúc nãy lắm hả ?

Minh Khang gật đầu:

Đùng từ thích cũng chưa đủ, anh... (?) bản nhạc đó ghê lắm. Anh biết Lan cũng... (?) nó, đúng không?

Đạ, mỗi lần buồn hay vui gì Lan cũng thích bài hát đó.

Minh Khang cười vu vơ. Nhìn khuôn mặt chàng, Từ Lan lại lần lần nhớ những dòng nhật ký của Hải Trâm, cô cúi mặt, thấy một cảm xúc êm đềm len lỏi vào tim.

Gió vẫn thổi lòng lộng, những sợi tóc của Từ Lan vẫn rơi nhẹ trên vai Minh Khang. Họ yên lặng nghe tiếng gió thổi rì rào phía dưới hàng dương.

Trên sân thượng vắng lặng, với bầu trời cao, giữa mênh mông gió lộng.

Người con trai và người con gái đứng yên bên nhau. Hai tâm hồn cùng gặp nhau, họ hiểu rằng từ bây giờ họ đã thâm lặng quyến luyến nhau.

Tháng tám, Từ Lan nhận quyết định đi dạy.

Buổi sáng, bầu trời đùng đục hứa hẹn, một cơn mưa, những chiếc lá me nhỏ bé bay là tà. Từ Lan thả bộ dưới hàng me, môi hé một nụ cười âu yếm với những chiếc lá rơi trước mặt.

Có tiếng thắng xe sát bên cô:

- Đi đâu vậy Từ Lan ?

Cô quay lại, nhận ra Minh Khang ngồi trên xe, cô không nén được chút hồi hộp:

-Lan đến Sở Giáo Dục. Sáng nay Lan mới nhận quyết định.

Minh Khang đưa tay ra:

-Anh chúc mừng.

Cô đặt bàn tay nhỏ bé trong tay Minh Khang, chàng siết nhẹ:

-Chúc mừng ngày đầu tiên Từ Lan có việc làm.

-Lan chưa đến trường mà anh Khang ?

-Nhưng cứ xem hôm nay là ngày đầu đi.

Rồi chàng hơi nheo mắt:

-Có thể mời cô giáo đi chơi với anh được không ?

- Đi đâu anh?

- Đi vòng vòng trong thành phố, rồi vào một quán nào đó nghe nhạc, nhìn mưa, Lan có thích không?

"Sao anh ấy có những sở thích giống mình quá", Tử Lan nghĩ thầm, cô gật đầu:

-Lan thích lắm, còn anh?

Đĩ nhiên anh cũng thích.

Tử Lan ý tứ ngồi lên xe Minh Khang chạy chậm chậm qua những con đường vắng . Họ không nói gì với nhau. Chỉ yên lặng lắng nghe tiếng gió lướt, tiếng lá khua xào xạc trên những tàn cây cao, họ nghe lòng thanh bình và một chút nao nao xúc động.

Những hạt mưa bắt đầu rơi, rơi nhanh, như xua họ ra thế giới của mơ mộng . Cả hai cùng quynh tìm một quán nước . Tử Lan trách:

-Lan bị ướt tóc rồi, tại anh Khang đó.

Minh Khang cười không nói, dừng xe trước một quán . Họ ngồi ở một bàn khuất sau chậu dừa kiểng . Chàng rút khăn tay đưa Tử Lan:

-Lan lau tóc đi.

-Thôi khỏi anh Khang.

-Coi chừng Lan bị cảm.

Tử Lan quay lại:

Chắc anh Khang bị bệnh nghề nghiệp quá, ai anh cũng nhìn như bệnh nhân hết, mai một Lan không dám gặp anh thường đâu.

-Sao vậy ?

-Sợ lắm ?

-Sợ gì ?

-Sợ anh bắt uống thuốc.

Minh Khang điềm nhiên:

-Với Lan, có lẽ anh phải gặp thường xuyên hơn nữa, hờ một tí là bệnh mà sợ gặp bác sĩ hả cô giáo ?

Tử Lan cúi mặt giấu một nụ cười:

-Không cãi với anh Khang nữa.

Cả hai im lặng, rồi Minh Khang nhìn vào mắt cô:

-Anh vừa nghĩ ra bốn câu thơ, Lan nghe nè:

"Không em tất cả đều vô nghĩa

Tất cả xung quanh chẳng lạ thường

Có em một ánh cười xao xuyến

Bất chợt quanh mình thật dễ thương"

Từ Lan ngồi yên, lắng nghe giọng trầm trầm của chàng gọi lên những sợi băng khuôn xao xuyến . Cô lén nhìn Minh Khang, nét mặt chàng nghiêng nghiêng, mái tóc rủ xuống trán tạo nên một vẻ lãng mạn quyến rũ . Tim Từ Lan đập mạnh...

-Bài thơ này anh tặng Lan đó . Lan có nhận không?

Từ Lan cười mím, Minh Khang vẫn dán mắt vào khuôn mặt cô?

-Im lặng tức là nhận rồi, và anh đòi nợ lại nè, cô giáo hát cho anh nghe đi, hát nhỏ thôi.

Từ Lan lắc đầu:

-Thôi, kỳ lắm anh, với lại ở đây có nhạc sẵn rồi.

-Thôi được, cô giáo hay ngượng quá, nhưng hôm nào Lan hát riêng cho anh nghe . Anh rất yêu giọng hát của em.

-Lan sẽ hát vào ngày sinh nhật của anh Khang.

-Lâu quá vậy, nhưng anh chờ được . Từ Lan chớp mắt, cúi xuống ly nước . Minh Khang nhìn cô, không ngăn được một nụ cười âu yếm.

Ngoài kia trời vẫn mưa, mưa giăng thành màn nước trắng đục, âm thanh của mưa hòa quyện vào tiếng nhạc đưa người ta đi vào một trời mơ mộng.

Ngoài đường trời bắt đầu tối, đám học trò đứng dậy, ríu rít ra về, Từ Lan đưa chúng ra cổng.

-Thưa cô em về.

-Thưa cô em về.

-Trời tối rồi, các em về cẩn thận nhé!

Chúng nó "dạ" nghe lao nhao, rồi cả đám nhí nha nhí nhố ấy kéo ra đường,

Từ Lan quay vào khép cửa . Minh Khang cũng vừa thắng xe trước cổng.

-Chào cô giáo.

Từ Lan đón chàng bằng nụ cười, mở rộng cửa:

-Anh Khang vô nhà chơi.

Minh Khang dựng xe, đến bên Từ Lan chìa gói quà ra:

-Mừng ngày 20-11 của Từ Lan.

Cô cảm động:

-Cảm ơn anh Khang.

-Lan nó gì vậy, em khách sáo với anh quá.

Từ Lan lắc đi, cô nhắc lại:

-Anh Khang vô nhà chơi.

Minh Khang vẫn đứng yên:

-Tối nay sinh nhật anh . Anh chỉ mời duy nhất một người khách đến dự...

Từ Lan chớp mắt, Minh Khang nhìn cô dăm dăm:

-Không từ chối chứ Lan?

-Nhưng sao chỉ có một người vậy anh Khang?

-Vì chỉ cần sự có mặt của Lan là anh thấy có ý nghĩa với anh . Và tối nay anh muốn nói với Lan một chuyện.

Từ Lan nghe một chút hồi hộp, cô gật nhẹ đầu:

-Anh chờ Lan nghe.

Từ Lan ra nhà sau xin phép mẹ, rồi vào phòng mình, cô đứng ngẩn ngơ trước tủ áo, loay hoay chọn lựa . Chưa bao giờ có một cuộc đi chơi làm Từ Lan phải bận tâm đến y phục như vậy . Cô muốn mình xuất hiện trước mắt Minh Khang như một nàng công chúa xinh đẹp.

Từ Lan nhón người lấy chiếc đầm trắng.

Cô đứng trước gương ngắm nghía, ngẩn ngơ thấy mình xinh lắm . Hàng ren ôm quanh chiếc cô trắng ngần, thon thả mang lại cho cô một vẻ nghiêm trang, thanh thoát . Tay áo bằng voan mỏng thêu hao văn, thắt lưng rộng bản buộc thành chiếc nơ sau lưng . Trông Từ Lan như một nàng tiên bé nhỏ, trong trắng.

Cô bước ra phòng khách, Minh Khang nhìn cô dấm đuối . Từ Lan ngượng ngùng đứng im . Chàng hơi nghiêng người:

-Xin mời cô giáo.

Chàng đưa Từ Lan vô nhà . Nhìn Minh Khang loay hoay mở khoá, Từ Lan ngạc nhiên:

-Không có ai ở nhà hả anh Khang?

-Mẹ anh đi thăm anh Ba mấy hôm nay, dì Năm đi chơi, nhà chỉ có mình anh thôi

Cô nói một câu ngớ ngẩn:

-Ở nhà một mình anh không sợ ma à ?

Minh Khang cười:

-Sao Lan không hỏi ngược lại xem ma có sợ anh không?

-Anh gan thật.

Minh Khang không trả lời, chàng đưa Từ Lan vào phòng khách . Cô đứng nép một góc thấy một chút ngượng ngùng sờ sờ . Cô chưa quen đối diện với chàng trong hoàn cảnh thế này.

Minh Khang vô tình:

-Mình lên sân thượng đi Lan.

Từ Lan lén nhìn Minh Khang, nét vô tư trên mặt chàng làm cô thấy yên tâm . Cô thầm xấu hổ với những ý nghĩ đen tối trong đầu.

Trước đây Từ Lan và Hải Trâm vẫn lên sân thượng mỗi lần đến đây chơi .

Từ Lan rất thích ngồi dưới dàn hoa giấy ở góc sân . Cô đến ngồi trên chiếc băng đá quen thuộc, ngắm nghía những cụm hoa xắm màu trong bóng tối.

Minh Khang mang ra một bình trà, một ổ bánh kem nho nhỏ có cắm những ngọn nến xung quanh. Họ ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn tròn . Chàng nhìn Từ Lan:

- Đây là lần đầu tiên anh tổ chức sinh nhật cho mình, Lan thổi đèn giùm anh đi.

-Sao anh Khang không thổi ?

-Anh nhường quyền khai mạc cho em đó.

Tử Lan không từ chối, cô chúm môi, thổi mạnh . Những ngọn nến tắt ngấm . Còn lại giữa hai người là bóng tối mờ mờ của ngọn đèn trong nhà hắt ra.

Tử Lan hỏi khẽ:

-Thế là Lan chẳng có quà sinh nhật cho anh rồi.

Giọng Khang trầm trầm:

-Lan không nhớ đã hứa với anh điều gì sao?

- Điều gì hả anh?

-Hôm ấy cô giáo hứa sẽ hát riêng cho anh nghe, nhớ không?

-Lan nhớ rồi, nhưng bài gì kia.

Hỏi thế nhưng không cần nghe trả lời, Tử Lan cũng đã hiểu Minh Khang sẽ nói gì . Họ nhìn nhau, cùng cười, họ hiểu rõ ý thích của nhau hơn cả hiểu chính họ.

Minh Khang bước vào phòng lấy cây đàn Guitare, bắt đầu dạo nhạc, đôi mắt chàng vẫn không rời khỏi khuôn mặt cô.

Tử Lan tựa mặt vào nắm tay, cô cũng không ngăn một ý muốn được nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của chàng mở trong bóng tối . Cô hát khe khẽ, mái tóc đỏ dài trên vai tạo cho cô vẻ thanh tú dịu dàng . Nhìn cô, Minh Khang nghĩ đến một bức tranh tố nữ đẹp tuyệt vời . Chàng thở nhẹ...

Dưới bầu trời đầy sao, tiếng đàn trầm ấm hoà với tiếng hát thanh thanh . Họ cùng đắm đuối rung động, họ quên thời gian lướt đi, quên cả cuộc sống đang diễn ra phía dưới.

Minh Khang gác cây đàn một bên, im lặng nhìn Tử Lan, tim đập mạnh . Rồi chàng nghiêng người, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, bóp nhẹ . Giọng chàng như hơi thở:

-Tử Lan.

Đạ!

-Tối nay anh muốn nói với em một chuyện.

Chàng dừng lại giây lát, dò xét phản ứng của cô.

Tử Lan như quên cả thở, cô ngồi yên, cắn nhẹ ngón tay, Minh Khang nhắc lại:

-Em có nghe anh nói gì không? Em nhìn anh đi.

-...

-Tử Lan!

Đạ.

-Em có đoán được anh muốn nói với em chuyện gì không ?

Cô bạo dạn ngược lên:

-Chuyện gì hả anh ?

Minh Khang không trả lời, chàng kéo Tử Lan đứng lên, ôm siết cô vào lòng, cúi xuống thì thầm:

-Anh chờ đợi phút này lâu lắm rồi em biết không?

Chàng dịu dàng vén mái tóc Tử Lan ra sau, bàn tay vuốt nhẹ đôi vai thon thả của cô . Tử Lan không còn cảm nhận điều gì khác ngoài một nỗi mê êm dịu, cô nhắm mắt nép vào ngực Minh Khang, lắng nghe tiếng tim chàng đập mạnh.

Họ yên lặng đứng bên nhau, nghe hơi thở gấp gấp trong lồng ngực, run rẩy xúc động.

Rồi trong cảm giác bàng hoàng ngây ngất, Tử Lan nghe tiếng thì thầm say đắm, tiếng điệp khúc muôn thuở mà vẫn vô cùng nhiệm màu cho những đôi lứa yêu nhau:

-Anh yêu em.

Cô dụi mặt trong ngực Minh Khang, chàng nhìn đôi mắt khép hờ của cô, thì thầm:

-Còn em.

-Em không biết.

-Sao lại không biết ?

Và mặt chàng cúi xuống gương mặt xinh đẹp của cô.

Hơi thở của họ hoà quyện vào nhau.

Cụm hoa giấy hơi chao mình trong gió, rồi lặng yên . Gió như ngừng thổi vì xúc động trước phút đắm say của hai người yêu nhau.

Ở dưới nhà, có tiếng chuông reng, Minh Khang miễn cưỡng ngẩng đầu lên, họ vẫn còn văng vát cảm giác rung động ngây ngất...

Chàng nói nhỏ:

-Em vô phòng đợi anh nghe, anh xuống dưới một chút rồi lên ngay với em .

Minh Khang đưa Tử Lan vào phòng mình, rồi đi xuống . Còn lại mình Tử Lan bước đến chiếc bàn kê sát cửa sổ, ngồi xuống . Cô với tay cầm một quyển sổ có bìa đỏ, lật hồ vài trang, cô nhận ra đó là quyển nhật ký của Minh Khang.

Một lá thư rơi xuống, Tử Lan cúi lượm, tò mò mở ra đọc, thư của Hải Trâm!

Rõ ràng là thế, nét chữ run rẩy nghiêng ngả, nhưng bút tích của Hải Trâm, Tử Lan không sao nhầm lẫn được . Có lẽ Hải Trâm viết thư này lúc đã yếu.

"Anh thân yêu!

Khi anh đọc thư này, thì em đã ở thế giới bên kia, thế giới mà em sẽ không được có anh . Đừng đau khổ nhiều nghe anh.

Em chết đi rồi, em biết anh khổ, nhưng em tin chắc một điều, thời gian sẽ giúp anh nguôi ngoai, em chỉ còn biết tin cậy vào thời gian mà thôi . Và trước khi ra đi vĩnh viễn, em muốn nói với anh một điều, nếu sau này anh có

vợ, thì người đó hãy là Tử Lan . Anh hãy thương yêu và lo cho Tử Lan như đã yêu em, đời nó đau khổ đã nhiều rồi, em muốn nó được hạnh phúc . Và ngược lại, có Tử Lan trong đời, anh cũng sẽ hạnh phúc . Anh hãy tin điều đó.

Anh có bao giờ nhận ra điều này không, tâm hồn Tử Lan rất giống anh, rất hoà hợp với nhau . Em hiểu rõ cả anh lẫn Tử Lan, và em tin chắc một điều Tử Lan mới là người làm cho anh hạnh phúc . Rồi anh sẽ nhận ra điều đó. Hãy nghĩ đến với Tử Lan và chinh phục nó bằng tình cảm chân thật của anh . Em tin rằng Tử Lan cũng sẽ yêu anh như em đã yêu.

Đó là điều cuối cùng em muốn gửi gắm anh . Nếu nhớ đến em, anh hãy làm theo những gì em tin cậy nghe anh.

Vĩnh biệt người yêu

HẢI TRÂM "

Tử Lan xếp lá thư ngồi thần thờ . Điều mới phát hiện làm cô thấy nao nao nhớ Hải Trâm, một nỗi buồn man mác dấy lên trong cô.

Ở dưới sân chợt vẳng lên tiếng cười giòn tan . Tử Lan giật mình trở về thực tại . Cô nhón người nhìn xuống sân . Qua cửa sổ, cô thấy một cô gái ăn mặc lộng lẫy đang đi với Minh Khang ra cổng, cười nói điều gì đó . Minh Khang cũng ân cần tiễn cô gái, rồi khép cổng, quay vào.

Tim Tử Lan nhói lên một cảm giác lạ lùng mà cô không sao giải thích được, như một nỗi giận hờn, một cảm giác hoài nghi, như cảm thấy mình bị xúc phạm.

Có tiếng chân Minh Khang đi lên, cô vội xếp lá thư, trả quyển sổ về chỗ cũ . Rồi cầm tờ báo lên đọc, cô dần tâm trạng băng khoăn.

Minh Khang ôm vai cô, cúi xuống:

-Nãy giờ em chờ anh lâu không?

Tử Lan gượng cười:

-Không, em đang đọc bài thơ này, hay lắm anh Khang à!

-Vậy hả Vậy mà anh cứ nóng lòng lên đây, anh sợ bỏ em một mình, mình lên sân thượng đi em.

Cô lặng lẽ đi bên Minh Khang, thầm chờ đợi lời giải thích . Chàng vẫn vô tình ôm siết người cô:

-Em biết không, tối nay em đẹp lạ lùng, có lẽ anh sẽ khó mà quên được hình ảnh này của em.

"Nhưng cô gái kia là ai?" - Tử Lan lẩm nhẩm trong đầu, nghìn lần cô muốn hỏi Minh Khang điều đó . Cô muốn tự chàng giải thích với cô về cô bạn gái và cuộc viếng thăm . Sự im lặng của Minh Khang làm cô buồn buồn . Cô hiểu rằng Minh Khang chưa thành thật với mình, có lẽ tình yêu chưa sâu sắc đến độ chàng phải kể hết với cô mọi quan hệ riêng tư... buồn muốn khóc!

Tử Lan ngồi yên trong lòng Minh Khang giấu mặt trong vai chàng để che

giấu tâm trạng thất vọng . Chàng vẫn vô tình thủ thi:

-Sao em không nói gì hết vậy, em thích buổi tối này không?

Đạ thích.

-Thích mà sao im lặng hoài vậy, em dễ thương quá, em không biết yêu em đến độ nào đâu.

"Nhưng cô gái lúc này là ai? Tử Lan cứ lẩn thẩn với câu hỏi.

Minh Khang vẫn ôm siết cả người cô lồng những ngón tay vào mái tóc thoảng hương trầm của cô . Rồi kề bên mặt Tử Lan chàng hát nho nhỏ, như dỗ dành, ru ngủ cô người yêu bé nhỏ . Trong một phút Tử Lan thả trôi vào cảm xúc ngất ngây dịu dàng, cô quên cả chuyện vừa xảy ra, quên cả đất trời xung quanh . Ôi! Minh Khang tuyệt vời quá lãng mạn và vô cùng bình yên, điều mà cô chưa hề tìm được ở tình yêu đầu đời . Có phải cô sinh ra là để dành cho chàng không? Cô nép vào Minh Khang, cảm thấy hạnh phúc.
Khi Minh Khang đưa về nhà, trời đã khuya, vậy mà cô không sao ngủ được . Cô cứ thao thức đứng bên cửa sổ, nhìn bầu trời đầy sao, lòng chông chênh mông mênh.

Cô khẽ nhắm mắt đón làn gió đem cơn man trên mặt, tưởng như hơi thở vương vấn của người yêu.

Đêm yên lặng chìm sâu trong giấc ngủ, vậy mà bên cửa sổ người con gái cứ mãi thao thức với đêm sâu.

Nhớ lại quà tặng của Minh Khang, Tử Lan bước đến bàn, nhẹ nhàng mở lớp giấy hoa, quyển sổ bìa đỏ hiện ra, một bài thơ được viết ở trang đầu nét chữ trau chuốt . Tử Lan hồi hộp đọc: bài thơ tỏ tình.

Cô đọc đi đọc lại mãi, rồi trong cảm xúc còn âm vang . Cô làm một bài thơ họa theo ý thơ của chàng . Cô định sẽ gửi tặng Minh Khương khi gặp lại .
Tử Lan mỉm cười sung sướng.

Chương 19

Giờ chơi Tử Lan đi vào phòng giáo viên.

Trước mắt cô là cảnh tượng vô cùng kỳ quặc, một đám học trò quỳ gối lên ngôn dưới đất, trên miệng bị dán miếng băng keo trong suốt . Và ở phía bàn - Lan Hương - Cô giám thị có dáng người béo tròn, trắng mũm mĩm, đang loay hoay cắt những miếng băng keo, dán vào miệng mấy đứa con trai quỳ phía góc tường.

Bọn nhóc có đứa mặt ỉu xiu như mèo bị nhún nước, môi bị miếng băng dán kín . Đứa khác cười đỏ mặt, miếng băng trên miệng sức buồn cười.

Một đứa con trai tinh nghịch hét vang lên:

-Thưa cô, thằng này bị hô, dán không vừa miệng nó.

Thế là đám nhóc bật cười rộ . Cô giám thị có tiếng là phù thủy của bọn học trò quát lên:

-Các em không được cười.

Rồi hình nhui không nén được, cô giám thị cũng phì cười . Bọn trẻ như được có phép, cười nghiêng ngả.

Tử Lan ngồi xuống nhìn Lan Hương dò hỏi, cô giám thị hất mặt về phía bọn nhí giải thích:

-Thành phần quậy phá trong lớp đó . Giờ sinh hoạt hôm thứ bảy là hết âm ỉ, cô chủ nhiệm ra cách trị chúng nó, xem có hiệu nghiệm không.

Tử Lan không trả lời, trong thâm tâm cô không đồng ý hình phạt này .

Chẳng giáo dục được gì ngoài việc đem lại cho chúng nó một trò chơi mới, một hình thức giải trí ngộ nghĩnh, và chắc chắn khi vào lớp chúng sẽ áp dụng với bạn bè, sẽ có thêm trò quậy phá cho lứa tuổi thích chạy nhảy này . Chắc Lan Hương không nghĩ ra điều đó.

Tử Lan ngồi im, nhìn cô giám thị lui cúi cắt cắt, dán dán . Đứa này vừa dán xong thì miếng băng trên miệng đứa khác lại rớt ra, thế là phải dán lại . Lan Hương quát lên:

-Tôi cấm các em cười.

Làm sao cấm được phản xạ tự nhiên ấy?

Cảnh tượng buồn cười thế kia, những chú bé không thể ngoác miệng cười cho thoả? thì phải mím môi âm thanh nén lại trong cổ . Nhưng dù chúng có cố gắng mấy, miếng băng keo vẫn cứ rớt xuống, như đồng tình với lũ trẻ chọc tức cô giám thị . Lan Hương cầm cây thước, quát mạnh lên bàn thị uy.

-Các em không được cười nghe chưa?

Bọn trẻ giật mình im thin thít, những đôi mắt láo liên nhìn cây thước, sợ hãi

. Về trẻ con đứa nào cũng sợ cây roi hơn là bị mắng, ơn trời cho chúng nó có thứ để sợ, nếu không làm sao mà kềm bớt cái tính năng động của chúng, loạn mất.

Ngay lúc đó, một cô học trò chạy vào hơ hải.

-Thưa cô, bà Hoà bị đau bụng, dạ bạn đang khóc dưới lớp.

Tử Lan đứng bật dậy, đi xuống lớp . Chúng nó nhốn nháo như ong vỡ tổ .

Thật Tử Lan đi vào, cả bọn ủa ra những tiếng lao nhao:

-Thưa cô, bạn Hoà bị đau bụng.

-Nó khóc nữa cô ơi!

-Ban đầu bạn la um xùm, sau la hét nổi luôn cô.

Tử Lan khoát tay:

-Các em ra ngoài đi, đừng làm ồn.

Rồi cô đi vào góc lớp, cô bé tên Hoà đang nằm co rúm dưới ghế, mặt xanh mét, nhắm nghiền mắt, ôm bụng rên khe khẽ.

Tử Lan cúi xuống:

-Em đau ở đâu?

Cô bé đặt tay vào bụng, không trả lời nổi, Tử Lan ả nhẹ lên chỗ đau, cô bé nhăn nhó đau đớn . Tử Lan dịu dàng:

-Em bị đau mấy lần rồi ?

Cô bé ngồi cạnh đó hớt lời:

Dạ, hai ba lần rồi cô, ở nhà bạn cũng bị đau nữa.

Tử Lan ngẫm nghĩ một lát, rồi quyết định đưa cô bé vào bệnh viện.

Đám học trò láo nháo, tò mò nhìn bạn mình nằm trên chiếc xích lô, đối với chúng nó, đây là cảnh vô cùng lạ mắt, chúng nó đứng nhìn cho đến khi chiếc xe chạy khuất hẳn ngoài cổng.

Ở phòng cấp cứu người ta chẩn đoán cô bé bị đau ruột thừa, chỉ còn chờ mổ . Tử Lan ngồi bên giường, dịu dàng trấn an chờ ba mẹ cô bé đến.

Chợt đôi mắt cô bị hút về phía cuối dãy hành lang . Minh Khang đang đi trên hành lang, bên cạnh là cô gái mà Tử Lan đã gặp ở nhà chàng . Minh Khang không thấy Tử Lan, họ mãi nó chuyện không để ý xung quanh, rồi chàng rẽ vào một phòng ở cuối hành lang, cô gái nọ đi ra.

Cô ta đến bàn trực, nói gì đó với cô y sĩ, rồi ra về.

Tử Lan đưa mắt nhìn theo bóng cô gái tự nhiên cô thấy bất ổn, buồn buồn.

Khi cô y sĩ đến giường thăm bệnh, Tử Lan hỏi thăm:

-Chị cho hỏi một chút, cô mới đi ra tên gì chị biết không? Tôi thấy quen mà không tiện hỏi thăm.

Cô ta vui vẻ:

-Chị quen với chị đó hả ?

-Không tôi chỉ thấy hơi quen, hình như học cùng lớp . Chị ả tên gì nhỉ ?

-Tên Huyền Trinh, người yêu của bác sĩ Khang đó!

Tử Lan choáng váng, giọng cô lạc đi:

-Vậy hả ? Hai người quen lâu chưa chị ?

-Tôi không biết, thấy hay vô tìm bác sĩ Khang lắm.

-Cô ta tò mò:

-Chị quen với Huyền Trinh hả ?

Tử Lan cố mỉm cười:

-Không có quen, tại tôi làm người thôi . Cám ơn chị nghe!

-Có gì đâu.

Cô ta đi qua giường khác . Tử Lan vẫn ngồi bất động trong tâm trạng choáng váng.

Buổi chiều về nhà, Tử Lan cài cửa phòng, ngồi gục đầu trên bàn ngẫm nghĩ cho hết nỗi đắng cay của mình.

Vậy là mấy hôm nay, cô sống trong niềm hạnh phúc ảo tưởng, bị lừa dối, cô đã tự đón nhận tình yêu như một quà tặng của định mệnh . Giờ thì chỉ còn nỗi đau nhìn mảnh vụn của mối tình chớm nở . Tử Lan khóc nghẹn!

Cô lau nước mắt, rút quyển nhật ký, viết tắt cả tâm trạng tan nát của mình, những giọt nước mắt làm nhoà trang giấy . Rồi đọc lại những gì đã viết hôm qua, cô thấy bẽ bàng quá, nỗi tủi hờn làm cô khóc nức nở.

Thật lâu, Tử Lan ngẩng đầu lên lau sạch nước mắt . Thôi, hãy xem bài thơ tỏ tình và những lời lẽ yêu thương kia là không có thật . Trong đời mình cô đã thấy lịch sử được lập lại hai lần . Minh Khang cũng giống như Vũ Nguyên, cũng lừa dối đến tận nhẫn . Hải Trâm có biếng bây giờ Tử Lan khổ thế này không?

Giờ đây cô hiểu ra một điều, tâm hồn lãng mạn của Minh Khang chỉ rung động trước cái đẹp . Chàng yêu cả hai người con gái, bởi vì cả hai đều xinh đẹp đáng yêu.

Minh Khang không hề yêu, chàng chỉ thưởng thức cái đẹp như người ta thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật . Lần đầu tiên trong đời, Tử Lan thấy vẻ đẹp chỉ mang đến cho mình nỗi bất hạnh.

Ý nghĩ bị lừa dối, bị phũ phàng làm Tử Lan phẫn uất, cô thấy căm thù Minh Khang cay đắng, giá mà có thể lập tức tìm đến Minh Khang hét thẳng vào mặt chàng rằng "anh là đồ đểu" rồi sau đó xoá sạch xem như chẳng nợ nần gì nhau nữa...

Cô hứa với lòng mình sẽ tự trọng, rút lui khỏi Minh Khang và xem tất cả những điều xảy ra giữa hai người chỉ là trò đùa.

Trong cuộc sống có đôi lúc cũng nên đem tình yêu ra đùa cho vui. Yêu cho đời bớt tẻ nhạt vậy mà.

Ngày hôm sau vào thăm cô học trò, gặp Minh Khang trên hành lang, cô cười nói tinh bơ:

-Chiều hôm qua anh săn sóc giùm đứa học trò của Lan phải không? Thay

mặt gia đình nó cảm ơn anh nhiều nghe!

Minh Khang hơi ngần ra:

-Sao lại cảm ơn? Nói chuyện với anh mà Lan khách sáo vậy à ?

Tử Lan không trả lời về mặt vẫn bình thản.

Minh Khang nhìn cô:

-Tối nay em có đi đâu không?

-Em chưa biết.

Giọng chàng như ra lệnh:

-Tối ở nhà chờ anh, bây giờ anh bận lắm . Em về chưa?

-Sắp về.

Minh Khang nhìn đồng hồ:

-Em ở đây đi lát nữa anh đưa về.

Tử Lan im lặng chờ Minh Khang đi vào phòng khám, cô lặng lẽ bỏ về.

Buổi chiều Minh Khang đến nhà, Tử Lan tránh mặt, cô nhờ cô bé học may bảo cô đã đi chơi.

Và liên tiếp mấy lần sau đó khi Minh Khang đến tìm, cô đều tìm cách tránh mặt.

Những ngày sau đó họ không gặp nhau nữa.

Mỗi lần tan trường Tử Lan tránh đi ngang bệnh viện, ngoài giờ đến trường cô ở lì trong phòng với nỗi buồn thăm thía . Hình dung những ngày qua Minh Khang và Huyền Trinh gặp gỡ nhau, quấn quít nhau nhiều hơn, Tử Lan cảm thấy mình vô cùng đau khổ.

Cô tự ám thị cho mình phải quên Minh Khang, quên tất cả những gì có liên quan đến chàng . Đã qua một lần vấp ngã, cô không cho phép mình yếu đuối quy lụy nữa . Thời gian sẽ giúp cô đứng vững hơn.

Chiều nay Minh Khang đứng đón Tử Lan ở cổng trường.

Thoáng thấy bóng chàng cô lúng túng chưa biết tránh đi đâu, Minh Khang đã đi nhanh đến, đứng trước mặt Tử Lan nghiêm nghị:

-Anh cần gặp Lan.

Cô cười gượng:

-Có chuyện gì không anh Khang?

-Anh nghĩ là có, mình đến quán nước đằng kia đi.

Tử Lan thoái thác:

-Em bận lắm, chiều nay em...

Cô im bật, đôi mắt Minh Khang nhìn xoáy vào mặt cô, vạch rõ lời nói dối:

-Anh không tin em bận đến độ không tiếp anh được vài phút, anh chỉ cần vài phút để hiểu cho ra lẽ thôi.

Đám học trò đi ngang qua, vài cặp mắt tò mò nhìn hai người, có tiếng chúng nó thì thào:

-Thầy đó, thầy đến đón cô!

Tử Lan ngượng ngáp nhìn quanh, rồi đành đi theo Minh Khang.
Họ ngồi một bàn khuất ở góc phòng . Minh Khang cố ý ngồi đối diện với Tử Lan . Thái độ của chàng như khẳng định tính cách bạn bè . Cử chỉ đó làm Tử Lan thấy giận, tự ái nhen lên môi cô mím lại, khuôn mặt đầy nét kiêu kỳ.

Minh Khang lăm lăm nhìn cô rồi lạnh lùng:

-Mấy buổi chiều trước Lan có ở nhà, đúng không?

Tử Lan im lặng, Minh Khang nhìn thẳng vào mắt cô:

-Cứ nói thật đi Lan có ở nhà không?

-Không!

-Lan nói dối.

-...

-Nhưng thôi, bản tính của Lan như vậy rồi, anh không có ý kiến . Nhưng điều này ảnh hưởng đến anh nên anh phải nói cho ra lẽ.

Tử Lan hất tóc ra phía sau, cổ lấy giọng thờ ơ đáp trả thái độ của Minh Khang:

-Anh tưởng anh là cái gì mà Lan phải nói dối, hoặc anh có quyền phán xét này nọ ?

Đĩ nhiên, anh chẳng là gì của Lan hết, và cũng không có ý định trở thành một cái gì đó đối với Lan.

Tử Lan tái mặt, Minh Khang nói tiếp:

-Mấy lần đến tìm, anh biết Lan có ở nhà, nhưng nếu không muốn tiếp anh thì Lan cứ trực tiếp gặp anh rồi viện một lý do nào đó, tự khác anh sẽ hiểu mà rút lui. Tại sao Lan hành động như vậy? Người ta sẽ nghĩ sao về anh, ngày xưa Lan đã cư xử với Việt Hải như vậy, bây giờ Lan đem ra áp dụng với anh nữa sao ? Anh không cho phép Lan đem anh ra làm trò đùa như vậy!

Tử Lan tức run nhưng cố giữ vẻ thản nhiên:

-Anh nghĩ thế nào điều đó tùy ở anh . Lan chẳng áp dụng việc gì với anh hết.

-Có lẽ anh chưa hiểu hết Lan - nhưng còn Lan, tính kiêu kỳ sẽ đưa em đi đến hành động nào nữa ?

Tử Lan như nghệ thờ cô ngồi lặng đi . Minh Khang tiếp tục cái giọng bình thản:

-Nếu Lan không nghĩ đến tình yêu thì cũng hãy giữ lại tình bạn cũ, đừng đối xử với anh một cách khiếm nhã như vậy.

"Tất cả những gì anh nói đều hay cả, nhưng tôi không phải là cô bé ngu ngốc, thơ ngây nữa . Tôi hiểu anh quá rồi và tôi căm ghét sự dối trá của anh"

Tử Lan cười mỉa, mặt héch lên kiêu ngạo.

Minh Khang mím môi nhìn cô giọng lạnh băng:

-Bây giờ anh mới hiểu có thể ngoài Vũ Nguyên ra Lan không hề yêu ai được . Điều đó anh thông cảm và không trách Lan, nhưng anh không cho phép Lan đem tình cảm của anh ra làm trò đùa . Nói thật nhé, nhớ lại thái độ của

Lan tối hôm ấy, anh không sao tin được chỉ vài ngày sao Lan cư xử đùa cợt như vậy . Anh thấy hối hận vì mình tin mù quáng vào tình bạn cũ.

Từ Lan lặng người đau đớn và uất hận . Cô cười nhạt:

-Anh nói hết chưa? Có thể anh thấy tiếc vì đặt niềm tin không đúng chỗ, Lan khuyên anh hãy nhìn lại bản thân mình, đừng đòi hỏi người khác nhiều quá khi bản thân mình chẳng mấy tốt đẹp.

Nhớ đến bài thơ định tặng Minh Khang, cô thấy bẽ bàng và càng bị xúc phạm . Từ Lan trở nên hết sức trẻ con:

-Lan còn giữ bài thơ của anh đó, bây giờ hiểu nhau kỹ rồi, anh có muốn lấy lại không?

Minh Khang bình tĩnh:

-Những gì đã cho anh không bao giờ đòi lại.

-Cái đó tùy anh!

Và để trả thù nỗi đau mà Minh Khang gây ra . Cô bặm môi run giọng:

- Đối với Lan thì .. đọc bài thơ đó cũng vui . Xét về mặt văn học thì nó khá hay, anh làm thơ cũng không đến nỗi kém, văn chương trau chuốt lắm . Hay là anh cho phép Lan đăng báo ? Con gái chắc sẽ có khối cô xúc động.

Minh Khang cắn chặt răng im lặng.

Rồi chàng bình thần nhìn thẳng vào Từ Lan:

-Anh đã nói rồi, cái gì đã cho anh không đòi lại . Lan cứ đăng báo nếu thấy thích, và nếu thấy làm vậy lương tâm em được yên ổn . Anh xin chúc mừng khi Lan thành công.

Từ Lan cười khẽ rồi nhìn đồng hồ:

-Anh còn muốn nói gì nữa không?

-Anh nghĩ có nói Lan cũng không muốn nghe, anh thấy đủ rồi, em cứ về đi.

-Cảm ơn anh!

Từ Lan đứng dậy, đi thẳng.

Minh Khang tựa người vào thành ghế tư lự nhìn ly nước trên tay . Từ Lan không hề nhận ra ánh mắt chàng giấu một sự thất vọng đau đớn.

Từ Lan đi nhanh ra khỏi quán nước, uất ức muốn khóc, cô tự nhủ thế là hết, cô không tin cả hai có thể ném vào mặt nhau những câu nói nặng nề như vậy . Minh Khang dịu dàng lãng mạn là thế, nhưng vô cùng cứng rắn . Minh Khang đem lại cho cô sự uất ức cuồng điên, vậy mà cô không sao làm lay chuyển cá tính lạnh như tiền của chàng . Cô cảm thấy mình bất lực.

Về nhà cô chỉ biết trút tất cả uất giận vào trong nhật ký mỏng manh, để cuối cùng dằn lòng mình quên đi tình yêu vừa đổ vỡ.

Thế nhưng, ngày qua ngày . Hình ảnh Minh Khang vẫn cứ đeo đuổi, làm khô trái tim tội nghiệp của cô . Cô hiểu rằng mình không cách gì quên được con người "nguy hiểm" ấy.

Những lúc nhớ Minh Khang . Từ Lan ngồi thu mình trong ghế, buồn như

con mèo ốm.

Buổi chiều về nhà, một người khách đang đợi Tử Lan.

Chiều nay bọn con gái học may đã về, mẹ cô ngồi tiếp người đàn ông ấy .

Khi Tử Lan bước vào . Người nọ quay ra.

Tử Lan khựng lại, tim chợt đập rộn trong lồng ngực, mở to mắt nhìn dáng người xiết bao quen thuộc ấy.

Vũ Nguyên cố nén xúc động, lên tiếng:

-Tử Lan đi dạy về hả ?

Đạ.

-Rồi cô nói khê:

-Anh Nguyên đi công tác ghé chơi à ?

Vũ Nguyên không trả lời, mẹ Tử Lan lên tiếng:

-Cháu Nguyên ghì chơi nhé, bác có công việc.

Rồi bà đi vào . Tử Lan ngồi đối diện với Vũ Nguyên, lặng thinh, cô không biết phải có thái độ ra sao.

Vũ Nguyên cũng dè dặt:

-Em có bận gì không?

-Không, chiều nay em rảnh lắm.

Giọng Vũ Nguyên vẫn thận trọng:

-Em có thể đi chơi với anh một lát không?

-Anh chờ em một chút, em xin mẹ em.

Rồi cô đứng dậy, đi vào nhà . Thái độ dè dặt của Vũ Nguyên làm cho băng khuâng . Cô rơi vào trạng thái lơ lửng . Và trên hết là tâm trạng tò mò . Hơn hai năm không gặp bây giờ cả hai đều đã trưởng thành . Biết nên xem nhau là gì đây ?

Tử Lan cứ ở trong tâm trạng lơ mơ, cho đến lúc ngồi phía sau xe Vũ Nguyên, cô vẫn không tin cô đang ở bên người đàn ông một thời là tất cả cuộc đời cô.

Vũ Nguyên chạy chậm chậm, quay lại nhìn Tử Lan:

-Em nghĩ gì vậy Lan?

-Em không biết, bây giờ em cũng không hiểu mình ra sao nữa ?

-Em không ngờ gặp anh ở đây phải không?

Đạ.

Vũ Nguyên cười khê:

-Còn anh thì khác, anh chờ đợi ngày này suốt mấy năm qua, và anh làm mọi cách để gặp lại em . Anh hỏi thật, em có thay đổi gì chưa Lan?

-Em vẫn vậy!

-Vậy là anh vẫn có quyền hy vọng?

Tử Lan im lặng, lắng nghe từng lời nói của Vũ Nguyên, giọng nói mà một thời cô say sưa nghe.

Bây giờ có phải cô đang nghe những câu nói yêu thương như ngày nào ?
Thật như trong giấc mơ.

Vũ Nguyên quay lại:

-Em tìm một quán nào yên tĩnh đi, đây anh không biết nhiều.

-Mình ra ngoài bờ sông đi anh.

"Anh biết không, có một thời em từng ảo ước được ngồi bên anh ở đây, ở ngay thành phố nhỏ bé quê em, em sẽ kể cho anh nghe những kỷ niệm thời thơ ấu của mình Tử Lan nghĩ miên man."

Họ ngồi ở một bàn khuất mé sông, trời bắt đầu buông bóng tối, bóng tối xoá đi khoảng cách e dè từ lúc họ gặp nhau . Giữa họ chỉ còn là tình yêu, là kỷ niệm.

Vũ Nguyên thì thầm:

-Em còn yêu anh nhiều không Lan? Ba năm xa nhau em đã kịp quên anh chưa?

-Em không biết em anh Nguyên ạ, em cũng không cần biết cuộc đời riêng của anh ra sao . Bây giờ anh đã ở bên em, em chỉ cần biết hiện tại này thôi.

Vũ Nguyên ôm siết vai Tử Lan:

-Bây giờ anh chẳng còn cuộc đời nào riêng hết, cuộc đời anh bây giờ đặt trong tay em, em cứ sử dụng anh đi, anh sẽ làm tất cả những điều em muốn, anh muốn đền bù lại tất cả mất mát đã gây ra cho em.

-Thật không Nguyên? Em hạnh phúc quá, em chỉ cần giữ được tâm hồn anh thôi . Anh hãy cứ là của chị Hằng, nhưng hãy yêu chỉ một mình em, cũng như em đã yêu anh vậy đó.

-Không, bây giờ Mỹ Hằng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc đời anh nữa, chỉ còn có em thôi.

Tử Lan nhắm mắt, nép vào ngực Vũ Nguyên . Đây là thực hay là mơ?

Cô nhớ lại chuỗi ngày dần vật khao khát có Vũ Nguyên, cô đã mơn mõi trong mơ ước được yêu nhau trọn vẹn . Giờ thì cánh chim một thời bay xa đã quay trở lại . Hạnh phúc này lấp đầy cả chuỗi ngày tuyệt vọng đắng cay.

Môi họ quần quít tìm nhau, họ chìm trong cảm giác đắm say bất tận.

Rồi Vũ Nguyên rời cô ra:

-Ngồi lên đi em, anh muốn nói chuyện nghiêm túc với em.

Tử Lan vẫn khép mắt:

-Chuyện gì ? Em không cần chuyện nghiêm túc nào cả, chỉ cần biết bây giờ em có anh mà thôi.

-Còn anh thì muốn nói với em nhiều lắm . Em không biết rằng anh đã đầu trang mơn mõi suốt hai năm, chỉ để có được... anh có thể mạnh dạn hỏi em một câu!

-Câu gì, anh Nguyên ?

-Em có bằng lòng làm vợ anh không?

Tử Lan vẫn gục đầu trên vai Vũ Nguyên:

-Khoang nói đến chuyện đó anh, bây giờ em chỉ muốn nghe anh nói rằng anh vẫn còn yêu em, những chuyện nghiêm túc hãy để lúc khác.

-Anh không thể kiên nhẫn thêm nữa đâu, em không hiểu anh đã trả một giá thể nào cho tự do của mình . Cho nên, anh muốn biết em có đón nhận anh vào đời em không?

-...

-Anh biết, nếu như ngày xưa mình yêu nhau trọn vẹn, thì anh chẳng có gì phải băn khoăn . Anh đã lỡ dập đổ hạnh phúc, làm đổ vỡ tình yêu của mình . Bây giờ cuộc đời anh chẳng mấy nguyên vẹn, nên anh sợ em từ chối nói lại những mảnh vỡ . Anh sợ mất em vô cùng, em hiểu không?

-Em hiểu

-Em vẫn như ngày xưa chứ, Lan? Em không có thay đổi gì trong đời chứ ?

-Hình như có, nhưng điều đó không quan trọng nữa anh Nguyên ạ!

Chương 20

-Lúc này em sống ra sao?

Tử Lan ngẩng đầu lên:

-Em không muốn nghe anh nói chuyện thực tế, anh không biết đâu bây giờ em chẳng muốn nghĩ gì trên đời này nữa - cô nhắm mắt lại - Em mệt mỏi lắm rồi, chỉ muốn được yên ỏn, và trốn vào tình yêu của anh . Mọi người chỉ mang lại cho em sóng gió, anh có hứa đem lại cho em sự bình yên không?

Giọng Vũ Nguyên thoáng bần khoǎn:

-Em làm sao vậy ? Hình như tâm trạng em đang dao động chuyện gì đó ? Có chuyện gì đang xảy ra với em phải không?

-Bỏ qua hết đi anh, đừng nhắc lại nữa

-Em có muốn anh kể về thời gian qua của anh không? Anh cần phải nói hết với em.

-Khoan hãy nói, để lúc khác em nghe . Bây giờ em chỉ muốn ngồi yên bên anh, tìm lại cảm giác anh là của em.

-Em không cần tìm cảm giác, mà đó là sự thật, không chỉ có bây giờ mà cả sau này nữa . Mình sẽ yên ỏn mà sống với nhau . Bây giờ anh giàu rồi, anh đủ sức đem lại cho em đời sống sung sướng.

Tử Lan mơ màng nhìn ra bờ sông, trong bóng tối, những ánh đèn lấp lánh hắt xuống mặt nước, tạo nên màu trắng loang loáng . Cô thì thầm:

-Nhìn cảnh này anh có nhớ bãi cát không? Có khi nào anh ra đó ngồi một mình không anh Nguyên? Lâu lắm rồi em không được nhìn lại cảnh đó, không biết "hải đảo cô đơn" của mình còn không nhĩ ? Chắc người ta đẹp rồi.

Đẹp rồi, bãi cát bây giờ khác đi nhiều lắm . Lâu rồi anh cũng không ra đó.

-Em nhớ có lần em với Hải Trâm gặp anh ở đó, anh ngồi một mình, khi em đến bên anh và đòi ở lại, anh đuổi em về.

Vũ Nguyên cười, như hồi hận:

-Vì lúc đó anh phải tránh em mà.

-Còn bây giờ ?

-Bây giờ anh đi tìm

Họ lại nhìn nhau, cùng cười ngầy ngất . Họ Ở bên nhau đến tận khuya.

Đêm ấy Tử Lan không ngủ . Cô lấy nhật ký ra ghi lại tâm trạng xao động của mình, và cô thiếp đi trong cảm giác hạnh phúc.

Cả ngày chủ nhật, họ đi chơi với nhau.

Buổi sáng, ngồi bên nhau trong công viên . Họ trầm tĩnh hơn tối hôm qua, niềm xúc động cũng lắng dần xuống . Tử Lan cứ mãi nhìn Vũ Nguyên, như tìm lại những đường nét thân quen, như kiểm tra những cảm xúc đang diễn ra trong cô . Vũ Nguyên cảm nhận cái nhìn dò xét ấy . Chàng nắm tay Tử Lan:

-Em có còn xem anh như ngày trước không Lan?

-Thú thật là bây giờ em chưa hiểu hết mình, hôm qua nay em cứ mang tâm trạng bàng hoàng anh Nguyên ạ.

-Anh biết

-Anh kể em nghe chuyện của anh đi. Hôm qua anh bảo với em là anh được tự do nghĩa là sao hả anh ?

Vũ Nguyên im lặng một lát, như không biết bắt đầu câu chuyện từ đâu.

-Em còn nhớ lần Mỹ Hằng vào ký túc xá không?

-Em nhớ

-Sau lần đó, tình cảm của anh và cô ấy hoàn toàn rạn vỡ, anh không xem cô ta là vợ nữa, và cũng không thể ly dị.

Tử Lan nhớ lại buổi tối, cô và Việt Hải gặp Mỹ Hằng trong quán nước với người đàn ông lạ, cô tiếp lời Vũ Nguyên:

-Vì chị ấy có mang?

Vũ Nguyên ngạc nhiên:

-Sao em biết ?

-Có lần em gặp chị ấy trong quán nước.

- Đó là sự ràng buộc kinh khủng nhất đối với anh, thậm chí anh sợ cả sự ra đời của đứa bé . Bây giờ mọi việc qua rồi, anh không để tâm đến cô ta làm gì, nhưng em biết không, điều anh ghê sợ nhất là ngay lúc mang thai, cô ta vẫn bợ bệ lung tung, cô ta muốn trả thù anh đấy.

Tử Lan rùng mình, bây giờ cô hiểu người đàn ông lần nọ là ai rồi . Cô thấy ghê ghê hình ảnh của quá khứ ấy . Cô không hình dung nổi một người phụ nữ có thai lại có tình nhân . Tử Lan lắc đầu xua đuổi cảm giác rờn rợn:

-Rồi sao nữa anh? Lúc đó anh khổ lắm phải không?

-Không, anh không hề khổ vì bị phản bội, thậm chí mong cho người nào đó chịu cưới cô ta . Còn cô ấy thì tức vì anh không ghen.

-Em hiểu

-Thế rồi, khi cô ấy sinh con, không hiểu trục trặc thế nào, đứa bé chết ngộp trong bụng mẹ . Anh tự hỏi mình có tàn nhẫn quá không khi lấy đó làm niềm vui, xem đó là sự giải thoát . Bởi vì anh không tin đứa bé ấy là con mình . Và anh chờ đến lúc cô khoẻ mạnh mới đề nghị ly hôn.

-Và vợ anh bằng lòng ?

-Không, cô ấy không chịu, nếu cô ta đồng ý thì anh đâu đợi đến bây giờ mới đi tìm em.

-Em nghĩ, chị Hằng không ly dị vì còn thương anh.

-Cái đó chỉ một phần, cô ta biết nếu tự do anh sẽ quay lại với em, nên cứ cho anh một cái án treo . Cô ta cứ sống với những mối tình qua đường và không cho anh tìm hạnh phúc khác . Nhưng anh cứ liên tiếp đòi toà án xử ly dị, cuối cùng họ phải chấp thuận.

Vũ Nguyên nhìn Tử Lan bằng cặp mắt thương yêu:

-Và anh đi tìm em ngay khi toà án xử xong

Tử Lan ngồi yên, cô cảm nhận được tình yêu, sự hạnh phúc của Vũ Nguyên .

Nhưng không hiểu sao, cô không cảm thấy sung sướng

Vũ Nguyên vẫn vô tình:

-Anh không muốn lên án Mỹ Hằng, nhưng sống với cô ấy thực sự là địa ngục . Gia đình cô ấy khinh mẹ anh nghèo, cả cô ta cũng không xem trọng mẹ chồng . Anh không chấp nhận một người vợ như vậy.

Rồi như chợt nhớ ra, Vũ Nguyên nhìn Tử Lan dăm dăm:

-Hình như có một lần em đến thăm chị Mỹ Thúy phải không?

-Sao anh biết?

-Chị Thúy nói với anh . Lúc đó anh mong gặp em vô cùng . Nhưng rồi anh nghĩ lại, thời gian đó có gặp em, anh cũng không đem lại cho em điều gì tốt đẹp hơn, thế là thôi.

Tử Lan vẫn ngồi yên, cố phân tích vì sao cô không thấy sung sướng . Chẳng phải có một thời cô mơ ước ngày nầy đó sao? Chẳng phải suốt thời gian dài cô thầm hy vọng Vũ Nguyên đổ vỡ với Mỹ Hằng sao? Vậy mà bây giờ điều đó gần như vô nghĩa.

Cô ngược lên nhìn Vũ Nguyên, cố tìm một cảm giác sung sướng, cố khơi lại tim cảm rung động, sao lòng cô cứ đứng đưng như vậy.

Vũ Nguyên vẫn mãi kể về quãng đời đã qua:

-Khi anh hắt hủi Mỹ Hằng, ba mẹ cô ta ghét anh thậm tệ . Ông ta định cắt nhắc thăng trưởng phòng kế toán làm trợ lý thế anh, và điều anh xuống làm kế toán . Mà một điều, anh đã hành động trước ông ta, anh vận động xin qua công ty xuất nhập khẩu, mỗi chuyến hàng ra nước ngoài anh kiếm lời vô khối . Bây giờ anh có thể sai khiến người khác bằng đồng tiền của mình, sướng hả em?

Tử Lan nhìn Vũ Nguyên ngỡ ngàng, chàng ngẩng đầu, nhếch một nụ cười khinh mạn:

-Không có cảm giác nào sung sướng bằng được sai khiến những người đã từng chà đạp mình, bắt họ phải cúi đầu trước sức mạnh đồng tiền của mình. Chàng cười thoa? mãi:

-Bây giờ anh đã làm được điều đó . Anh đã điều khiển được vài thằng một thời tìm cách đạp anh xuống để ngoi lên . Và bây giờ mong muốn của anh là có ngày nào đó bắt ba của Mỹ Hằng đội trên đầu cái ơn đối với anh, để ông

ta hiểu thế nào là cảm giác tủi nhục, để trả cái hận ông ta đã xúc phạm mẹ anh . Không lâu đâu em . Rồi em sẽ thấy anh hành động, có tiền là có thể lực mà em.

Tử Lan lấp bắp:

-Làm sao... làm sao anh có thể...

Vũ Nguyên hiểu ý cô theo nghĩa khác:

-Khi làm trợ lý cho ông ta, anh hiểu ông ta chẳng có tài sức gì cả, một loại giám đốc phát lên nhờ nợ . Anh rành những khoản nợ của ông ta hơn cả chính ông ta nữa . Anh đang chờ có ngày ra tay ban ơn cho gia đình bên vợ . Và... Anh se cho em tận hưởng cảm giác thấy người ta khúm núm dưới chân mình, vui lắm em . Em có thích thấy Mỹ Hằng sợ em không?

- Đừng như vậy anh Nguyên, anh có thể lọc lừa xảo trá để đối phó với hoàn cảnh, nhưng đừng bao giờ có ý nghĩ chà đạp những người đã ngã ngựa.

Vũ Nguyên tát nhẹ vào mặt cô, nheo mắt:

- Đừng có lòng nhân từ đi hoang nữa em, em lúc nào cũng yếu mềm, không thay đổi tí nào . Em không biết những đứa thượng đài, thì hạ đạp hay sao? Đối với loại người như vậy, họ xứng đáng chà đạp lắm . Mà thôi, đừng nói chuyện đó nữa.

Chàng choàng tay qua vai Tử Lan:

-Bây giờ trả lời anh đi cưng.

Bất giác, cô né người:

-Trả lời cái gì, anh?

-Em có đồng ý làm vợ anh không? Em không sợ phải sống cảnh nghèo khổ đâu . Anh đủ sức cung phụng thừa mứa cho em.

Tử Lan nghe cảm giác gai gai người, cô lắc đầu:

-Anh nghĩ tình yêu là thế nào vậy? Em... thú thật, em không chịu nổi ý nghĩ trần trụi của anh, em...

-Trần trụi là sao, Lan?

-Anh biết không, em không chịu nổi ý nghĩ anh xem em như con búp bê lông trong tủ kiếng.

-Em nghĩ gì lạ vậy, anh yêu em mà ?

-Nhưng hình như cánh yêu của anh... em không biết nói sao nữa, anh thay đổi nhiều quá anh Nguyên ạ!

Vũ Nguyên gật đầu:

-Có thể cuộc sống đã làm anh thay đổi, nhưng tình yêu với em thì vẫn vậy, anh muốn đền bù lại những đau khổ mà anh gây ra cho em.

-- Anh có ảo tưởng đó là tình yêu không, hay chỉ là sự trả nợ sòng phẳng? Em sợ rằng lương tâm đang điều khiển anh tìm tới em.

-- Em phức tạp quá, em có những ý nghĩ kỳ lạ thật.

Chàng nhìn Tử Lan âu yếm:

--Nhưng bao giờ thì em cũng là một cô bé thơ ngây trong mắt anh, em cứ sống trong thế giới lãng mạn của em đi, đừng hiểu cuộc đời nhiều quá. Anh thích em như vậy.

Tử Lan quay mặt đi:

-- Em không như anh nghĩ đâu, nếu hiểu em như vậy anh sẽ thất vọng về em, và có lẽ đến lúc nào đó, anh sẽ hối hận vì đã trở lại tìm em.

-- Anh đến đây không phải để nghe em nói câu đó. Cái điều anh muốn nghe em nói thì em lại né tránh, em phải nghĩ đến tương lai hai đứa chứ Lan.

--Anh đừng vội vã như vậy, mình còn phải tìm hiểu nhau mà anh Nguyên.

--Tìm hiểu? Chẳng lẽ hai năm ở trường mình chưa hiểu hết nhau sao? Và em biết không, bây giờ anh rất ít thời gian, anh muốn giải quyết chuyện hai đứa thật nhanh chóng.

--Nếu anh nghĩ như vậy, em càng phải thận trọng, hai năm đi học khác với môi trường bây giờ lắm anh. Vả lại, đã có thời gian mình mất nhau...

Vũ Nguyên ngắt lời:

--Em trách anh đó phải không?

--Em không trách, em muốn anh bình tĩnh và có thời gian suy nghĩ.

--Anh đã suy nghĩ kỹ, và anh sắp xếp đầu đó cả rồi.

Tử Lan im lặng. Hình như đối với Vũ Nguyên, cuộc sống là một sự sắp xếp, tính toán rõ ràng. Ngay cả trong tình yêu cũng là sự cân nhắc, mọi thứ đều có thời khóa biểu của nó. Người đàn ông này hoà hợp với cô ở chỗ nào? Tử Lan không biết được.

Mà nền tảng của hôn nhân trước hết phải là sự hòa hợp giữa hai tâm hồn. Lúc hai mươi, người ta quan niệm về tình yêu khác với khi người ta hai mươi bốn.

Vũ Nguyên lay cô:

--Em nghĩ gì vậy Lan? Hình như trong đầu em bận bịu một ý nghĩ nào đó, em không còn sôi nổi như hôm qua nữa.

--Em không biết em ra sao nữa anh Nguyên ạ!

--Thôi được, có lẽ anh đã vội vàng với em quá. Em cứ suy nghĩ về những đề nghị của anh, nhưng hãy nhanh lên nghe Lan.

"Ngay cả trong hôn nhân, anh cũng xem đó là một kế hoạch của cuộc sống, như bao nhiêu hợp đồng làm ăn của anh. Giống như anh đang ký kết với em một hợp đồng chung sống lâu dài, trái tim anh còn những rung cảm tình yêu không?" - Tử Lan nghĩ thầm, buồn nản. Ngao ngán vì ngôn ngữ của Vũ Nguyên.

--Em nghĩ gì vậy Lan? Sao em nhìn anh có vẻ.. hình như anh thay đổi lắm phải không?

--Em không biết do anh thay đổi, hay ngày xưa em chưa hiểu hết anh, quả thật là bây giờ em thấy...

--Thấy sao, em nói nhanh đi.

--Anh không giống như ngày xưa.

--Tất nhiên, làm sao anh giống ngày đi học được, nhưng em phải tin, chỉ có tình yêu đối với em là không thay đổi. Trước sau gì anh cũng yêu em, dù em có thay đổi gì đi nữa.

Rồi Vũ Nguyên cau mày:

--Anh không ngờ em có thái độ thế này, anh đã hình dung ngày mình gặp lại sẽ là ngày đánh dấu một bước ngoặt trong đời anh, vì có người vợ như em anh sẽ hạnh phúc hoàn toàn. Thế mà em... em làm anh lo ngại quá. Em còn yêu anh không Lan?

Tử Lan chỉ biết ngồi yên nhìn chàng.

Vũ Nguyên hiểu cái nhìn của cô theo nghĩa khác:

--VẬY là anh sung sướng lắm rồi.

Rồi chàng đỡ Tử Lan đứng lên:

--Minh về đi em. Ngày mai anh phải đi công tác sớm. Thứ bảy tới anh sẽ qua thăm em.

--Em chờ anh, nhưng.. anh có bận gì không?

--Bận gì cũng bỏ. Anh sẽ qua với em, lúc đó em trả lời dứt khoát với anh được không? Một tuần lễ chờ em suy nghĩ, đối với anh, thật là dài. Nhưng anh tin là em sẽ đồng ý.

"Anh chủ quan quá, tự tin quá. Bởi vì mẫu người như anh sinh ra là để đặt cho được điều mình muốn, ngay cả trong tình yêu cũng vậy. Anh chưa hề biết thất bại và cũng chẳng bao giờ hiểu được nỗi đau của người khác đâu". -

Tử Lan nghĩ lần đầu cô không hay mình thờ ơ.

oOoOoOoOo

Ngôi nhà có dàn hoa tím vẫn đóng kín cổng. Tử Lan đứng yên phân vân, rồi mạnh dạn bấm chuông.

Người đàn bà mở hé cửa, thò đầu ra rồi cười vui vẻ:

--Ừa, Tử Lan đây phải không? Vô đây chơi đi con!

--Đạ, có anh Khang ở nhà không dì Năm?

--Thằng Khang chưa về, chắc chiều nay nó bận gì đó, con vô đây, vô đây chờ nó đi, nó sắp về tới bây giờ.

Không để Tử Lan kịp suy nghĩ, bà mở rộng cửa:

--Thằng Khang mà gặp con chắc nó mừng lắm, con đến thăm nó hả? Sao lâu nay con không tới chơi? Từ lúc con Trâm chết tới giờ tự nhiên cũng không thấy con luôn, lâu lâu nhớ, dì Năm cũng nhắc hoài.

Tử Lan loay hoay dựng xe dưới gốc cây hoa sứ, bà dì của Minh Khang đi lẳng xăng vào phòng khách, mở tủ lạnh bê ra đĩa trái cây đặt xuống bàn, rồi ấn Tử Lan ngồi xuống.

--Ngồi đây, ăn nho đi con, lát nữa nó về tới liền. Dì Năm nhớ hồi đó hai đứa

bay hay đòi ăn nhỏ.

-Đạ, thôi, thôi, con chỉ ngồi một tí là về, phiền dì Năm quá.

Bà xoa tay:

--Ôi, phiền gì? Ngồi đó chờ dì Năm đi.

Bà đi ra nhà sau, rồi mang lên ly nước Tử Lan thấy buồn cười:

--Con ăn không hết đâu dì Năm ơi.

--Sao lại không hết, phải ăn cho hết chứ, ăn đi con.

Bà ngồi xuống, lại rồi rít:

--Sao con không ăn gì hết vậy, ăn đi cho dì năm vui, phải hôm qua con tới chơi, vui lắm, hôm qua thằng Khang kéo về một đám bạn, tụi nó ca hát tới khuya rồi ngủ luôn ở đây, nhậu nữa. Sáng nay dì Năm mới dọn dẹp xong.

--Ừa, sao thằng Khang lâu về vậy nhỉ? Nhưng mà chắc về ngay thôi, con tìm nó có chuyện gì không? Chà, lâu lắm rồi con mới đến đây à, nhiều lúc dì Năm nhớ quá chừng, không có con Trâm thì con đi một mình, lâu lâu ghé chơi với dì Năm cho vui, ở nhà quanh quẩn cũng buồn.

-Đạ.

--Tội nghiệp con Trâm há con, còn trẻ vậy mà chết thật là tức, nó đẹp chứ, nhưng con cũng đẹp, chắc con xinh hơn nó nhiều à. Hồi nó chết dì Năm thương quá, mà thằng Khang cũng buồn rầu. Ở nhà lo chuẩn bị cho tụi nó đám cưới thì đúng một cái nó lại bệnh. Thiệt buồn quá.

Tử Lan nghe nhói nhói:

--Lúc con Trâm mất, thằng Khang nó bỏ ăn bỏ ngủ luôn, làm trong nhà cũng sợ, không ai dám nhắc tới tên con Trâm trước mặt nó. Bây giờ dì Năm cũng không dám nhắc, nhắc nó khổ tội nghiệp, thấy hai đứa thương nhau quá mà.

Bà chép miệng:

-Đi Năm sợ là thằng Khang không chịu cưới vợ nữa chứ, làm sao nó quên con Trâm cho được.

Tử Lan cảm thấy như nghẹt thở, cô ngồi im, rồi chịu không nổi, Tử Lan đứng bật dậy:

-Đạ, bây giờ con phải đi công chuyện, thưa dì Năm con về.

--Sao về gấp vậy con, ở đây chơi, nó sắp về bây giờ.

-Đạ thôi, con bận lắm.

--Vậy hả, để nó về dì Năm nói lại với nó, nghe có con tới thăm nó mừng lắm.

"Không thể như vậy được, không thể để cho mọi người biết mình tới đây để làm gì, Minh Khang sẽ cười vào mũi mình, ở đây đâu có ai đón nhận mình, mình không thể trở trên như vậy được". Cô cố lấy vẻ thản nhiên:

-Đạ con chỉ tới nhắn anh Khang là có một người quen nhờ anh ấy tới nhà khám bệnh, con đi công chuyện sẵn ghé nhắn giùm thôi.

--Vậy hả? Ờ... Ờ... để về dì Năm nói với nó.

Tử Lan hấp tấp dẫn xe ra đường, cô chạy lang thang qua những đường vắng. Cảm giác khổ sở còn tăng gấp bội.

Tử Lan cũng không giải thích được vì sao cô đến tìm Minh Khang. Cô muốn níu kéo, hy vọng vào một điều gì đó. Cô muốn kiểm tra lại tình cảm mà Minh Khang đã thổ lộ. Muốn nhất tìm ở chàng một cử chỉ, một thái độ nào đó để vững tin rằng tình cảm kia là có thật.

Giá mà biết phải đón nhận cảm giác bẽ bàng thế này, thà chiều nay cô đừng đến đó.

Chiều nay thứ sáu, có lẽ cái bồn chồn quay quắt đã lên đến đỉnh cao. Gần một tuần qua Tử Lan cứ loay hoay phân tích tình cảm của mình đối với Vũ Nguyên. Và cô nhận ra rằng tình yêu đã chết từ lúc nào đấy, chút rung động cuối cùng đã bị dập tắt thảm hại, không cách gì cô khơi lại được ngọn lửa đã lụi tàn trong tim.

Và đồng thời, Tử Lan cũng nhận ra rằng cô yêu Minh Khang đến quay quắt tuyệt vọng.

Giá mà chiều nay gặp Minh Khang, Tử Lan sẽ hạ mình mà thổ lộ tất cả mọi tình không thỏa đang hành hạ cô Rồi có ra sao thì ra, Minh Khang có cười ngạo nghễ hay thương hại gì cũng mặc, miễn là cô được trút cái gánh nặng yêu thương đang đè nặng trong tim.

Giờ phút này thì khác rồi. Bà dì đáng kính của Minh Khang đã giúp cô thức tỉnh cơn mơ, đã giú vào mặt cô sự thật bẽ bàng, và cô lấy làm nhẹ. Vì ít ra cô đã không thực hiện ý nghĩ điên khùng của mình.

Tính tự ái kiêu ngạo không cho phép Tử Lan van xin được bố thí tình cảm dư thừa. Càng nghĩ cô càng giận Minh Khang đến hết sức mà cô có được. Bóng đêm chụp xuống, thành phố lên đèn, Tử Lan lang thang ra bờ sông. Gió đêm không dập tắt được ngọn lửa đốt cháy rừng rự ctrong lòng cô Cô đi lơ mơ giữa những con người dạo chơi nhớn nhợ, ngơ ngẩn khùng điên làm sao.

Cô đi, đi mãi cho đến khi mệt mỏi rã rời, cô về nhà, cài cửa phòng và chui vào mền khóc rung rức.

Chiều thứ bảy cô đón Vũ Nguyên bằng tâm trạng nặng nề. Bởi vì cô biết mình sắp nói với Nguyên cái điều chàng không thích nghe.

Vũ Nguyên nhìn quanh:

--Sao hôm nay nhà vắng vậy Lan?

--Mẹ em đi công việc rồi, nhà chỉ có mình em thôi.

Chàng nhìn Tử Lan quan sát:

--Sao mắt đỏ hoe vậy, em khóc phải không?

--Không, em bình thường.

--Anh không tin.

Tử Lan đẩy ly nước về phía Vũ Nguyên:

--Anh uống nước đi.

--Em làm như anh lạ lắm vậy.

Vừa nói chàng vừa đứng lên, đến ngồi cạnh Tử Lan, cô hơi hoảng ngồi im thín thít, Vũ Nguyên choàng qua người cô, kéo vào lòng thì thầm:

- Anh muốn chính em.

Tử Lan nhắm mắt, để mặc đôi môi chàng lướt trên mặt, trên cổ Cô không nghe cảm giác gì khác ngoài một nỗi buồn, một tâm trạng hụt hẫng.

Tử Lan vẫn ngồi yên trong lòng Vũ Nguyên, bị khuôn mặt chàng che khuất cô không thấy bóng người con trai đi vào.

Bị khựng lại trước cảnh diễn ra trước mặt, Minh Khang quay người, lặng lẽ đi nhanh ra cổng.

Tử Lan không hay biết rằng chính vì cô đến tìm hôm qua, cô đã làm khơi dậy niềm hy vọng trong lòng Minh Khang, và chiều nay chàng đến tìm cô cũng với tâm trạng nhất tìm dò xét.

Vũ Nguyên chột buông Tử Lan ra, nhìn cô đắm đắm:

--Hình như em chẳng mấy xúc động với anh, có không Lan?

Tử Lan quay mặt đi:

--Em.. em không biết.

Vũ Nguyên thẳng người lên:

--Anh cảm thấy em có một cái gì đso thay đổi.

Chàng cười khẽ:

--Anh có cảm tưởng trong tay anh, em trở thành một pho tượng vô cảm, không còn là em của ngày xưa nữa.

--...

--Hay vì em đã thấy xa lạ với anh, em nói đi!

--...

--Nói đi, em làm sao vậy?

Tim Tử Lan đập mạnh, cả người căng thẳng, phải nói hết, phải thú nhận tất cả rằng cô không còn yêu Vũ Nguyên nữa. Nhưng điều ấy đâu phải là dễ nói.

Tử Lan không biết làm cách này, bàn tay cứ vô tình xoắn vào nhau.

--Em còn thương anh không, nói thật đi Lan.

Tử Lan cúi gằm mặt, không dám nhìn Vũ Nguyên:

---Thú thật là... em cảm thấy.. em chỉ mến anh như một người anh.

--Có nghĩa là...

--Anh giúp em, bây giờ.. thật tình là em không còn.. yêu nữa, chỉ thấy mến.

Vũ Nguyên lặng người:

--Không thể như vậy được!

--...

--Em nói thật đó phải không? Em không đùa chứ?

-Đạ, em không đùa, không ai đùa giỡn những chuyện thể này cả.

Vũ Nguyên:

--Thế tại sao lần gặp trước, em tỏ ra dồn dập với anh, em làm cho anh hy vọng, em muốn đùa với anh phải không?

Chàng gần giọng:

--Nói đi !

Tử Lan nuốt nước miếng:

--Em xin lỗi anh, em không cố ý như vậy. Đừng nhìn em lênh lác như vậy anh Nguyên.

--Thế anh phải giải thích thái độ của em ra sao, chỉ một tuần lễ người ta có thể thay đổi tình cảm nhanh vậy à? Trong khi suốt ba năm qua anh chung thủy với em. Còn em thì sao? Anh phải hiểu sao về bản chất chung thủy của con gái đây?

--Anh bình tĩnh nghe em nói đi. Thú thật, lúc đầu gặp lại anh em mừng lắm. Nhưng rồi em hiểu, em chỉ choáng ngợp vì sự bất ngờ, vì ảo tưởng, em cứ tưởng em yêu anh mà không hề biết rằng em chỉ yêu những kỷ niệm của chúng ta.

Vũ Nguyên nín lặng. Rồi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Tử Lan:

--Em là như vậy đó sao? Trong khi anh là con trai mà anh vẫn giữ chung thủy với em. Còn em? Cái lần gặp cuối cùng ở trường, anh đã dặn em ra sao, em nhớ không?

--Em nhớ, em nhớ rằng anh đã bảo em hãy kiên nhẫn chờ đợi.

--Lúc ấy em bảo chờ anh suốt đời. Lời hứa của em đã giúp anh vượt qua mọi trở ngại, anh làm tất cả để có được ngày hai đứa là của nhau. Sao em quên lời hứa của em vậy? Chỉ mới ba năm mà!

--Ba năm, đó là khoảng thời gian ngắn ngủi đối với sự chờ đợi, hy vọng. Nhưng cũng là quá dài với một mối tình tuyệt vọng. Trong mấy năm đó em còn gì chờ đợi với anh? Vợ anh đã có con với a nh, làm sao em dám tin anh ly dị? Và suốt một thời gian dài anh chẳng cho em một tin tức. Cuối cùng em hiểu rằng suốt đời, em chỉ là người thừa thãi trong cuộc đời anh. Anh hiểu cho em, em chỉ là con người tầm thường, em cần được yêu thương. Em không thể nào sống bằng ảo tưởng.

Không chịu nổi sự xúc động bị đè nén, Tử Lan khóc nức nở. Vũ Nguyên chỉ biết im lặng nhìn cô Chàng hãy còn choáng váng trước ngọn roi của sự thật.

Giọng chàng lạc đi:

--Anh vẫn không tin em thay đổi, nói thật với anh đi Lan, em còn nghĩ đến anh không?

--Còn, nhưng chỉ bằng tình bạn.

--Còn những kỷ niệm của hai đứa? Em không còn nhớ về thời mình yêu nhau sao? Tại sao ngày xưa em dám cho anh cái quý nhất để giữ chân anh, bây giờ anh cho em một tình yêu trọn vẹn và cuộc sống đầy đủ thì em lại từ

chối?

--Tại vì em đã tuyệt vọng về anh. Và anh biết không, ngày xưa em yêu con người nghèo khổ, đầy nghị lực và tự trọng. Bây giờ anh khác rồi.

--Anh không khác gì hết, bây giờ hay đến mười năm nữa thì anh vẫn yêu em như lúc trước.

--Em cảm ơn anh, nhưng em không xứng đáng nữa, quên em đi anh Nguyễn.

--Anh không cần những lời khuyên hay an ủi của em. Chỉ muốn biết bây giờ em nghĩ gì về anh.

--em quý mến anh.

--Làm sao em có thể quên tình yêu được chứ, anh không tin?

--em không quên tình yêu cũ đâu anh Nguyễn ạ, nhưng em không tìm lại hình ảnh của anh ngày xưa nữa. Khi anh bỏ em để cưới vợ, anh đã làm sụp đổ niềm tin của em. Lúc ấy em còn quá ngu ngốc để có thể đánh giá. Bây giờ em hiểu ra rồi, anh đã xúc phạm tình cảm thiêng liêng của em để chạy theo danh vọng, điều đó làm đổ nhào sự kính trọng đối với anh. Xin lỗi vì em đã nặng lời, nhưng đó là sự thật anh Nguyễn ạ!

Vũ Nguyên gục đầu trên tay im lặng. Tử Lan cũng cảm thấy khổ tâm. Cô không thể đứng nhìn chàng đau khổ, dù sao họ đã có quá nhiều kỷ niệm với nhau, làm sao cô có thể không thương Vũ Nguyên cho được.

Nhưng cô không thể sống với Vũ Nguyên bằng tình thương hại, trái tim cô bây giờ đã hướng về Minh Khang mất rồi.

Cô nhìn Vũ Nguyên, cố tìm lại hình ảnh đã làm cô rung động, nhưng không được nữa. Ngày xưa cô yêu chàng sinh viên nghèo, vừa học vừa lao lách kiếm tiền, cô yêu người con trai tự trọng chạy trốn tình yêu trong nỗi khắc khoải. Bây giờ thì khác. Trước mắt Tử Lan chỉ còn là người đàn ông thành đạt, người đàn ông bị tham vọng làm mù quáng, chỉ biết lao theo đồng tiền và đang chà đạp trả thù con người. Có lẽ chỉ có tình yêu với cô là điểm sáng trong tâm hồn đen tối của chàng mà thôi.

Tại sao ngày xưa cô không nhìn ra bản chất của Vũ Nguyên? Cô hiểu trong Vũ Nguyên, bao giờ thiên thần cũng dắt tay cùng quỷ sứ. Và cô không sao hòa hợp được phần đời thực dụng của chàng.

Vũ Nguyên ngẩng đầu lên nhìn Tử Lan:

--Chẳng lẽ bây giờ anh mất em thật rồi sao? Anh không tin như vậy. Em có biết nếu mất em rồi anh khổ thế nào không Lan?

Tử Lan dịu dàng:

--Mất em, anh chỉ mất một phần nhỏ thôi. Cuộc sống đã đem đến cho anh sự thỏa mãn lớn hơn là tình yêu.

--Nhưng rồi cần có em, đừng bỏ anh, mình đã có nhiều kỷ niệm với nhau mà, em quên được sao?

--Không, không bao giờ em quên được kỷ niệm cũ, nhưng hiện tại đã khác

rồi, cuộc sống đã làm em mất anh rồi, hay tại ngày xưa em chưa hiểu hết anh? Em không biết, Nhưng bây giờ, mình nên xem nhau như bạn đi anh. Vũ Nguyên bỗng ngẩng phắt đầu lên, lạnh lùng:

--Với anh, mọi thứ đều quá rõ ràng, nếu không yêu nhau nữa, thì cứ đường ai nấy đi, anh không thích cái trò biến tình yêu thành tình bạn. Những thứ tình cảm vớ vẩn ấy chỉ có trong tiểu thuyết. Thực tế là thực tế, nếu em không chấp nhận tình yêu của anh thì thôi, coi như mình không còn gì hết.

Chàng đứng dậy, chìa tay ra:

--Chúc em tìm được một người vừa ý.

Tử Lan đặt trong tay chàng. Cô bàng hoàng với ý nghĩ đây là cái bắt tay vĩnh biệt. Nhưng tự trong thâm tâm cô thấy mình thanh thản.

Cô đứng tựa vào cánh cổng, nhìn theo dáng Vũ Nguyên cho đến khi chàng hút bóng. Hình ảnh cuối cùng của chàng là cái dáng ngẩng cao đầu. Đó là tính cách rất "Vũ Nguyên". Chàng chưa bao giờ biết cúi đầu trước cuộc sống. Cho dù chàng nếm trải nỗi thất bại cay đắng.

Tử Lan tin rằng chàng sẽ chẳng có thời gian ngẫm nghĩ về cuộc tình đã mất, chàng còn bận lao vào cuộc sống kia mà.

Chương 21

Sáng chủ nhật, Tử Lan đến nhà cô bạn trong trường. Tự nhiên cô vào đường đến nhà Minh Khang. Cô cũng không biết mình đi ngang đó làm gì, hình như có một nỗi khao khát mơ hồ nào đó. Chẳng bao giờ cô đến tìm Minh Khang đâu, nhưng cô muốn nhìn thấy ngôi nhà biết bao quen thuộc ấy. Vâng, cô chỉ đi ngang qua mà thôi.

Từ đằng xa, Tử Lan đã thấy bóng người phụ nữ lui cui quét trước cổng. Cô biết ngay là Di Năm. Khi Tử Lan đi tới, Di Năm cũng vừa ngẩng đầu lên, thấy Tử Lan bà cười tí mắt, bắt buộc cô phải dừng lại, bà đứng vịn đầu xe:

--Ôi, Tử Lan đây mà, con đi đâu vậy, đến thăm thằng Khang hả? Vô đây con.

--Đạ không, không phải, con đến nhà nhỏ bạn.

--Ôi dào, thăm bạn cũng đâu có gấp, phải vô chơi với di Năm một lát đã lâu ghê con không tới chơi đó nghe, gặp con di Năm mừng quá, vô đây mà, vô đây.

Không để cho Tử Lan từ chối, bà kéo tay cô đi vào. Miệng vẫn không ngớt:

--Lâu không gặp di Năm nhớ con quá, sao mà không chịu tới đây chơi, gặp con là thằng Khang mừng lắm. Con thiệt là tệ.

Bà lôi tuột Tử Lan vào nhà, miệng gọi lớn:

- Khang ơi, có Tử Lan đến chơi nè!

Trong phòng khách, Minh Khang và cô bạn gái cùng quay ra cửa. Tử Lan điếng người nhận ra Huyền Trinh, cô run bắn lên.

Một thoáng ngạc nhiên trong mắt Minh Khang, rồi chàng lên tiếng:

--Tử Lan vô đây chơi.

Tử Lan dờ khóc, dờ cười, cô đâm ra giận Di Năm đẩy cô vào tình trạng lố bịch này.

Cô máy móc ngồi xuống cạnh Huyền Trinh. Minh Khang giới thiệu:

-- Đây là Huyền Trinh, còn đây là Tử Lan.

Hai cô gái khẽ gật đầu chào nhau, Huyền Trinh lên tiếng:

--Chị Lan làm gì?

--Mình đi dạy.

--Nhà chị chắc ở gần đây hả?

--Cũng không gần lắm, phía bên kia chợ lận.

Một không khí yên lặng chập xuống. Tử Lan gai gai người trước đôi mắt tò mò, dò xét của Huyền Trinh. Cô nhìn quanh:

-Đi Năm đâu rồi anh Khang?

--Chắc Di mới ra nhà sau.

--Lan ra sau chơi với di Năm một lát, lâu quá không tới thăm di ấy, xin phép anh.

Minh Khang gật đầu:

--Lan cứ tự nhiên.

Tử Lan đứng dậy:

--Chị Trinh ngồi chơi nghe.

Huyền Trinh cười, gật nhẹ đầu. Tử Lan đứng dậy đi ra nhà sau, cô ngăn cho mình đừng khóc.

Di Năm đang lui cui trong bếp, thấy Tử Lan bà ngẩng lên:

--Sao con không ngồi trên đó chơi, di đang làm bánh cho con nè.

--Thôi con muốn ở dưới này chơi với di Năm.

Vừa nhìn Tử Lan bà vừa gỡ những miếng bánh ra khỏi khay.

Người đàn bà trò chuyện như được gặp đối tượng, bắt đầu từ chuyện này đến chuyện khác. Tử Lan biết bà rất thích cô và hai Trâm, bây giờ không còn Hai Trâm nữa, bà chuyển tình cảm dành hết cho Tử Lan. Với đầu óc chất phát, bà thương những người bạn của Minh Khang một cách tự nhiên như trong gia đình. Hơn năm mươi tuổi, chưa có gia đình, bà sống hồn nhiên như đứa trẻ. Tử Lan biết Minh Khang rất thương bà Di, nhưng chàng cũng rất sợ cái tính nói nhiều của bà, ít khi nào Minh Khang đủ kiên nhẫn ngồi nghe bà nói chuyện, thế nên có bạn bè chàng đến bà mừng như tìm được một người tri kỷ.

Tử Lan ngồi im, nào cô có nghe di Năm nói gì, đầu óc cô để đâu đâu, hình ảnh Minh Khang và Huyền Trinh bên nhau làm cô thấy đau nhói, cô chỉ muốn đi ra khỏi tình trạng tệ hại của mình, đi lang thang đâu đó cũng được, còn hơn ngồi đây thật là cực hình đối với cô.

Chưa bao giờ cô cảm thấy căm thù Minh Khang như lúc này.

Cô nhìn di Năm, bà mãi lôi những chuyện từ đời Hùng Vương dựng nước ra mà nói say sưa, cô thấy giận di Năm. "Bộ di không biết anh Khang đang tiếp bạn sao mà kéo con vào đây, để bây giờ con khôn khổ thế này".

Hình như trời muốn thử thêm sức chịu đựng của Tử Lan. Di Năm bắt đầu rề rà qua chuyện Minh Khang:

--Con biết con Trinh chứ? Bạn bè chắc biết nhau hết hả? Con Trinh cũng dễ thương hả con?

Tử Lan gượng cười:

-Đạ, con biết Huyền Trinh sơ sơ thôi. Trinh làm gì hả Di Năm?

--Đâu có làm gì, nó thi rớt đại học rồi đi học thêm Anh văn. Con nhỏ thương thằng Khang lắm con, ngày nào cũng đến đây chơi.

Tử Lan không dám hỏi tới nữa, cô sợ đón nhận thêm những cay đắng, nhưng

Dì Năm cứ vô tình:

--Kỳ đó nó nằm bệnh viện, thằng Khang điều trị, đến khi hết bệnh cứ đến tìm hoài, nó còn con nít lắm - Bà ngồi lại gần Tử Lan thì thầm - mà gia đình con nhỏ đó giàu lắm nghe con, ba má nó làm cái gì mà có xuất khẩu đó. Dì Năm cũng không rành lắm, thằng Khang cưới con Trinh là bên kia bỏ tiền ra giúp nó xây dựng bệnh viện tư, người ta giàu hé con.

-Đạ.

tử Lan thu hết can đảm:

--Chừng nào anh Khang dám cưới hả Dì Năm?

--Ôi, dì đâu có biết, thằng Khang đâu có nói, nhưng chắc phải qua năm tới à, lo gì kịp.

Tim cô nhói lên đau đớn, cô định đứng dậy, Dì Năm đã đặt tay lên tay cô:

--Mà sao kỳ, lúc này thằng Khang tẻ lắm con, bày đặt nhậu nhẹt say sưa lung tung, lúc trước nó đâu có la cà tới tối mới về, về là thắm mệt - rồi bà chếp miệng - cái thằng đi làm sanh ra tật xấu, mai một dì Năm nói con Trinh nó kèm lại mới được.

Tử Lan cúi mặt, cô mím môi quay mặt đi, giấu những giọt nước mắt chực trào ra. Không chịu nổi nữa, cô đứng dậy:

-Đạ, bây giờ con về.

Dì Năm lắc đầu nguây nguây, xua tay:

--Sao lại về sớm vậy, ở đây nào, trưa nay ăn cơm với dì Năm cho vui.

-Đạ thôi, con phải về, con có hẹn với bạn con.

Cô đi nhanh lên nhà trên, đưa tay quẹt nhanh nước mắt.

Cô nghe tiếng Huyền Trinh cười nói hồn nhiên, vui vẻ. Giọng nói nhí nhảnh, liến thoắng kia như xoáy vào tim cô nỗi đau buốt giá. Thấy Tử Lan đi lên. Huyền Trinh ngừng nói đưa mắt tò mò hướng về phía cô.

Tử Lan cười chào hai người.

Minh Khang đứng dậy nhìn Tử Lan, lịch sự tiễn cô ra cửa, cô không kịp dấu đôi mắt đỏ hoe của mình, hình như chàng ngạc nhiên.

Tử Lan ra về với tâm trạng đau khổ cùng tận. Cô thấy tuyệt vọng chán ngán cho tình đời.

Minh Khang rồi cũng như Vũ Nguyên, cũng thích vờn lên bằng đôi chân của người khác. Vậy mà cô đã nhìn chàng rất cao. Với Tử Lan tâm hồn thanh cao của chàng vượt xa những tính toán tầm thường ích kỷ phi nhân cách. Giờ thì gần như thần tượng đã sụp đổ.

Cùng với nỗi đau thất tình, cô thấy một chút khinh thường chàng bác sĩ hào hoa ngụy trang kia.

Cuộc sống của Tử Lan vẫn bình lặng, niềm vui duy nhất của cô bây giờ là học trò và những trang giáo án. Tử Lan cố gạt bỏ những ý nghĩ đau đớn về mối tình đổ vỡ, ông trời như đùa cợt, thử thách cô Cứ mỗi lần cô đi ngang

qua nhà Minh Khang thì họ lại gặp nhau, thành phố này quá nhỏ bé nên họ không thể tránh nhau như lòng họ mong muốn.

Trưa nay trên đường về, xe cô chợt bị xút dây sên, Tử Lan ngồi bên đường loay hoay với mớ sắt dính dầu nhớt, cố gắn vào liếp xe, nhưng cô cứ lóng cồng. Tử Lan bặm môi, bực bội.

Một tiếng xe thắng kết bên cạnh. Tử Lan ngẩng lên thấy Minh Khang đang dựng xe rồi lẳng lặng ngồi xuống gắn dây sên cho Tử Lan, vẻ mặt thản nhiên như giúp một người lạ bên đường, xong chàng đứng dậy, không cần nghe lời cảm ơn, lạnh lùng phóng xe đi.

Tử Lan đứng yên, bàng hoàng ngó ngẩn, nhưng không tin chuyện vừa xảy ra là có thật.

Suốt mấy ngày sau, cô còn vương vấn về cuộc gặp ngắn ngủi ấy, niềm vui và nỗi buồn lẫn lộn trong lòng.

Buổi chiều, vừa ra khỏi cổng, Tử Lan đã thấy Vũ Nguyên đứng đón. Cô ngạc nhiên vô cùng. Trong thâm tâm Tử Lan nghĩ sẽ không bao giờ Vũ Nguyên còn tìm đến cô nữa. Cô thấy hoang mang.

Vũ Nguyên nhìn cô như cầu khẩn:

--Anh đi công tác về và đến thăm em, mình tìm một quán nước nói chuyện đi em.

Cô đi bên Vũ Nguyên một cách máy móc, họ vào quán nước đối diện với cổng trường. Tử Lan ngồi xuống ghế, ngược lên cô vô tình nhận ra Minh Khang ngồi ở bàn đối diện, bên cạnh một người bạn. Cô lúng túng chưa biết nên chào hay không khi đôi mắt họ gặp nhau. Minh Khang khẽ gật đầu chào cô, như một người chỉ quen biết. Tử Lan cắn môi, không hiểu sao cô thấy lúng túng.

Vũ Nguyên không để ý về mặt kém tự nhiên của cô, cũng không thấy Minh Khang. Chàng rút một điều thuốc bình thản:

--Em không ngờ anh tới đây phải không?

--Em chỉ hơi ngạc nhiên.

--Ngoài điều đó ra, em còn thấy gì khác không? Anh chờ thấy ở em một chút vui mừng. Vậy mà em lạnh với anh quá.

--...

Vũ Nguyên buồn rầu:

--Sau lần gặp đó, anh nghĩ là không nên tìm đến em nữa. Nhưng bây giờ trở về, anh không sao nén được nỗi nhớ em, hy vọng tất cả điều em đã nói chỉ là vì giận hờn mà thôi. Anh không chịu được ý nghĩ đã mất em Lan ạ.

Tử Lan nói khẽ:

--Quên em đi anh Nguyên, em thật tình khuyên anh đó. Rồi cô cúi mặt nhìn xuống bàn, cảm thấy đôi mắt Minh Khang đang quan sát từng cử chỉ của cô. Dù biết chẳng còn gì với Minh Khang, cô vẫn không muốn chàng hiểu lầm.

cô thế này. Tử Lan khề thờ dài.

Giọng Vũ Nguyên vẫn buồn buồn:

--Em suy nghĩ chưa Lan? Anh không sao tin được em đã hết yêu anh. Nếu không còn nghĩ đến anh thì em đã tới với tình cảm khác rồi. Vậy thì em xua đuổi anh làm gì, em muốn thử thách anh phải không?

--Không, không phải vậy. Đối với em một là yêu, hai là từ chối. Em không có bày ra những chuyện thử thách đâu anh.

--Nhưng tại sao lại như vậy? Lúc mình mới gặp lại, em vẫn còn yêu anh kia mà.

--Đó là sự lầm lẫn của em, em không hiểu được mình lúc ấy. Sau đó em mới hiểu. Trong những ngày xa anh, lúc nào em cũng chỉ nhớ đến kỷ niệm mà thôi. Thực tại bây giờ đã khác rồi.

--Nhưng anh vẫn vậy, anh vẫn yêu em như lúc mình còn đi học kia mà.

Tử Lan liếc nhìn về phía bàn bên kia, cô mong Minh Khang về cho rồi.

Nhưng chàng cứ ngồi lì đấy, vẫn nói chuyện với người bạn bên cạnh và đôi mắt vẫn không bỏ một cử chỉ của cô.

Thấy Tử Lan im lặng, Vũ Nguyên nắm tay cô lắc nhẹ:

--Em nghĩ gì vậy?

--Em chỉ muốn nói để anh hiểu em.

--Anh hiểu em muốn nói gì rồi, nhưng anh không tin. Em có biết anh khổ tâm thế nào không? Suốt hai năm qua, lúc nào anh cũng nghĩ em chờ đợi anh. Thế mà bây giờ lại khác... Anh không chịu được sự thật đó!

Tử Lan dịu dàng:

--Anh hiểu dù em, bây giờ em không thể khơi lại tình cảm cũ nữa. Anh hãy lập gia đình và quên em đi anh Nguyên.

Vũ Nguyên khẳng khái:

--Anh không muốn nghe em nói như vậy, em đã hiểu hết em chưa, có khi nào sau này em hối hận không? Anh cho em một thời gian nhìn kỹ lại lòng mình đó.

Tử Lan lắc đầu:

--Em không muốn anh mất nhiều thời gian vì em. Anh còn phải lo cuộc sống nữa, đừng vương bận về em anh Nguyên.

--...

--Mình về đi anh.

Vũ Nguyên vẫn ngồi yên, nhìn cô:

--Bây giờ em tiếc cả thời gian cho anh nữa sao?

--Anh đừng nghĩ vậy, chỉ tại chiều nay em phải đi công việc cho mẹ em.

--Thôi được, coi như tạm chia tay với em.

Rồi cả hai đứng lên, Tử Lan không ngăn không được, cô kín đáo liếc về phía bàn Minh Khang. Đôi mắt kia vẫn chăm chăm quan sát cô Tử Lan nhìn thẳng

vào mặt chàng, một chút thách thức, rồi quay người đi ra cửa.
Tử Lan đứng lặng trước mộ Hải Trâm, lòng buồn man mác. lâu lắm rồi cô không đến đây, tự nhiên cô thấy như mình có lỗi với Hải Trâm.
Bây giờ nằm sâu dưới lòng đất, Trâm đã yên phận, cô trả lại cho đời tất cả những khổ đau cùng niềm hạnh phúc. Trâm đã dừng dung với thế giới con người. Yên ổn quá! Còn Tử Lan thì vẫn phải sống và ném trái những nỗi đắng cay thất vọng.
Cô suy nghĩ miên man về những kỷ niệm với Hải Trâm.
Trước khi ra đi, Hải Trâm còn cẩn thận đặt vào đời Tử Lan món quà quý báu. Trâm tưởng sẽ mang lại cho Tử Lan niềm hạnh phúc ngọt ngào, làm sao Trâm biết được bây giờ cô đau khổ thế nào.
Tử Lan nghe lòng trống trải!
Cô nhìn xung quanh, cỏ mọc ngấp lỏi đi. Cây "forgetmenot" đã rũ chết từ lúc nào. Quang cảnh nơi đây buồn làm sao, tĩnh lặng làm sao.
Chỉ có nơi của cuộc sống, con người vẫn còn làm khổ nhau.
Tử Lan ngồi xuống bực thêm. Nhớ những ngày cô và Minh Khang ngồi ở đây, kể cho nhau nghe về kỷ niệm, tâm sự về những ý nghĩ sâu thẳm và cùng tìm thấy một sự an ủi mệnh mông. Bây giờ.. cái giá phải trả cho những giờ phút êm đềm đó là nỗi đau nát tim.
Bầu trời mây xám giăng phủ, những cơn gió rung giật mấy hàng cây. Trời bỗng tối sầm. Tử Lan đứng lên, lui thủ đi về.
Cô lang thang ngoài phố, dưới cơn mưa tầm tã, với cõi lòng trống trải cô đơn, cô để mặc nước mưa tuôn xuống mặt, và hát, hát một cách đau đớn bài hát yêu thích của mình, rồi cô khóc, nước mưa hoà với nước mắt... như chìm tâm hồn đắm chìm trong nỗi buồn sâu thẳm.
Cô về tới nhà lúc đường phố lên đèn. Cả người ướt đẫm, run lập cập. Mẹ cô đứng đón ở cửa, lo lắng:
--Con đi đâu về mà ướt hết cả người vậy?
--Đạ, con đến nhà bạn con, lúc về gần đến nhà thì mưa, con dầm mưa về luôn.
Cô chạy nhanh vào phòng thay đồ, cả người vẫn run rẩy. Cô chui vào mền.. thiếp đi. Đêm ấy, Tử Lan lên cơn sốt cao, mê sảng nói lảm nhảm suốt đêm, đến gần sáng mẹ cô sợ quỳnh quáng vội đưa vào bệnh viện. Tử Lan vẫn mê man không hay biết.
Buổi sáng Minh Khang vào nhận ca, thấy danh sách có tên Tử Lan, chàng vội xuống giường bệnh. Thấy Minh Khang, mẹ cô không dấu được vẻ mừng.
--Tử Lan sao vậy bác?
--Chiều qua nó đi chơi về, mắc mưa. Đến tối nó lên sốt cao quá, nói mê sảng hoài, bác vội đưa vào đây.
--Tử Lan có tỉnh lại lần nào không bác?

--Có, hồi sáng nó tỉnh được một chút, bác cho uống được miếng sữa rồi nó mê luôn tới bây giờ. Tử Lan bồng cựa mình, rồi mở mắt, cô thấy khuôn mặt Minh Khang cúi xuống, bên cạnh là vẻ mặt lo lắng của mẹ cô, Tử Lan định hỏi, nhưng cô chóng mặt quá, cô nhăn nhó rên khẽ:

--Con đau đầu quá mẹ Ơi.

Tử Lan nhắm mắt lại.

Minh Khang bảo cô y tá chuẩn bị mọi thứ, rồi đích thân lo truyền dịch cho Tử Lan. Mẹ cô đứng ở cuối giường theo dõi những cử chỉ tận tụy của chàng, bà thấy yên tâm.

Tử Lan ngủ một giấc đến chiều, cô thức dậy, có vẻ tỉnh táo hơn. Tử Lan ngơ ngẩn nhìn quanh, cô thấy Minh Khang đứng bên giường, mặc áo blue, trên cổ đeo ống nghe. Cô hiểu mình đang ở bệnh viện.

Thấy Tử Lan mở mắt, Minh Khang có vẻ mừng, chàng mở miệng, nhưng Tử Lan lập tức nhắm mắt lại, xoay người nằm nghiêng. Chàng cũng im lặng.

Mẹ cô bước tới:

--Con thấy trong mình ra sao rồi?

Tử Lan điềm nhiên nói chuyện với mẹ, xem như không có mặt Minh Khang ở đó.

--Con bệnh gì mà phải vô đây vậy mẹ?

Mẹ cô chưa kịp trả lời thì Minh Khang chào bà, rồi đi thẳng vào phòng trực. Những ngày sau, ngày mấy lượt chàng đến thăm cô, vẻ mặt bình thản. Ngoài những câu hỏi thăm bình thường như những bệnh nhân khác, Tử Lan không nhận được gì ở Minh Khang ngoài thái độ lãnh đạm gần như làm lì xa cách. Cô cũng tự ái xem Minh Khang như người lạ. Cô chỉ muốn mau mau thoát khỏi cái nơi đáng ghét này mà thôi.

Trưa nay mọi người đều ngủ, dãy phòng yên lặng như tờ. Tử Lan đi thơ thẩn ra ngoài hành lang. Cảm thấy mình có thể đi bộ thêm hàng cây số, thế mà vẫn cứ lẩn quẩn ở xó xỉnh này, cô đâm ra hết sức buồn bực.

Cô y tá ngồi một mình ở bàn, ngó vớ vẩn ngoài trời, thấy Tử Lan cô ta mỉm cười:

--Sao trưa chị không ngủ?

--Ngủ không được chị ạ, ở đây hoài buồn quá.

Tử Lan ngồi xuống chiếc băng dài, nhìn cô y tá:

--Chị thấy tôi có thể xuất viện được chưa? Sao ở đây muốn về khó quá.

--Chị khỏe như vậy về cũng được, tại bác sĩ Khang không cho đó, chứ mấy bệnh nhân khác là cho về được rồi.

Rồi cô ta tò mò:

--Chị là người nhà của bác sĩ Khang hả?

Tử Lan lắc đầu:

--Đâu có.

--VẬY mà tôi tưởng chị là thân nhân của ông ấy chứ, thấy bác sĩ có vẻ đặc biệt quan tâm đến chị quá.

Tử Lan tò mò:

--Quan tâm làm sao hả chị?

--Thì bác sĩ hay đến thăm bệnh cho chị, nhiều lúc không phải ca trực ông ấy cũng vào thăm chừng, tôi tưởng người quen vậy mà.

--VẬY à, chắc tại mẹ tôi nhờ ông ấy lo dùm.

Cô ngồi im, nghĩ ngợi. Có nghĩa là Minh Khang quan tâm đến cô nhiều hơn là những gì chàng biểu hiện trước mặt cô Tự nhiên Tử Lan thấy cảm động.

Cô buột miệng hỏi:

--Hình như bác sĩ có vợ rồi phải không chị?

--Chưa phải là vợ, nhưng chắc cũng sắp cưới, thấy người đó hay đến tìm bác sĩ lắm.

Tử Lan im lặng, tình cảm yêu mềm bay đi mất, nhường chỗ cho cảm giác giận ghét dày vò. Giá mà lúc này Minh Khang khám bệnh cho cô nhỉ? Cô sẽ hất ông nghe qua một bên và bảo thẳng vào mặt chàng rằng đừng có làm phiền cô nữa, rằng cô căm ghét tất cả những săn sóc quan tâm đến cô. Và nếu được, cô sẽ bảo thẳng rằng chàng là đồ đêu và cô đã biết rõ cái tính giả dối của chàng, giá mà nói ra được tất cả điều đó, cô sẽ nhẹ nhàng biết bao.

Tử Lan đi về giường, ngồi bó gối gặm nhấm cảm giác tức giận.

Hình như ở đằng kia có ai hỏi thăm cô, giọng nói rất quen. Tử Lan ngẩng đầu nhìn về phía ấy. Cô nhảy vội xuống giường chạy ra.

Đứng trước mặt cô là Hồng Chi, Tử Lan tưởng như mình nằm mơ. Cô nhào tới ôm chầm Hồng Chi:

--Trời ơi, Chi đi đâu vậy? Sao Chi biết mình ở đây?

Cô đứng né ra, nhìn Hồng Chi từ đầu đến chân. Cảm thấy ngạc nhiên. Chi tròn trĩnh hơn lúc đi học, nét mặt không còn vẻ u buồn triền miên nữa, đôi mắt lấp lánh như lúc nào cũng cười. Tử Lan ngắm nghía y phục của Hồng Chi, rồi khẽ thốt lên:

--Chi thay đổi nhiều quá, thật ngoài sức tưởng tượng của mình. Lúc này Chi làm gì, kể cho mình nghe đi.

Tử Lan kéo Hồng Chi đến giường, cả hai ngồi tựa vào tường. Hồng Chi cười nhẹ nhàng:

--Mình ở đây với Lan đến sáng mai, chịu không?

--Ôi, thật không, mình mừng quá, sao Chi biết mình ở đây?

--Mình đến nhà, mẹ Lan chỉ đường cho mình tìm. Tối nay mình ở đây với Lan cho bác ở nhà nghỉ.

Tử Lan siết tay Hồng Chi:

--Mình mừng quá.

--Mình cũng vậy, nhiều lúc mình nhớ Lan muốn chết.

--Bây giờ kể với mình đi. Chi thay đổi nhiều lắm đó.

--Chắc vậy, mình sắp có chồng rồi.

--Anh ấy làm gì, ở đâu, tên gì?

--Tên Quang, ở Úc về.

--VẬY là Việt kiều?

--Ừ.

--Hai người quen nhau trong trường hợp nào vậy?

Hồng Chi cười:

--Trường hợp cũng hay hay Anh Quang là anh của một đứa học trò mình chủ nhiệm. Lần đó về nước, anh ấy đi họp phụ huynh cho thằng bé. Lúc tan họp mình giữ anh ấy lại và mắng vốn toi bời.

--Sao vậy?

--Vì thằng bé phá phách không chịu được, mình khổ sở vì nó lắm.

--Rồi anh ấy nói sao?

--Anh Quang bảo sẽ giáo dục nó.

--Rồi sao nữa?

--Sau đó anh ấy hay đến tìm mình hỏi thăm tình hình học của thằng bé. Ban đầu thì đến lớp. Sau đó đến phòng tìm, lúc đó mình không biết anh ấy là Việt kiều. Đến khi anh ấy đi và gởi thư về mình mới biết.

--Chuyện của Chi cũng hay hay, rồi sao nữa?

--Anh ấy bảo yêu mình, và cuối năm nay trở về cưới nếu mình đồng ý. Lan biết không, lúc đó vừa vui vừa sợ, mình có cảm tình với anh ấy mặc dù chưa đến nỗi gọi là yêu, mình biết chỉ có anh Quang mới làm đời mình vươn lên mà thôi.

--Mình hiểu, Chi đồng ý đi, sống với nhau rồi sẽ yêu thôi. Nhưng Chi có kể quá khứ với anh Quang không?

--CÓ, anh ấy bảo chuyện đó không quan trọng.

--Anh Quang là người tốt đó.

Hồng Chi tư lự:

--Thật ra thì mình không ham sống ở nước ngoài Lan ạ, nếu bảo mình yêu quê hương thì có vẻ chính trị quá. Nhưng thật sự là vậy, mình thích sống ở đây hơn.

Cô thở dài:

--Nhưng ở đây mình không chịu nổi sự mặc cảm. mình nghĩ đi xa rồi sẽ chôn được quá khứ và sống thanh thản hơn.

--Miễn Chi có hạnh phúc là mình mừng rồi, nhớ lại lúc đi học mình thương Chi quá.

--Bây giờ mọi cái đó không còn ám ảnh mình nữa. Mình sung sướng lắm.

Rồi cô vén tóc Tử Lan, ngắm nghía:

--Còn Lan, bệnh gì mà thấy tỉnh queo vậy?

Tử Lan thở dài:

--Hôm trước thì hơi nặng, nhưng bây giờ hết rồi, ở đây mình bức chết được, đòi về thì người ta không cho, chắc mình trốn về quá.

--Thôi người ta không cho thì chắc còn bệnh, chịu khó ở đây cho người ta theo dõi đi nào.

Tử Lan rủ:

--Bây giờ mình kiếm cái gì ăn đi, hay là xuống dưới mua bánh lên đây.

--Nhưng Lan có kiêng cử gì không?

--Mình mà kiêng gì.

Cả hai dắt tay xuống sân, rẽ vào cắntin. Tử Lan chọn những thứ bánh mà Hồng Chi thích, mua đầy một bịch, rồi hai cô gái vừa đi vừa nhấm nháp. Buổi chiều Minh Khang đến thật sớm. Chàng thay đồ rồi xuống phòng bệnh. Tử Lan và Hồng Chi đang rủ rủ bên nhau, trước mặt là gói bánh đã voi đi phân nửa. Thấy Hồng Chi, Minh Khang hơi nhướn mắt ngạc nhiên, Hồng Chi cũng reo lên:

--Trời ơi, anh Khang làm gì ở đây? Không ngờ gặp anh ở đây, vậy mà này giờ nhỏ Lan không nói gì hết.

--Chi đi thăm Tử Lan à?

--Em định qua nó chơi, không ngờ gặp lúc nhỏ bệnh.

Cô quay sang Tử Lan:

--Có người quen chữa bệnh giùm là yên tâm nhé.

Rồi Hồng Chi bước xuống đất:

-- Đến giờ khám bệnh nhân rồi à, có cần Chi ra ngoài không?

Tử Lan vẫn ngồi yên:

--Không cần ra, có khám gì đâu.

Không nhìn Minh Khang cô lạnh lùng:

--Ngày mai anh cho Lan xuất viện được rồi, hôm nay cũng không cần khám. mình Khang cũng lãnh đạm:

--Cái đó tùy người khác, anh không biết.

Chàng bỏ đi qua những giường khác. Xong việc, chàng quay lại ngồi đối diện với hai cô gái, hỏi chuyện Hồng Chi, nhưng không biết có Tử Lan ở đó, cô cũng nhìn lơ đãng ra ngoài cửa sổ.

Khi Minh Khang đi rồi, Hồng Chi nhìn Tử Lan thắc mắc:

--Mình thấy thái độ của hai người.. sao ấy. Hình như là.. ừ, làm như giận nhau. Sao lạ vậy?

--Lạ là sao?

--Làm như hai người yêu nhau giận nhau ấy, nó không giống bạn bè bình thường.

--Chi thấy vậy hả?

--Ừ, mình hỏi thật nghe, Anh Khang với Lan có gì không?

Tử Lan thở dài:

--Lúc trước thì có, nhưng bây giờ thì hết rồi.

Hồng Chi kinh ngạc:

--Vậy là hai người yêu nhau?

--hình như vậy, không, đúng hơn là tình cảm chỉ về phía mình thôi.

--Sao vậy? Kể đi. Anh Khang vẫn còn nhớ Hải Trâm hả?

--Mình nghĩ là vẫn nhớ, nhưng chuyện đó không thành vấn đề. Chi biết không, anh Khang bắt cả hai tay Cũng giống như anh Nguyên thôi.

Hồng Chi thốt lên:

--Có chuyện đó nữa sao? Mình không tin anh Khang là người như vậy.

--Thế mà có đấy - cô mím môi, giận dữ - Chi có tin được điều này không, hai ngày sau khi anh ấy tỏ tình với mình, thì mình phát giác anh ấy đã quen với một người khác trước mình.

--Vậy anh Khang giải thích ra sao?

--Có gì đâu mà giải thích, mình biết vậy nên rút lui luôn. Với một người như vậy, tốt hơn là mình tránh họ, hỏi để làm gì, mất công nghe những lời thanh minh dối trá. Mình sợ rằng anh ấy kém thành thật hơn anh Nguyên nữa.

--Trời ơi, sao số Lan lận đận quá!

Tử Lan cười buồn:

--Có lẽ Hoài Khanh đã đoán trúng, số mình phải lận đận về tình duyên nên gặp hai người đều giống như nhau.

Hồng Chi ngồi thật lâu, như ngẫm nghĩ, rồi ngẩng lên:

--Mình thấy Lan yên lặng vậy là không hay, sao không hỏi xem anh ấy giải thích ra sao. Mình không tin anh ấy tầm thường, vả lại gia đình anh Khang giàu mà, cần gì phải lợi dụng người khác.

Tử Lan lắc đầu:

--Thôi, xem như mỗi người có quan niệm sống, mình không có quyền phê phán, mình chỉ hận tại sao anh Khang có người yêu rồi mà còn đem mình ra làm trò đùa. Chi có biết mình bị xúc phạm thế nào không?

--Không hiểu sao mình vẫn không tin anh Khang là người như Lan nghĩ.

Lan có nhớ lúc còn đi học không? Cái lần mình vào bệnh viện ấy, anh Khang cư xử rất cao thượng. Mình có ấn tượng đến bây giờ, mình không tin anh Khang tầm thường, nhất định là vậy.

--Ước gì mình cũng nhìn anh ấy giống Chi, nếu như vậy đời mình hạnh phúc quá. Chi cứ ở đây đi, có thể tối nay cô bé ấy sẽ đến tìm anh Khang đấy.

Rồi cô kể lại tất cả những điều xảy ra, từ buổi tối sinh hoạt Minh Khang đến cả những lời cô y tá nói lúc chiều. Hồng Chi im lặng, nghĩ ngợi:

--Có nghĩa là Lan chỉ biết bao nhiêu đó thôi? Mình thấy có nhiều mâu thuẫn quá. Sao Lan không nhìn ra nhỉ? Có thể người đứng ngoài cuộc sáng suốt hơn.

Tử Lan đuổi người:

--Thôi đừng nhắc chuyện anh Khang nữa Chi, mình thấy... chẳng lẽ bây giờ mình khóc, chứ mỗi lần nhắc anh ấy mình uất ức vô cùng. Vậy mà phải chịu đối diện với anh ấy hơn một tuần nay, mình chịu hết nổi rồi, ngày nay mình xin về.

Cô bước xuống giường:

--Xuống sân chơi đi Chi, ở đây tù túng quá.

Hồng Chi lè lưỡi:

--Sợ Lan luôn, ở bệnh viện mà làm như đi dạo vậy.

Nói thế, nhưng Hồng Chi vẫn theo Tử Lan đi xuống sân, cả hai ngồi ở băng đá, Hồng Chi gọi chuyện:

--Lan ne, mình vẫn không tin anh Khang tệ như vậy.

Tử Lan mỉm cười:

--Chi ngây thơ thật, hay là dễ tin người? Mình thấy Chi mà có ấn tượng tốt với người nào thì y như rằng Chi tin người đó tốt tuyệt đối, như vậy dễ bị lừa lẩn lẩm. Sau này mình mới thấy sống như Hải Trâm là khôn ngoan.

Mình ngốc quá nên mình dễ bị lừa

--Sao Lan cứ cho là anh Khang lừa hoài vậy? Anh ấy gạt gẫm Lan thì có ích gì?

--Vậy theo Chi thì mình phải nghĩ làm sao?

Hồng Chi lúng túng:

--Ồ... mình không biết, nhưng mà... nếu là mình thì mình không rút lui như vậy, phải hỏi cho ra lẽ chứ!

Tử Lan im lặng, như cố chấp. Hồng Chi cười:

--Thôi, không nhắc chuyện đó nữa.

Hai cô gái ngồi chơi đến khuya. Hồng Chi kéo Tử Lan đứng dậy:

--Lan lên ngủ đi, thức khuya quá không hay.

Tử Lan cũng mệt mỏi đứng dậy. Họ trở lên phòng. Hồng Chi chợt nhớ ra:

--Lan nhớ nhỏ Ngọc Liễu không?

--Nhớ chứ, bây giờ nó làm gì Chi biết không?

--Sáng nay mình gặp nó ở bến xe, nó bỗng con về nhà, lúc này nhìn nó ra đáng bà chủ lắm, tròn trịa lắm.

Nhớ lại những ngày ở cùng phòng và Tử Lan bật cười:

--Hồi đó nó với Bích Ty như mặt trời, mặt trăng, vui ghê hả, không biết chồng nó có cho nó đi nhà thờ không?

--Chắc cho, mình không nghe nó nói chuyện đó, nếu hai người nghịch chuyện tôn giáo thì nó đã kể rồi.

--Ừ.

--Thôi ngủ đi Lan, khuya rồi.

Hồng Chi cảm thấy buồn ngủ díp cả mắt. Nhưng cô cố chống lại cơn buồn

ngủ. Đợi Tử Lan thở đều rồi, cô bước xuống giường, vào phòng trực tìm Minh Khang.

Cô gặp Minh Khang đứng một mình ngoài hành lang, lặng lẽ hút thuốc.

Thấy Hồng Chi, Minh Khang ngạc nhiên:

--Chi vẫn chưa ngủ à?

--Chưa anh à, đợi Tử Lan ngủ Chi mới ra đây, lâu quá không gặp anh Khang, Chi cũng muốn hỏi thăm chuyện của anh.

Minh Khang im lặng, dụi điếu thuốc, Hồng Chi thăm dò:

--Lúc trước Chi có nghe chuyện của anh với Tử Lan, anh Khang định chừng nào đám cưới?

Minh Khang hơi khựng lại:

--Đám cưới à?

Chàng khẽ nhún vai:

--Chuyện đó đợi Tử Lan quyết định, nhưng bây giờ không cần thiết nữa. Tử Lan chẳng quan tâm đến nó đâu.

--Là sao, anh Khang?

--Bạn thân với nhau mà Tử Lan không kể chuyện riêng cho Chi nghe à?

--Chi không nghe gì hết, lần trước nhận thư nó có kể chuyện anh với nó, nhưng bây giờ không thấy nhắc tới nữa.

--...

Hồng Chi nhìn Minh Khang:

--Anh có thay đổi gì với Tử Lan không anh Khang?

--Anh không thay đổi gì hết, chỉ có Tử Lan là thay đổi, nhưng anh không trách cô ấy. Anh chỉ giận vì Tử Lan cư xử với anh quá khiếm nhã. Mà thôi, chuyện qua rồi. Lúc nào anh cũng xem cô ấy như bạn.

--Tử Lan mà thay đổi với anh à?

Minh Khang cười khê:

--Nói thay đổi thì cũng oan cho Tử Lan. thật ra cô ấy chỉ trở lại với môi tình cũ mà thôi. Anh hiểu Tử Lan không quên Vũ Nguyên được. Và anh rút lui.

Hồng Chi mở to mắt nhìn Minh Khang. Lòng thấy ngạc nhiên. Trời ơi! Họ có thể mất nhau vì một lầm lẫn quá đơn giản vậy sao?

Cô dịu dàng:

--Chuyện riêng của anh với Tử Lan, Chi không có ý kiến. Nhưng Chi nói điều này để anh hiểu, rồi sau đó tùy anh quyết định. Thực ra Tử Lan không hề trở lại với anh Nguyên, và nó đang khổ vì bị anh lừa dối. Anh nên tìm hiểu Tử Lan kỹ hơn anh Khang ạ.

--Anh không hiểu Chi nói gì?

Hồng Chi đáp lơ lửng:

--Chi có nghe Tử Lan nhắc đến Huyền Trinh nào đó.

Rồi như không thấy Minh Khang đang sừng người kinh ngạc, cô chào Minh

Khang nhẹ nhàng đi về phòng bệnh.

Tử Lan xuất viện đã gần một tuần, chẳng còn dấu hiệu bệnh hoạn nào nữa. Nhưng Minh Khang ngày nào cũng đến với thái độ của một thầy thuốc ngày hai lần, đi làm về là chàng đến Tử Lan, và tiếp tục bắt cô uống những viên thuốc mà cô chẳng hiểu nổi nó có tác dụng gì.

Lúc đầu Tử Lan nghe lời một cách ngoan ngoãn, nhưng hai ngày sau thì cô phát ngán. Một buổi chiều cô phản đối Minh Khang quyết liệt, cô bảo rằng chẳng việc gì cô phải uống những thứ thuốc vớ vẩn kia. Nhưng không hiểu Minh Khang nói thế nào đó, mà mẹ cô một mực bắt cô phải làm theo lời chỉ dẫn của bác sĩ. Bà còn cẩn thận theo dõi cô chặt chẽ, hình như cơn bệnh vừa rồi của Tử Lan vẫn còn làm bà kinh hoàng.

Tử Lan không biết nói thế nào với mẹ. Cô không chịu nổi sự có mặt của Minh Khang trong nhà, và cô có cảm giác chàng luôn luôn quan sát dò xét cô điều gì đó.

Một lần có mặt mẹ cô, Minh Khang giữ đúng cương vị của một bác sĩ đến thăm bệnh nhân, không hơn không kém. Nhưng khi chỉ còn lại hai người, thái độ của chàng lạnh băng, thậm chí còn tệ hại hơn cả quan hệ bạn bè bình thường. Lúc nào chàng cũng lãnh đạm, thờ ơ và gần như xem Tử Lan là một gánh nặng mà vì lịch sự chàng phải đến thăm, Tử Lan tự ái kinh khủng. Và để đáp lại thái độ Minh Khang, cô tìm mọi cách để chàng hiểu sự có mặt của chàng chỉ làm cô phiền lòng và bức bối. Đã mấy lần cô toan nói thẳng với Minh Khang rằng cô không thích thấy mặt chàng. Nhưng như vậy là bất lịch sự cô đành im lặng.

Nhưng nay nằm một mình trong phòng, cô ghi vài dòng nhật ký, rồi lăn ra ngủ, không nghe cả tiếng gõ cửa kiên nhẫn ở bên ngoài.

Minh Khang nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Chàng nhìn quanh phòng rồi ngẩn người đứng yên, ngắm người con gái trong giấc ngủ đẹp như tranh... Tim đập mạnh xúc động, Minh Khang cúi xuống, hôn nhẹ lên đôi môi khép hờ của cô. Chợt nhìn thấy quyển sổ chìa ra dưới gối, chàng rút nhẹ ra, ngồi qua ghế đọc chăm chú.

Ngoài kia, trời bắt đầu về chiều.

Khi Minh Khang ngẩng lên, khuôn mặt chàng đầy vẻ xao xuyến, chàng bước qua giường, đặt quyển sổ về vị trí cũ, rồi ngồi yên băng khuâng.

Chiều xuống.

Tử Lan mở mắt, đuổi người nằm im lười biếng.

Rồi cô mở lớn mắt, lắng nghe tiếng đàn guitar thật gần, cô xoay người tìm kiếm.

Minh Khang đứng bên cửa sổ, mắt nhìn Tử Lan đắm đắm, hát nho nhỏ bài hát quen thuộc của hai người. Thấy cô ngồi lên nhìn ngơ ngẩn, chàng vẫn thản nhiên như không, như đang để tâm hồn vào bài hát và xem chung quanh

không hề tồn tại, không có gì đáng quan tâm hơn cây đàn trong tay, kể cả cô gái ngồi lặng người lắng nghe.

Tử Lan chỉ muốn chạy bay đến ôm cổ chàng, được vùi mặt trong ngực chàng mà nghe những lời thì thầm âu yếm, trái tim cô cứ phập phồng một cảm giác rung động ngây ngất, cô nhìn Minh Khang ngẩn ngơ...

Và rồi sự xúc động lắng xuống, bị dập tắt hoàn toàn, nhường chỗ cho cảm giác gai góc giận dữ. Cô không chịu nổi thái độ cao ngạo phớt lờ của Minh Khang, nó nhắc nhở cô hiện thực là chàng đã có một tình yêu khác không phải là cô và phải hiểu rằng Minh Khang đến đây vì tính chàng vốn quan tâm ân cần với bạn bè.

Xấu hổ với tâm trạng hụt hẫng. Tử Lan ngồi yên, phân vân tìm thái độ đối phó.

Rồi, không hiểu mình đang làm gì, cô bước xuống đất, mím môi giằng cây đàn khỏi tay Minh Khang, giọng khô khan:

-- Đây là phòng của Lan, anh không nên tự tiện lấy đồ của người khác như vậy.

Khi người ta ghen hờn, người ta có những cử chỉ, lời nói hết sức trẻ con mà lúc bình thường người ta chẳng dám làm.

Tử Lan để cây đàn ở góc phòng, rồi ngồi xuống ghế:

--lan thấy mình khỏe hẳn rồi, không cần phải thuốc men gì cả, anh đừng mất công vì Lan quá, phiền anh lắm.

Minh Khang thản nhiên:

--Có nghĩa là anh đừng nên tới đây phải không?

--Phải!

--Không được.

--Sao vậy?

Minh Khang cười cười:

--Anh nghĩ anh là thầy thuốc của nhà này và Lan là thân chủ duy nhất của anh, không tới đây thì anh biết đi đâu bây giờ?

Tử Lan kêu lên:

--Nhưng bây giờ Lan hết bệnh rồi, và yêu cầu anh đừng tới đây nữa.

--Sao Lan biết mình hết bệnh vậy?

--Biết, và Lan còn biết rõ anh bắt Lan uống thứ gì nữa kia, toàn là thuốc bổ và Vitamin C, Lan không cần những thứ đó. Anh làm vậy, chỉ vô ích.

Minh Khang chọc tức cô:

--À, nếu không làm vậy thì anh đâu còn cơ nào khác để đến thăm Lan.

Tử Lan mím môi, cười nhạt:

--Cám ơn anh đã có nhã ý tới thăm bạn bè, nhưng anh tốt bao nhiêu đó đủ rồi.

--Chưa đủ, và anh sẽ tiếp tục lui tới đây thường xuyên nữa.

Tử Lan nghiêm giọng:

--Mời anh ra khỏi đây ngay.

Minh Khang vẫn điềm nhiên:

--Anh không có ý định đó.

--Nếu anh không ra thì Lan sẽ ra, để anh tự hiểu về mình.

Cô đứng bật dậy, nhưng Minh Khang đã nhanh hơn, chàng bước đến cửa từ tốn cài then lại, cười nhẹ nhàng:

--Phòng này là phòng của em, tội gì mà phải bỏ đi, em cứ ở đây người đi ra phải là anh kia mà.

--Anh biết vậy nữa à, vậy anh có đi ra không?

Minh Khang lắc đầu:

--Không, không hề muốn đi.

Tử Lan hét lên:

--Sao anh lì quá vậy, không ngờ anh kém tự trọng đến thế.

Minh Khang cười tỉnh:

--Em hét lớn như vậy, chứng tỏ em khỏe rồi đó, anh cũng mừng - chàng giễu cợt - thuốc của anh, có tác dụng tốt hả em?

Tử Lan thở hổn hển, tức tối. Cô không thể tưởng tượng nổi Minh Khang xem thường cô đến vậy. Cô không quen làm đối tượng để người khác đùa cợt, mà rõ ràng Minh Khang đã như vậy. Lẽ nào chàng không hề tôn trọng cô, cô đã làm gì để bị xem nhẹ thế này.

Tử Lan ngẩng mặt lên, mím môi:

-- Đã đến nỗi như vậy, Lan không thể cư xử nhã nhặn với anh hơn được, xin lỗi.

Cô đi nhanh ra ngoài, nhưng Minh Khang đã đứng chắn ngang, khoanh tay tựa vào cửa:

--Anh đã lỡ vô đây rồi, em cũng nên tiếp khách cho đàng hoàng một chút, ngồi xuống đây đi em.

Chàng nhẹ nhàng kéo Tử Lan về phía bàn, cô rút phất tay ra:

--Anh làm gì vậy?

--Bây giờ thì nói chuyện nghiêm chỉnh, em ngồi xuống đó đi.

--Lan không ngồi, cũng thấy không có chuyện gì để nói hết.

Minh Khang bình thản rút thuốc hút:

--Có chứ, có nhiều chuyện phải nói lắm. Em trả lời với anh ra sao về chuyện đã sỉ nhục anh.

--Sỉ nhục chuyện gì?

--hình như em mắng nhiếc anh hơi nhiều, và từ nào cũng nặng nề cả, anh không biết mình làm gì để phải bị xem là đồ đểu, đồ dối trá, lợi dụng... đọc mà phát chóng mặt.

Tim Tử Lan đập mạnh:

--Làm sao anh biết, anh đã đọc...

Minh Khang điềm tĩnh gật đầu:

--Có.. anh đọc nhật ký của em, vừa đọc xong.

--Sao anh dám làm như vậy, anh là người...

Tử Lan lấp bắp, tìm mãi không ra một từ diễn đạt hết cơn giận, Minh Khang bước tới đứng bên cô, nghiêng người nhìn vào mặt cô, cười cười:

--Đừng giận dữ như vậy em, bình tĩnh lại đi nào.

--Anh còn dám nói vậy à? Anh có biết xấu hổ với lương tâm không? Tại sao anh dám xâm phạm đến đời sống riêng tư của tôi, tại sao anh dám...

-Đám tìm hiểu ý nghĩ của em - chàng nhìn lơ đãng lên trần nhà - Ồ khi anh muốn đi đến hôn nhân với người nào thì anh phải tìm hiểu về người đó, nhật ký là một tư liệu chính xác nhất.

Tử Lan mở lớn mắt nhìn Minh Khang, đầu óc cô rối tung.

Minh Khang bắt đầu tấn công:

--Em đang giận anh, anh biết nhưng anh còn giận em hơn vậy nữa. Lẽ ra anh mới là người được quyền mắng nhiếc. Nhưng đối với em, anh không nỡ làm như vậy. Bây giờ em trả lời những câu hỏi của anh đi. Thứ nhất, tại sao em mắng anh là đồ dối trá?

Tử Lan bật ra:

--Vì anh đã là như vậy - cô cười mỉa mai - anh tưởng anh giấu được mọi người về việc làm của mình à, anh nhớ giùm điều này, dưới mặt trời, không có gì là bí mật hết.

--Anh có bí mật nào vậy?

Tử Lan nhếch môi:

--Anh tự hiểu lấy, anh đã như vậy Lan cũng không giấu ý nghĩ của mình làm gì. Nói thật nhé, Lan biết anh đến với Huyền Trinh vì cái gì rồi, dĩ nhiên cưới một người vợ như vậy có lợi cho anh hơn, mặc dù anh thừa biết người ta đánh giá anh ra sao? Nhưng thôi, đó là chuyện của anh, Lan không có ý kiến.

--Anh cưới Huyền Trinh à? - chàng nhún vai - cảm ơn em, nhờ em anh mới biết mình sắp có một người vợ, vậy mà bản thân anh thì không biết gì hết.

Nhưng ai nói với em như vậy?

--Nhiều người nói.

--Người nào?

-Đì Năm.

--Em nói dối, dì Năm không hề biết gì hết. Mà dù dì Năm có nói vậy đi nữa, sao em không hỏi anh?

--Tôi không thích nói chuyện với những người dối trá, không ích lợi gì cả.

--Em hồ đồ lắm!

Tử Lan đứng bật dậy:

--Tôi cảm anh xúc phạm đến tôi.

Minh Khang nhẹ nhàng kéo cô ngồi xuống:

--Đừng nóng nảy như vậy em, so với những gì em gán cho anh, anh phải trừng phạt em nhiều hơn vậy nữa kìa.

--Tôi không gán ghép gì hết, nếu anh đã biết tôi nghĩ gì về anh, thì tôi cũng không đầu làm gì, và nói thêm điều này, anh cũng đừng xem tôi là bạn nữa, tốt hơn hết là nên cắt đứt với nhau, mấy ngày tôi bệnh anh đã làm nhiều điều tốt cho tôi, cảm ơn anh nhiều lắm. Nhưng mai một anh đừng nên tới đây nữa.

--có chứ, anh phải tới nhiều hơn nữa kìa, nếu không em nhớ anh làm sao em chịu nổi.

Tử Lan cười nhạt:

--Anh đánh giá mình cao quá.

--Đĩ nhiên là vậy.

--Tôi không thềm nói chuyện với anh nữa.

--thật không?

--Anh làm ơn về giùm tôi.

--Trước khi về phải nói chuyện cho xong đã. Bây giờ em trả lời tiếp, tại sao em không tin anh?

Tử Lan hỏi lại:

--Sao anh không tự nhìn mình, tại sao tôi phải tin anh chứ?

--Vì em yêu anh, mà đã yêu nhau thì phải biết tin nhau. Nói thật em làm anh xúc phạm ghê gớm, thậm chí anh đã nghĩ đến chuyện trừng phạt em thật nặng để em nhớ đời, và em được một bài học yêu nhau là phải tin nhau.

Tử Lan mở lớn mắt nhìn Minh Khang. Thấy thái độ của cô Minh Khang bật cười.

--Em ngây thơ thật, cứ tin vào những điều người ta nói mà không chịu suy nghĩ, làm sao anh có can đảm làm em đau chứ. Có một người yêu thế này càng phải biết nâng niu chứ, em hiểu không?

Chàng kéo Tử Lan vào lòng, cô dần lại, thoát ra. Nhưng vòng tay mạnh mẽ của chàng khổng chế mọi sự phản kháng... Cô đành ngồi yên, nhìn Minh Khang chăm chăm.

Minh Khang thì thầm:

--Em phải đọc nhật ký của anh, để hiểu rõ em đã có lỗi với anh như thế nào. Lúc ấy em sẽ thấy mình ngốc nghếch vô cùng, em yêu ạ!

Hết

Nguồn: vietlangdu.com
Người đăng: mickey
Thời gian: 02/03/2004 8:34:23 CH